

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Adams, Douglas - Vesmírná lod Titanic.PDB

PDB Name: Adams, Douglas - Vesmírná loď T
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.3.2004
Modification Date: 30.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Douglas Adams
Vesmírná loď Titanic

Úvod

Myšlenka stvořit vesmírnou loď Titanic se poprvé vynořila stejným způsobem, jakým přichází na svět mnoho jiných myšlenek, v podobě pouhých pár vět, vyčenených zničeho nic. Před lety to byla jen malá odbočka v knize Život, vesmír a vůbec. Psal jsem v ní, že vesmírná loď Titanic krátce po startu utrpěla "bezdušodné totální selhání existence". Byl to jen jeden ze střípků, které vkládáte do děje, zatímco čekáte, jak se rozvine zápleťka. Říkáte si: "Tak jo, když už jsem v tom, vytvořím další krátkou odbočku." A tak to zpočátku byla jen kratičká zmínka v Z, V&V, ale po čase jsem si pomyslel: "Zdá se, že v téhle myšlence je mnohem víc," a tak jsem si s ní chvíli jen tak pohrával a obracel ji v hlavě. V určitém okamžiku jsem dokonce uvažoval, že z ní udělám román, ale pak jsem si pomyslel, ne, to zní jako až moc dobrý nápad, a na ty si vždycky dávám pozor.

V polovině osmdesátých let jsem v rámci spolupráce se společností zvanou Infocom vytvořil čistě textovou počítačovou hru - verzi Stopařova průvodce po Galaxii. Při její tvorbě jsem si užil spoustu legrace. Hráč se v ní ocitá polapen ve virtuální konverzaci se strojem. Při vymýšlení takové hry se snažíte představovat si a připravovat se na reakce virtuálního obecnstva. S textem, do něhož se ve zhuštěné formě vejdu zkušenosti několika tisíc let existence lidské kultury, toho můžete udělat skutečně hodně, ale osobně jsem měl pocit, že počítač nám umožnil vrátit se zpátky do časů před vynálezem knihtisku a oživit staré umění interaktivního vyprávěčství. Oni tomu samozřejmě tehdy neřikali "interaktivní". Neznali nic, co by interaktivní nebylo, a tak pro to nepotřebovali speciální výraz. Někdo vstal, povyprávěl příběh a posluchači reagovali. Vyprávěč pak reagoval přímo na jejich reakci. Příchod tištěného slova tento interaktivní element vyňal a uzavřel příběhy do strnulých forem. Měl jsem dojem, že interaktivní, počítačem zprostředkované vyprávění příběhů by mohlo zkombinovat to nejlepší z obou forem. Nicméně, zatímco projekt stále přešlapoval v dětských bačkůrkách, nastoupila na scénu počítačová grafika a zabila ho. Text může být velmi bohatým médiem, ale na obrazovce vypadá nudně. Nebliká, nehýbe se a neposkakuje, a tak musel uvolnit místo věcem, které to dělají.

Raná počítačová grafika byla samozřejmě pomalá, neumělá a ošklivá. Jako komunikační prostředek mě nezaujala, a tak jsem si řekl, že ten nápad odložím k ledu a počkám si, dokud se grafika nezlepší. Trvalo to deset let. Ovšem interakce byla do značné míry redukována na pouhé posouvání šipkami a mačkání tlačítek myši. Postrádal jsem konverzaci, kterou používaly textové hry, aby vás vtáhly do děje. Říkal jsem si, že by se snad dalo zkombinovat obojí...

Zhruba v tu dobu jsem se podílel se skupinou přátel na vytvoření nového digitálního komunikačního prostředku, Digitální vesnice (The Digital Village <http://www.tdv.com>). Začal jsem se rozhlížet po vhodném subjektu pro náš první velký projekt, dobrodružnou hru na CD-ROM, která by kombinovala uměleckou grafiku s jazykovým programem, jenž by hráči umožnil zapojit postavy do konverzace. Tehdy jsem si vzpomněl na svou vesmírnou loď Titanic.

Pustili jsme se do práce, která časem přerostla ve velký projekt, a později přišlo na přetřes téma románového ztvárnění. Tedy, abyste rozuměli, psaní románů je činnost, kterou se obvykle zabývám, a tohle měla být opravdu lahůdka, protože v chvatném odklonu od běžné praxe jsem vytvořil příběh, který měl nejenom začátek, ale také střed a (což je téměř fenomenální) i rozpoznatelný konec. Nakladatelé nicméně trvali na tom, že kniha by musela vyjít ve stejnou dobu jako hra, která by usnadnila její prodej. (Což mě docela zarazilo, protože předtím se mé knihy docela úspěšně prodávaly bez jakýchkoli doprovodných CD-ROMů, jenomže taková už je nakladatelská logika, a nakladatelé, jak všichni dobře víme, pocházejí z planety Zog.) Nemohl jsem pracovat na obojím současně. Musel jsem se smířit s tím, že pokud se pustím do psaní románu, tak jen za cenu toho, že nebudu dělat práci, které jsem se chtěl věnovat především - hru. Začal jsem přemýšlet, kdo by román mohl napsat místo mě.

Přibližně v tu dobu zavítal do produkční dílny Terry Jones. Jednou z postav ve hře je dělník polovyšínutý papoušek, který byl ponechán na lodi, a Terry souhlasil s tím, že ptákoví propůjčí svůj hlas. Ve skutečnosti to byla role, pro kterou se Terry narodil. Když uviděl všechnu tu grafiku a kreslené postavičky, které jsme vytvořili během uplynulých měsíců, celý projekt ho velmi nadchl. Tehdy utrousil osudovou větu: "Mohl bych pro vás udělat ještě něco?" Já mu navrhl: "Nechceš si napsat román?" a Terry odpověděl: "Jo, klidně. Beru. Můžu ho napsat nahý."

Terry je jedním z nejslavnějších lidí v dosud známém vesmíru a jeho pozadí je jen o máličko méně známé než tvář. Samozřejmě bývá odhalováno jen v případech, kdy to je absolutně nezbytné z důvodů uměleckých, ale taková už je povaha jeho umění, že je odhalováno mimořádně často. Od "Nahého muže hrajícího na varhany", "Muže v posteli s Carol Clevelandovou" přes televizní skeče Monty Pythonova Létajícího cirkusu až k "Nahému poutníkovi v jámě" v

Životě Briana (film, který režíroval nahý, zatímco ostatní herci zůstali až moc oblečení), je tvůrčí život pana Jonese jedním velkým nudistickým skotačením. Také je znám jako filmový a televizní režisér, scenárista, nekonformní učenec, a jako autor knih pro děti, včetně oceněného díla Sága Vikinga Erika, ale žádná z těchto aktivit mu neposkytla dostatečně uspokojivou příležitost k odkládání svršků. Odtud jeho dohoda, že Vesmírnou loď Titanic napíše nahý. Do knihy pramení veškerá svěžest, lehkost a lyrická zranitelnost muže sedícího u počítače v rouše Adamově.

Vždycky jsem chtěl s Terryem na něčem spolupracovat, už od té doby, co jsme se potkali poprvé, před téměř pětadvaceti lety v listnaté předměstské ulici v Exeteru, kdy měl na sobě nádherné květinové oblečení a na vozíku za sebou táhl malé taktické nukleární zařízení. Jak brzy zjistíte, napsal celkově pitomější, hravější a báječnější román, než bych dokázal napsat sám, a tím si vysloužil vcelku unikátní kredit - "papoušek a román - Terry Jones."

Douglas Adams

1

"Kde je Leovinus?" otázal se Gat z Blerontisu, vrchní množstevní správce pro celý severovýchodní okres Gas na planetě Blerontin. "Ne! Žádný zatracený sendvič s rybí pomazánkou už nechci!"

Ve skutečnosti nepoužil přesně výraz "zatracený", poněvadž v blerontštině takové slovo neexistovalo. Výraz, ke kterému se uchýlil, by šel doslovně přeložit jako "zvící velikosti levého ušního lalůčku", avšak významově se mnohem víc přibližoval "zatracenému". Také přesně nepoužil slovní spojení "rybí pomazánka", protože na Blerontinu neexistovaly ryby v takové podobě, ze které by bylo patrné, že se jedná o ryby. Ovšem, když člověk překládá z jazyka používaného civilizací, o níž nevíme zhora nic, a nacházející se od nás daleko, předaleko, až v samém středu Galaxie, musí si vystačit s přibližným významem.

Stejně tak ani Gat z Blerontisu nebyl zcela přesně "množstevním správcem" a termín "severovýchodní okres Gas" rozhodně neposkytuje představu o velkoleposti a vznešenosti jeho postavení. Víte co, já raději začnu znovu. "Kde je Leovinus?" otázal se Gat z Blerontisu, nejvýznamnější a nejvýznačnější státník na planetě Blerontin. "Start nemůže pokračovat bez něho."

Bylo vysláno několik méně významných úředních činitelů, aby toho velkého muže vyhledali. Početný dav shromážděný před obrovitým konstrukčním dokem, kde stála nová vesmírná loď, zahalená nádhernou plachtou z růžového hedvábí, již začínal hučet narůstající netrpělivostí. Žádný z členů posádky z ní zatím nezahlédl ani matku či šroub, ovšem její sláva se již šířila po celé Galaxii, od jednoho spirálního ramene ke druhému.

Velkého Leovina na ceremoniálním pódiu před odpalovací rampou stále nikdo nespátlil. Jeden méně významný úřední činitel znovu vysvětloval Galovi z Blerontisu, proč je dnes natolik důležité, aby snědl pár sendvičů s "rybí pomazánkou".

"Za normálních okolností, Vaše Omračující a Nejvznešenější Velkoleposti, byste měl docela pravdu s ohledem na ctěný předpoklad, že obyčejný start vesmírné lodi si nezasluhuje tak význačnou pozornost. Avšak, jak si zajisté uvědomujete, tato vesmírná loď je jiná. Tato vesmírná loď je největší, nejúchvatnější, technologicky nejvyspělejší vesmírná loď, jaká kdy byla postavena - je to ta naprosto nejdokonalejší vesmírná loď - největší kybernetické dílo tohoto nebo jakéhokoli jiného věku, a je naprosto nezničitelná. Mezgalaktický sněm tudíž usoudil, že je vhodné, aby její start byl prohlášen za "událost, která zasluhuje sendviče s rybí pomazánkou".

Galovi pokleslo srdce. Jeho poslední obranné bašty se mu hroutily před očima a věděl, že je odsouzen sníst do konce památného startu přinejmenším jednu jednohubku s "rybí pomazánkou". Uvědomoval si, že ta chuť mu vydrží v ústech celé měsíce. A blerontinský měsíc byl ekvivalentem několika životních cyklů, pokud byste náhodou byli ze Země. Což mezi přítomnými samozřejmě nebyl nikdo.

Ve skutečnosti nikdo v celém davu čítajícím na padesát milionů Blerontiňanů, kteří se dostavili, aby se stali svědky památného startu největší vesmírné lodi v historii vesmíru, dokonce o Zemi nikdy ani neslyšel. I kdybyste se jich na to zeptali, nerozuměli by vám, protože při události s "rybí pomazánkou" měli zakázáno nosit překladové blistry. Byla to další z těch přihlouplých bezvýznamných zvyklostí, ze kterých Gat přímo pěníl.*1

A po Leovinovi stále nikde ani stopy.

"Všichni přítomní tají dech a drží palce," šeptal Hlavní reportér Blerontinské tiskové kanceláře do svého neviditelného mikrofonu. "Nikdo tuto skvostnou vesmírnou loď ještě ani nezahlédl, ale věříme, že to bude nejenom technologicky nejvyspělejší, ale také nejkrásnější vesmírná loď, jaká kdy byla postavena. Je to koneckonců výplod mozku tvůrce Leovina, jehož architektonickému géniu vděčíme za velký Severojižní most, spojující naše dvě polární čepičky, jeho hudební inspiraci za blerontinskou národní hymnu Budíž sláva našim jednohubkám! a jeho nepřekonatelnému mistrovství v balistice a bioenergetice za třetí slunce s proslulým vypínačem, které nyní září nad našimi hlavami... Ale právě teď jsem se dozvěděl zprávu, že... cože?... Dámy, pánové a věci, zdá se, že velký Leovinus zmizel! Nikdo ho neviděl již celý den. Je nemyslitelné, abychom s vypuštěním lodi začali bez něho, ovšem dav začíná požadovat, aby se už konečně něco dělo... A, uch - oh. Co se děje?"

Davem se začalo šířit nevrle mumlání, protože mezi shromážděnými diváky si náhle začala klestít cestu skupina malých podsaditých bytostí, oblečených v potrhaných pracovních kombinézách a s placatými kšiltovkami na hlavách. Pokřikovaly něco v jazyce, kterému nikdo nerozuměl (kvůli zákazu nošení překladových blistrů) a oháněly se nerozluštitelnými transparenty.

"Zdá se, že yassakkanské delegaci se přece jen podařilo vynutit si vstup!" Z hlasu Hlavního reportéra nyní zavanul náznak paniky, což bylo především dílem skutečnosti, že si celý komentář napsal předem - jak to ostatně dělával

vždycky. Pomyšlení, že by se nyní v důsledku nepředvídaného zvratu okolností musel dívat na to, co mu opravdu probíhá před očima, a improvizovat, bylo oživlou noční můrou, která ho pronásledovala ve spánku po všechna léta, kdy se zabýval novinářinou.

"Um!" řekl Hlavní reportér. Cítil se, jako by najednou měl podivně lehkou hlavu. "Ér!" Bojoval o dech a uvědomoval si, že se mu začínají svírat útroby. "Och! Ehm! Co bych na to řekl?" Modlil se, aby z něj nějaká slova vypadla sama. Ve své vracející se noční můře - ta ho trápila vždycky, když se přejedl škvarků z rochněte - se ocital pokaždé ve stejné situaci: stalo se něco nepředvídaného, jeho text smetla pryč neviditelná ruka a slova prostě nepřicházela.

Na obranu Hlavního reportéra dlužno říci, že k nepředvídaným okolnostem docházelo během veřejných událostí na Blerontinu skutečně zřídka, díky skutečnosti, že zdejší autority uplatňovaly v tomto ohledu velmi přísná opatření.

"Blíží se sem k nám!" zvolal Hlavní reportér zoufalým hlasem. V tom okamžiku neviditelná ruka smetla pryč jeho text a Hlavní reportér cítil, jak mu spodní část břicha zalévá horkost.

"Už je to tady! Myslím to vážně! Rozhodně jsou to Yassakkané! Vidím je!" Podařilo se mu pronést prakticky čtyři celé věty. Dokázal to! "Mají růžové ruspláky! Och, proklatě!" Pokud jenom nevěděl, co by řekl, tak budiž, ovšem jak může plácát naprosté nesmysly? Tohle nebylo jako v jeho noční můře. Bylo to mnohem horší!

Skutečnost byla taková, že čistě osobní pohroma Hlavního reportéra byla jen jednou z celého sledu katastrof, které stavbě vesmírné lodi podkopávaly nohy. Proslýchaly se zvěsti o drastickém přiškrcování rozpočtu: kybernetické kurzory dosahovaly podřadné jakosti; obří motor byl v nitru lodi špatně ukotven; sám Leovinus se pohádal s předsedou firmy Hvězdné stavby a. s.; došlo k hádkám mezi Leovinem a jeho manažerem Brobstigonem, Brobstigon se hádal s Leovinovým účetním Skraliontisem a ten se pro změnu škorpil zase s Leovinem - a tak dále a tak dále.

Nepopiratelným faktem zůstávalo, že stavba vesmírné lodi finančně zruinovala téměř všechny zainteresované, včetně celé jedné planety. Yassakka až dosud bývala prosperující planetou, osídlenou pracovitým lidem, a proslula nejvýkonnějším a nejspolehlivějším stavebním průmyslem v celé Galaxii. Yassakkané se po staletí těšili poklidnému blahobytu. Nikdy nic nepředražovali. Vždycky postavili všechno včas. Nikdy drasticky nesnižovali rozpočet. Byli rasou hrdých řemeslníků, kteří neměli nic společného s aktivitami jako Mezigalaktické soutěže ve výrobě jednohubek, a tak mohli usměřňovat veškerý um, píli a bohatství ve prospěch lidu.

Tak tomu bývalo, dokud nezačali se stavbou Leovina mistrovského díla - díla korunujícího jeho kariéru - vesmírné lodi, jež nyní stojí ukrytá před zraky přítomných na rampě a vyčkává na obřad slavnostního odhalení.

"Vraťte nám náš spokojený život!" volají yassakkanští demonstranti jazykem nesrozumitelným pro shromážděné blerontinské občany.

"Planety, ne vesmírné lodě!" stojí na jejich transparentech - nečitelných pro zmatený dav.

"Vyžeňte odsud ty všiváky," zabručí Flortin Rimanquez, velitel policie a králíků.

"Kde je Leovinus?" sténá Gat z Blerontisu.

2

Bylo to opravdu pouhý den předtím, co Leovinus pořádal svou tiskovou konferenci? Ve chvíli, kdy vystupoval na pódium, pociťoval naprostou spokojenost. Jeho bílý vous byl při této příležitosti speciálně vykartáčován samotným Feronisem Feronisem, nejlepším kadeřníkem Hltia Blerontinu, a falešné obočí měl přilepené k čelu feaovou páskou, u které bylo zaručeno, že je absolutně nerozpoznatelná. V mnoha ohledech šlo o nejvelkolepější okamžik jeho života.

„Jaké to je být nikoli pouze největším ze všech známých architektů v Galaxii, ale také nejproslulejším sochařem, nejslavnějším matematickým géniem a špičkovým zdobíčem a aranžérem jednohubek?“ Přesně takový druh otázek Leovinus miloval.

Byly doby - když býval mladší - kdy by na podobnou otázku možná odpověděl: Jdi si lézt do zadku někomu jinému, ty literární břídile! Mě zajímá jen Pravda a Krása!" ale jaksi zjistil, že čím víc vrásek počítá na svém čele má, tím větší problémy má s inkontinencí, tím víc považuje trochu pochlebování za věc nanejvýš vítanou.

"Obdivuji vaši stavbu v Pandaxu s jejími vzájemně zaměnitelnými místnostmi a celkovým restrukuralizačním potenciálem!" zvolala mladá začínající reportérka se zasněnými očima a nádherně zelenými rty.

"Děkuji vám," rozplýval se Leovinus, jak nejvznešeněji a zároveň nejvstřícněji dokázal.

"Vypadáte nádherně!" vykřikla obdivně další.

Leovinus se právě snažil rozhodnout, kterou ze dvou začínajících reportérek se zasněnými očima a nádherně zelenými rty by mohl pozvat do zákulisí na skleničku, nebo zda je má pozvat obě najednou a pak se uvidí, jak se věci budou vyvíjet, když tu prořal vzduch mužský hlas: "Jaká přesně byla povaha vědeckého experimentu, na kterém jste pracoval, když jste se nedávno stal obětí nehody, pane? A je pravda, že vám stále ještě zcela nedorostlo obočí?" Leovinus potlačil nával paniky a v duchu sám sebe ujistil, že má obočí v naprostém pořádku. To se hojen ten drzý pisálek snažil vytočit! Sotva se uklidnil, musel bojovat s návalem paniky kvůli tomu, že právě zažil nával paniky. "Potýkat se v mém věku s návaly paniky je zcela běžné!" řekl si stroze a zároveň si s povděkem všiml, že přes shromážděné zástupce tisku se převalila vlnka rozpaků. "Mohu se považovat za šťastlivce, že ve svém věku nemám angínu pectoris a prověšený zadek!" To Leovinus vždycky považoval za své požehnání.

Ovšem něco na té tiskové konferenci rozhodně nebylo v pořádku. Nějaký novinář zezadu mu položil otázku, a tón jeho hlasu přitom kupodivu nezněl ani v nejmenším lichotivě. Ve skutečnosti bylo v tom hlase něco tak odporně nelichotivého, že Leovinus jeho otázce napoprvé vůbec neporozuměl.

"Ptal jsem se," opakoval Žurnalista stejně drzým tónem, "jaký je váš názor na pověsti, že při stavbě vaší vesmírné lodi došlo k drastickému přiškrcování rozpočtu a k neshodám ve finančních otázkách, a následně k hádkám mezi vámi a projekčním manažerem Antarem Brobstigonem i účetním Drůtem Skraliontisem?"

"Takové narážky," odpověděl Leovinus, který se snažil svraštit své falešné obočí do toho nejhrozivějšího šklebu, jakého byl schopen, a stáhnout ramena dozadu, do postoje, o kterém věděl, že je tím nejdůstojnějším a zároveň nejhrůznějším, "mi nestojí ani za pohrdání. Pan Brobstigon je muž naprosto bezúhonného charakteru a těší se mé nejvyšší úctě s ohledem na korektnost všech procedur, které má na starosti. Drůt Skraliontisje mým účetním již třicet let a po celou dobu byl naprosto poctivý."

Cítil, jak se mu začíná odlepovat jedno z obočí. Bylo to zvláštní - vždycky si myslel, že se s tím, jak bude stárnout a získávat stále větší sebejistotu, konečně přestane potit, kdykoli bude muset říct bohupustou lež. Potil se však stále. "Není tedy pravda, že úroveň řemeslnických prací prováděných na vesmírné lodi od té doby, co byla její stavba přesunuta z Yassakky na Blerontin, poklesla?"

"To je absolutní nesmysl!" prohlásil velký génius svým nejlepším jak-se-opovažujete-mařit-čas-tak-velkého-génia-jako-jsem-já hlasem (který si nedávno pilně procvičoval a nyní ho ovládal na jedničku). "Osobně dohlížím na práce na každé části lodi a mohu vám zaručit, že pokud se úroveň prací od doby přesunu na Blerontin změnila, tak jedinečně k lepšímu." Cítil, jak se mu z čela odlepilo druhé obočí.

"Co říkáte na zhroucení yassakkanské ekonomiky, pane Leovine?" zeptal se tentýž strašlivý Žurnalista, který mu ne a ne dát pokoj. Proč se ho už někdo nezeptá, zda dává přednost architektuře před kvantovou fyzikou nebo zda má pocit, že malířství by mělo být považováno za vyšší formu umění než aranžování jednohubek? S takovými otázkami si uměl poslední dobou poradit jedna radost. "Cítíte se osobně zodpovědný za současné utrpení yassakkanského lidu?" Leovinus se uchýlil k obranné taktice posledního brankáře u sítě*2: "Já jsem umělec, pane novináři," řekl takovým hlasem, při kterém se dospělí muži křčí k zemi a mladé začínající reportérky s nádherně zelenými rty zalévají po celém těle rozkošné vlhko. Jistě, hluboce lituji strašlivého zničení celé kultury, které si přivodili svým špatným hospodařením, a touto cestou vyslovuji upřímnou soustrast všemu obyvatelstvu Yassakky. Jsem hluboce znepokojen nařčením, že právě konstrukce mé vize by měla být katalyzátorem jejich finančního kolapsu. Jenomže já jsem umělec. Zodpovídám se pouze svému umění. A zrazoval bych posvátnou důvěru v mého génia, kdybych se kvůli čímsi finančním problémům měl s ohledem na uskutečnění své vize uchýlovat ke kompromisům!"

"Och! Óóóó. Ááá!" vydechla jedna ze začínajících mladých reportérek a ladně se přehoupla na druhou kyčli. Leovinus si jí ale stěží všiml. Přepadl ho neodbytný pocit, že celá tisková konference se mu nebezpečně vymyká z rukou. Skutečně, zdálo se, že směřuje k nějakému katastrofickému závěru, kterému se musí snažit ze všech sil zabránit - i kdyby to znamenalo, že se bude muset vzdát příjemné společnosti nádherných začínajících reportérek se stále přitažlivějšími zelenými rty, které na něho hleděly stále zasněženějšíma očima. Beztak věděl, jak by takové dostaveníčko skončilo: brzy by zjistil, že jejich úsměvy mu začínají jít na nervy, jejich rozněžněné pohledy by ho začaly nudit, jejich rozkošné zelené rty by pronášely samé banality, a jemu by nakonec nezbyvalo nic jiného než před oběma mladými reportérkami pln zoufalství a zklamání uprchnout. Tak to ostatně dopadalo vždycky, protože Leovinus hluboko ve svém srdci věděl, že pro něho žádná není dost dobrá. Nač tím procházet znovu?

Leovinus vracel se vzápětí. "Děkuji vám," řekl a odešel. Největší génius své doby se vzdálil, aniž dokonce jen pokývl hlavou ve směru začínajících reportérek, což bylo něco takřka neuvěřitelného.

Leovinus se navzdory svému věku, virtuozitě a genialitě nechoval vždy jako moudrý muž. Měl své vášně a hnutí myslí, které někdy zcela neočekávaně vyvstávaly v jeho nitru a přebíraly vládu nad velkolepým mozkem, tak jako se cholera zmocňuje města. A ne všechny tyto vášně se soustředily na začínající reportérky. V současné době pro něj byla prvořadou posedlostí jeho vesmírná loď. Úchvatné dílo. Skvost, který korunoval jeho celoživotní práci.

Od té doby, co ho potkala nehoda, jezdil nerad do ciziny; částečně proto, že mu už poněkud ztuhly klouby, a dílem proto, že nechtěl, aby ho někdo viděl bez obočí. Ani Leovinus se totiž nedokázal oprostít od osobní ješitnosti. Proto měl ve zvyku dohlížet na konstrukci lodi pomocí virtuální reality a telepřenosu - dovedených blerontinskými vědci k onomu vrcholu dokonalosti, kdy bylo obtížné rozpoznat, co vlastně je skutečné - zvláště když člověk stárl a v duchu se zaobíral představami zelených rtů a štěrbin. Protože právě tím se Leovinova mysl zaměstnávala již po mnoho měsíců - ovšem ne štěrbinami mladých začínajících reportérek. Nikoli. Leovinovou posedlostí byla štěrbina v proudu dat, tam, kde se rozdělovala do nahodilých myšlenkových polí, štěrbina mezi neurokonektory, které se rozdvíjaly do paměťové banky a čídlového vyhledávacího systému, štěrbina mezi odlučovači a spojovacími rozdělovači a spojujícími dva vitální procesy: myšlení a citění. Jeho posedlostí bylo srdce vesmírné lodi. Říkal mu Titanic.

Titanic byla nejenom srdcem, ale i myslí, duchem, duší lodi.

Jistě, k řízení lodi byl zapotřebí objemný kybernetický systém, ovšem jak je známo, inteligence zbavená emocí se stává nefunkční. Bez ohledu na to, jak je robot nebo počítač chytrý, vždycky může dělat jen to, co mu nařídíte a pak se zastaví. Pokud má dál přemýšlet, musí chtít. Musí mít motivaci. Nemůžete myslet, pokud necítíte. A tak bylo nezbytné obdařit inteligenci lodi emocemi a osobností. Dostala jméno Titanic.

Vesmírná loď byla Leovinovým dílem. A tím byla i sama Titanic.

V době, kdy Leovinus tvořil vitální srdce lodi, vyhovovalo mu pracovat z domova, avšak nyní si náhle uvědomil, že ve skutečnosti nebyl na lodi samotný už... nu, ve skutečnosti už ani nevěděl, jak dlouho!

A tak si ten velký muž večer po tiskové konferenci oblékl plášť z kůže rochněte a vydal se k montážnímu doku, kde stálo jeho mistrovské dílo, připravené k zítřejšímu vzletu.

Ještě předtím měl telefonát s projekčním manažerem Antarem Brobstigonem a hlavním účetním Drůtem Skraliontisem. Oba mu byli neskonale vděční, že se jich zastal během tiskové konference, a tolik ho znovu a znovu ujišťovali, jak bude všechno při startu klapat, až Leovinus zjistil, že mu začíná cukat žíla v pravém stehně, a bez jakékoli zjevné příčiny či kontextu se mu honilo hlavou slovní spojení "papoušci trus."

Nikým neviděn vklouzl do služební chodby, kde čekal ukrytý ve stínu, dokud nespátl, jak se strážní robot zastavil, aby si udělal předem naplánovanou přestávku (na kterou měl podle blerontinských zákonů nárok), jinak spěšně přešel

rozlehlou otevřenou dvoranu a zmizel ve stínu dočasných ubikací stavebních dělníků. Neplížil se snad proto, že by neměl právo tam být, ale aby nemohl vše absolvovat bez obvyklých fanfár, uvítacích ceremonií, oficiálně organizované prohlídky a dalšího obvyklého humbuku, který neodmyslitelně provázel jeho veřejné návštěvy. Chtěl se svým výtvozem komunikovat sám.

Vzhlédl. Před ním se zvedalo lešení, čníci na pozadí Emoční oblohy vysoko, vysoko nad něj. Zvedalo se do výše Jednoho a půl kilometru a vesmírná loď -jeho vesmírná loď -jeho vlastní dítě - se vzpínala dalšího třičtvrtě kilometru nad něj - připravená ke startu zítra přesně v-poledne.

Hedvábná plachta pian dala v mírném větříku, který vanul přes shromaždiště pro diváky, nad administrativními budovami a kolem obrysu doků. Leovinus cítil příval emocí, které se rozlévaly jeho tělem a obtékaly jeho úchvatný mozek. Jeho srdce několikrát zapomněl zabušit a kolena se mu proměnila v želatinu. Avšak nebyla to pýcha nad omračující strukturou, co mu přivodilo pocit, jako by měl v žaludku motýly. Ani to nebyla euforie, že po všech letech je dílo konečně hotovo, což mu navozovalo pocit školáka na prvním rande. Ne, tím, co Leovinovi rozechvívalo ruce, jimiž projížděl šedivější lokny, bylo pomyšlení, že tam, v rozlehlých halách a saloncích lodí, na něho čeká -Titanic.

3

Zatímco Leovinus pospíchal k vesmírné lodi, zvedl se vítr a začal po zemi po celé oblasti montážního doku honit mrtvé listy, staré sáčky od svačin, otrhané náboženské časopisy, stránky sentimentálních veršů, předlohy na háčkování a další obvyklé odpadky, ponechané na místě stavebními dělníky. Plachta, která zakrývala vesmírnou loď, zuřivě plápolala jako Velký bubák ze starého filmového příběhu Velký bubák straší spoustu lidí. Leovina roztrásla děsivá vzpomínka z dětství. Pak se zachvěl znovu, protože náhle spatřil postavu, která vyklouzla od základny lešení obklopujícího kosmickou loď a přeběhla do stínů u výtahové plošiny.

V okamžiku, kdy postavu spatřil, věděl hluboko v kostech, s jistotou, která se bez sebemenších pochyb změnila v absolutní, že se stane něco strašlivě, děsivě hrozného.

Opatrně se kradl dál, až do stínů, v nichž postava před chvílí zmizela.

"Vy?" promluvil k němu hlas ze tmy. Byl to hlas, při kterém se mu žaludek přemístil oval kamsi ke kolenům, hlas, jenž v něm probouzel přání být chorý, být kdekoli jinde, jenom ne tam, kde právě byl. Zběsile se rozhlížel kolem sebe po možné únikové cestě, ale bylo již příliš pozdě. "Proveďte na poslední chvíli, co?" Postava vystoupila ze tmy a zastavila se před ním. Byl to ten příšerný novinář z tiskové konference.

"Copak jste mne už dost nepoučil? Copak jste mi nezkalil den, který měl být jedním z největších dnů mého života?"

Právě toto chtěl Leovinus říct, ale ve skutečnosti se zmohl na pouhé zamumlání: "Ach, to jste vy."

"Máte strach, že při startu lodí nebude něco v pořádku? Že se něco stane?"

"Samozřejmě nemám!" odpověděl Leovinus dokonale chladným tónem, který neprozrazoval nic z jeho obav. "Jenom jsem se s ní přišel rozloučit." Byl rád, když ho považovali nejenom za velkého myslitele, ale také za mírně sentimentálního starce.

"Ale no tak! Určitě si děláte aspoň trochu starosti. Všichni přece ví, že úroveň řemeslnických prací tady na Blerontinu není ani slabým odvaru umu Yassakkanů - ve skutečnosti, a to vy víte stejně dobře jako já, blerontinská úroveň řemeslnických prací ani zdaleka nestačí na to, abychom byli schopni zdárně dokončit tak složitou loď."

"Neexistuje důvod domnívat se, že práce byly v jakémkoli ohledu provedeny lajdácky. Jen proto, že se blerontinská vláda rozhodla zaměstnat Spojené stavební sbory svobodných dospívajících matek," opáčil starý Leovinus. "Já jejich umu a schopnostem důvěřuji."

"To snad ne!" zvolal Žurnalista.

„Jak myslíte! Pojdte, provedu vás po lodi!" Velký muž viděl, jak se jeho soukromé dostaveníčko s Titánií ztrácí v nedohlednu, jakoby odváte větrem, s nímž nyní zápolili, zatímco malá neosvětlená pracovní plošina je vynášela vzhůru k jednomu ze služebních můstků obklopujících velkou vesmírnou loď.

Žurnalista si přitom s bázní pomyslel, že až tehdy, když stoupáte vysoko vzhůru podél lodí, máte možnost uvědomit si obrovitost celé konstrukce. Pracovní oblast pod nimi ustoupila do tmy a ticha, zatímco oni s rachotem a skřípěním stoupali vzhůru kolem boční strany obrovitého kýlu - stále výš a výš - dokud se kýl nerozšířil a plošina nedosáhla hlavního tělesa lodí. Krátká procházka po dalším můstku a ocitli se u hlavního vstupu do vesmírného plavidla. Sonda u vchodu přečetla Leovinův otisk prstu a pro jistotu jej potvrdila ještě prověřením vzorku jeho krve, odhadem ztráty vlasů za poslední měsíce a dotazem na oblíbenou rekreační aktivitu. Pak se dveře rozjely od sebe a oba vstoupili dovnitř.

Žurnalista byl samozřejmě ve vesmírných lodích již předtím, ovšem nikdy neměl tu čest vstoupit do rakety, jako byla tahle. Byla úchvatná, omračující. Jejím účelem bylo skutečně luxusní mezihvězdné cestování. Postavili ji tak, aby přetrvala věky. Tak, aby všechny ohromila. Ba co víc, stále ji stavěli! Ve chvíli, kdy vešli Leovinus s Žurnalistou do vstupní haly, ve služebním výtahu právě mizeli dva dělníci.

"Jenom úpravy na poslední chvíli," zamumlal jeden z nich směrem k Leovinovi, a v tu ránu byli pryč.

"Hmm," zamumlal Leovinus způsobem, který si Žurnalista volně přeložil jako "To se divím, co tady ti dva pohledávali? Co by tady asi mohli dodělávat tak krátce před startem? A jak je možné, že o tom nevím? Raději bych měl všechno zkontrolovat." Snažte se prosím pochopit, že se jedná o velmi volný překlad.

"U oslí databáze!" zvolal náhle největší žijící génus v Galaxii. "Podívejte se na tohle!"

Žurnalista se podíval. Spatřil úhledně oblečeného robota, který měl na hlavě sluchátka a stál na naleštěné mramorové podlaze jedné z nejelegantnějších místností, v jaké se kdy Žurnalista ocitl. Její architektonické ztvárnění bylo typické pro období "pozdního Leovina", avšak byl v něm patrný i jakýsi zcela nový duch. Vyzařoval z ní unikátní jas, jenž

podle některých kritiků chyběl v jeho dřívějších pracích, a barvy byly tak živé, teplé a vřelé. Možná se Leovinovi konečně podařilo probudit v sobě ženskou stránku povahy - nebo snad byl něžnější a vlídnější dojem z nitra vesmírné lodi důsledkem mnoha malých závěrečných úprav provedených Titánií.

Žurnalista byl v koncích, když viděl velkého muže tolik rozčileného, ale Leovinus již ráznými kroky zamířil přes místnost ke vzdálené stěně. Tam ukázal na dekorativní panel. "Je to vzhůru nohama!" vykřikl. "Někdy si říkám, že jsem měl celou loď postavit sám." Vytáhl z kapsy šroubovák, vlastnoručně panel vyndal a zasadil ho na místo do správné polohy.

"Copak nechápu, že dojem z celého aranžmá přichází vniče právě kvůli nevšímavosti k detailům?"

Žurnalista si učinil poznámku do svého palcodiktafonu.

"Vítejte na vesmírné lodi Titanic," říkal vyšňořený robot světelné konzole, která vyčnívala ze zdi. "Dovolte mi provést vás prostorami přístupnými pro cestující druhé třídy." Pak se stroj elegantně otočil na patách a zamířil přímo k nejbližším zavřeným dveřím. Ozvala se hlasitá rána a robot se zády napřed svalil na naleštěnou mramorovou podlahu.

"Před sebou vidíte Velký axiální kanál druhé třídy!" oznámil hrdě a natáhl ruku v bílé rukavici ke stropu.

Žurnalista si zadal další poznámku do palcodiktafonu.

Zaznamenal si do něj rovněž Leovinovu reakci na robotovu menší nehodu. Začala jako "čirá nevíra" a skončila jako "chladná zuřivost". Mezi nimi procházela fascinující škálou proměn, z nichž všechny byly Žurnalistou pečlivě zaznamenávány: "překvapená nelibost" byla vzápětí vystřídána "ohromným rozhořčením", které se rychle proměnilo v "hořkou zlost", jež se naopak záhy změnila ve "spalující žízeň po pomstě" a nakonec až v "chladnou zuřivost".

"Brobostigon!" zamumlal Velký muž. "Ten mizera škudlil na syntoneuronech!"

Žurnalista si udělal další poznámku, ale Leovinus se k němu otočil tak náhle, že mu nezbyvalo než si strčit palec do úst a předstírat, že ho saje.

"Něco takového je na mé lodi nepřípustné!" hřímá Leovinus a zvedal ze země spadlého robota. "Každý dvěřobot má do obvodu vsazený neuron, který je pojistkou proti veškerým poruchám, což vylučuje jakoukoli neracionální aktivitu, již jsme právě byli svědky. Jsou to sice nákladné doplňky, ale jistě mi dáte za pravdu, že se vyplatí."

Žurnalista přikývl a předstíral, že má na špičce palce zabodnutou třísku.

"Až na to, že ten MIZERA BROBOSTIGON JE TAM OČIVIDNĚ NEDAL! Až ho potkám..." Pak se Leovinus odmlčel uprostřed věty.

"Pravděpodobně přemýšlí, co jiného by ještě mohlo na lodi být v nepořádku," pomyslel si Žurnalista s narůstajícím vzrušením. Cítil, jak se před ním zhmotňuje příběh - velký příběh, přímo humorgózní příběh - a nejlepší na tom všem bylo, že sám nemusel hnout ani prstem. Všechno se mu jen odvíjelo před očima. Byla to tutovka. A než mohl Žurnalista předstírat, že našel neexistující třísku v palci, Leovinus na dvěřobotovi rychle něco upravil, dveře se otevřely a Velký muž byl s poklonou uveden do chodby za nimi.

"Krásné líbáňky, šťastný párečku!" volal za nimi dvěřobot bujarým hlasem. Žurnalista si to rychle zaznamenal a pospíchal za velkým architektem a lodním stavitelem, jenž právě zabočil doprava, do nejuhvatnějších architektonických prostor, kam kdy Žurnalista vstoupil.

Byla to oválná místnost lemovaná sloupovím. Po celé délce obvodových stěn se táhl vlys znázorňující oblíbenou kratochvíli Otců zakladatelů planety Blerontin: pózování pro tvůrce vlysů. Leovinus tam stál s hlavou vyvrácenou vzhůru a hleděl na velkou sochu okřídlené ženy, která stála na protilehlém konci. Avšak Žurnalistův pohled sjížděl dolů... dolů a ještě níž, do míst připadajících mu jako nekonečná hlubina, protože tam, u jeho nohou, se nacházela velká centrální šachta, která vyplňovala gigantický kýl lodi. Byla to páteř lodi a kolem ní, jako nervové impulsy, jezdily bez přestávek nahoru a dolů osvětlené výtahy zajišťující přepravu mezi obytnými prostory, patro za patrem napěchovanými v šachtě. Na samém dně, hluboko, hluboko pod ním, blízko břicha lodi, byla apartmá de luxe supergalaktické cestovní třídy. Nad nimi se nacházela exekutivní dvojapartmá druhé třídy. A nad nimi, vysoko nad nimi, byly proslulé zařízené soukromé kajuty první třídy.

Avšak Žurnalista měl stěží čas všechno si obhlédnout, poněvadž Leovinus se již vzdaloval, kráčel halou se sloupovím směrem ke vzdálenému vestibulu - a tam mu zmizel z očí.

Ve chvíli, kdy ho Žurnalista dohonil, stál Leovinus na přístavním molu dokonce ještě podivuhodnějšího a krásnějšího architektonického prvku vesmírné lodi Titanic:

Velkého axiálního kanálu druhé třídy.

Z centrální šachty vesmírné lodi vybíhaly dva velké kanály -jeden na před a druhý na zad. Jednou z jejich funkcí bylo ochlazování motorů, ale zároveň byly elegantním oddechovým zařízením. Sem a tam po kanále v pravidelných intervalech proplouvaly gondoly s automatickými gondolíery, z nichž všichni zpívali blerontinskou lidovou píseň podle vlastní volby - ovšem nejčastěji tu o krásné mladé akrobatce, která se zamilovala do gondoliera a dala mu šest pnedů (přibližně jeden milion liber šterlinků) spropitného.

Leovinus opět procházel rutinou od "čiré nevíry" k "chladné zuřivosti". Žurnalista si to pohotově zaznamenal.

"Když nepřevážejí pasažéry, měli by být zticha!" Ve chvíli, kdy Leovinus pospíchal k nejbližší čekající gondole, vypadal, jako by se dusil vzteky. Jakmile nastoupil do gondoly, zpěv okamžitě ustal.

Žurnalista se k němu připojil a řekl: "Možná je to jen zkouška. Třeba provádějí všechno úmyslně naopak." Byla to jediná věc, na kterou dokázal v tu chvíli přijít a která zněla alespoň trochu povzbudivě.

"Nechtě si ty svoje holubí prdy pro sebe!" vyštěkl Leovinus. Rozhodně nebyl v náladě, kdy by toužil po obveselení.

"K výtahu na promenádní palubu!" nařídil gondolierovi.

"Si! Úzkostlivě čistotná a zbožná máti dvojčat!" řekl automatizovaný gondolier. Leovinus sebou trhl a ucítil, jak mu cuká žila ve stehně.

Když Leovinus rovnal jedno z mistrovských neuměleckých děl nevyčíslitelné hodnoty, které zdobilo výtahovou halu, cítil, jak v něm narůstá pocit podráždění.

"Dobrý den vám přeji, pane, dámo nebo věci. Jak dnes mohu uspokojit vaše požadavky na vertikální přepravu po lodi?" Výtahobot byl napolo zapuštěný do stěny výtahu a jeho volná končetina se dychtivě vznášela nad pákou, která mu vyčnívala z hrudi.

"Odvez nás k promenádní palubě. A nechci při tom slyšet žádné pitomé řeči!" okřikl ho Leovinus. Někdy ho až mrzelo, jakých nabyli lodní roboti charakterových rysů, ale tak už to prostě chodívalo: pokud jste povolili inteligenci lodi emoce - a nikdo nemohl pochybovat o tom, že Titanic má vskutku silné emoce - pak jste jí museli umožnit vybrat si pro své roboty takové povahové založení, aby s nimi vycházela. Nemělo smysl dohadovat se o tom, i když Leovinus s Titánií příležitostně poměrně důrazně hovořil o některých z "típků", kterými se obklopila. Jenomže Titanic byla tak tolerantní a natolik chápala lidské nedostatky a chyby, že vycházela prakticky s kýmkoli. To on ji takovou udělal.

Obří promenádní palubu měl Leovinus obzvlášť rád. Cestující se mohli procházet pod její rozlehlou průhlednou kopulí a obdivovat přitom explodující nádheru Galaxie, již prolétali. Multispektrální syntetické sklo, z něhož byla kopule vyrobena, mělo ten účinek, že zesilovalo jas hvězd a zároveň pánovi, dámě nebo věci umožňovalo spatřit pouhým otočením hlavy - s detaily silného teleskopu - jakoukoli konkrétní hvězdu, která upoutala jejich pozornost. Podél obvodu paluby jezdil pelerátor (druh horizontálního výtahu dle Leovinova návrhu), který méně aktivním cestujícím umožňoval putovat po palubě, aniž by zbytečně pohnuli jediným svalem.

Taková byla teorie. Právě tohle Leovinus se značným sebeuspokojením vídal během návštěv pomocí telepřenosu a ve virtuální realitě z domova. Ovšem neviděl to zatím před sebou. Skutečná realita byla zcela odlišná.

Tomu, co teď viděl před sebou, se architektonicky říkalo "binec". Ano, nad jejich hlavami se sice táhla rozlehlá skleněná kopule a byla přes ni vidět obrovitá plachta z růžového hedvábí, která loď zakrývala. Jenomže dole vládł zmatek. Nádherně naleštěná parketová podlaha byla nádherně naleštěnou parketovou podlahou přibližně jen z jedné desetiny - zbytek tvořily obnažené trámy, nosníky a kabely, že jící jámy a rozježené dráty. Tam, kde měla stát velká restaurace pro pasažéry druhé třídy, byl jen velký prázdný prostor zaneřáděný stavebními díly a polystyrénovými pohárky. Jak je tohle možné? Vždyť na Blerontinu polystyrénové pohárky vůbec nepoužívali. Přesto tam byly. Nemělo smysl popírat strašlivou, dříve zhola nepředstavitelnou pravdu, že promenádní paluba nedokončená - a, že nebude se vši pravděpodobností hotová ani do zítřejšího startu.

Žurnalista se otočil právě včas, aby viděl, jak Leovinus padl na kolena. Najednou vypadal jako starý muž, kterým také konečkonců byl. Jako by z něj něco vysálo vznešenost a pyšné naparování, tak typické pro jeho veřejné vystupování - a zbyl jen zmačkaný prázdný pytlík.

"Tohle přece není možné..." mumlal do svého vousu. "Dokonce ani Brobstigon... ba dokonce ani Skraliontis by mi přece nemohli tak lhát... Ještě dnes ráno mě ujišťovali, že je všechno..."

"Dobré ráno, pane, nechtěl byste přistihnout chloupky v nose?" Zcela nečekaně se aktivoval dvérobot a byl zjevně připraven doprovodit je do míchačky na cement.

Leovinus konečně vybuchl.

"MIZEROVÉ!" vykřikl na plápolající hedvábnou plachtu nad skleněnou kopulí. "MIZEROVÉ!" zařval na nedokončené práce kolem sebe.

Najednou upoutal jeho zrak pohyb za jedním z pilířů. Zdálo se, že Leovinus, který tím Žurnalistu zcela vyvedl z míry, během okamžiku znovu natáhl všechnu vysátou energii, rozběhl se přes parketovou podlahu a vrhl se za pilíř. Před ním se krčil osamělý dělník v šedohnědé kombinéze, jenž se snažil zmizet šterbinou v nedokončené podlaze.

"Co tamk čertu děláte?" vyjekl na něj Leovinus.

Dělník strnule vstal a jal se předstírat, že upravuje volný konec drátu. Já jenom dělám dobře," odpověděl.

"Děláte DOBRĚ?" vyštěkl Leovinus. "Tomuhle říkáte DOBRĚ?" Mávl rukou k rozlehlým nedokončeným prostorám promenádní paluby. "Tahle loď zítra odlétá na svou panenskou cestu a tady zbývají nejméně tři měsíce práce."

"Jo... Jde to... jaksí, trochu... pomalu..." Dělník se pokradmu plížil směrem k hladkému výtahu z nerez oceli, který mu nabízel jedinou únikovou cestu před stárnoucím šílencem.

"Kam jdete právě teď?" zeptal se ho stárnoucí šílenec.

"Já? Právě teď?" opáčil dělník.

"Ano! Viděl jsem, že tu něco děláte!"

"Já? Ne, já jsem nedělal nic. Přišel jsem si jen pro svého papouška!" Slova vycházející z jeho úst jako by zamrzala ve vzduchu a pak v podobě kusů ledu jedno po druhém narážela do Leovina, který se potácel pod silou jejich úderů.

"Papouška?" vyjekl. "Papouška!!! Jakého papouška?"

"To je... ehm... prostě papoušek... vždyť víte... dvě křídla... takový ten... no přece pták..."

"Co dělá PAPOUŠEK na palubě mé skvostné lodi?" otázel se hluboce dotčený génus.

"Och! Už je tu výtah!" vyhrkl dělník a v příštím okamžiku už byl v něm, i s Žurnalistou, který mu běžel v patách. Dveře výtahu se zavřely a oba začali klesat na nižší podlaží.

"Papoušek! Na mé vesmírné lodi! Co se to tady sakra děje?" A náhle se velký, úchvatný, obdivovaný Leovinus schoulil do koutku, kde se rozplakal u sochy okřídlené ženy.

"Titanic!" štkal. "Titanic! Co se to děje? Co budeme dělat?" Titanic!

Leovinův génus nebyl nikde tak patrný jako právě na tomto jeho posledním a nejmilovanějším díle; Titanic byla mozkiem celého výtvaru a její sochu jste mohli obdivovat všude na lodi - sloužila jako oči, uši a komunikační jádro inteligence lodi. Jenomže inteligence lodi byla rovněž obdařena emocionálním životem. A právě zde Leovinus překonal sám sebe. Titanic nebyla jen mozkiem, ale také srdcem lodi.

Titániina inteligence musela být velmi pečlivě přizpůsobena plnění jejího úkolu. Řídit gigantickou loď tak udivující složitosti, dohlížet na posádku a starat se o obrovský počet pasažérů rozdílných ras, druhů, mentalit a tělesných

funkcí, a dbát o to, aby všichni cítili štěstí, bezpečí a péči, vyžadovalo, aby Titanic byla nesmírně inteligentní, laskavá, moudrá, starostlivá, vyrovnaná, vřelá... a ona taková byla.
Tak jako její podoba - všichni velcí zadumaní andělé ve všech místnostech na všech palubách - měl celičkou loď prostoupit i Titániin duch. Očividně tomu tak ale nebylo.

4

"Antara Brobstigona, prosím," vyštěkl Leovinus do telefonu.

"Obávám se, že pan Brobstigon není přítomen. Chcete mluvit s paní Brobstigonovou?"

Leovinovi vždycky bylo manželky projekčního manažera ve skrytu duše líto. Nedokázal si představit, jaké to musí být, žít s takovým falešným, chladnokrevným egomaniakem, jakým Antar Brobstigon byl - jeho lítost byla ale o maličko mírněna vědomím, že Krossa Brobstigonová je sama, pokud vůbec nějaká, tak rozhodně ještě falešnější, chladnokrevnější a egoističtější. I když, možná se jejich póly navzájem negovaly a Brobstigonovi koneckonců žili vroucím, láskyplným, důvěrným a radostným rodinným životem. Pro velkého vynálezce to bylo záhadou.

Jak ráda tě slyším, Leo," rozplývala se Krossa Brobstigonová. Leovinus nesnášel, když ho tak lidé oslovovali a věděl, že ona ví, že on ví, že ona to ví. "Jak se vede rodině?"

"Já přece nemám rodinu, Krosso," odpověděl Leovinus tónem, o němž doufal, že v něm Krossa rozpozná snahu o bezmeznou trpělivost. "Kde máš Antara?"

"Myslím... no vlastně, jsem si jistá, že je na lodi. Odešel tam za Drůtem před pár hodinami. Nějaký poplach kvůli tomu nebo něčemu jinému - však víš, jaké si hoši dělají kvůli tvé lodi starosti."

Věděl to: asi takové, jaké si dělá anakonda kvůli koze, kterou právě sežrala.

"Mají ti někam zavolat, až se vrátí domů?"

Leovinus praštil sluchátkem. Od stehů vzhůru po břicho a přes hrudník až k srdci se začal rozlézat silný pocit neblahé předtuchy.

"Brobstigon a Skraliontis na lodi! Co tu u všech d'asů dělají?" Pocit neblahé předtuchy se náhle změnil v ostrou bodavou bolest v břicho. Zalil ho chlad. Udělalo se mu nevolno. Potřeboval si promluvit s jedinou bytostí, která mu byla schopná pomoci: s Titánií.

Sešel dolů, pak podél Velkého axiálního kanálu druhé třídy záměřil k centrálnímu dómu. Dorazil k obrovské soše Titanic, která dominovala centrálnímu dómu a vrcholu centrální šachty, a zmizel ve vchodu pod jedním z jejích křídel. Vstoupil na dlouhé schodiště, které vedlo do vitálního srdce lodi: tajné komnaty Titanic samotné.

Leovinus se dlouho těšil reputaci zakladatele ironické architektury. Všichni znali jeho slavný dům, jenž navrhl pro Cardise Arblendontera, profesora matematických nepravděpodobností na Blerontické univerzitě, kde dveře byly ve skutečnosti rozhlasovými přijímači a vchod a východ byly propojené přes koupelnu. Ovšem zde, na lodi, vytvořil, jak se alespoň domníval, jednu z nejgeniálnějších konstrukčních ironií: Titániinu tajnou komnatu, v níž se nalézalo jádro centrální inteligence, umístil do samotného středu velkého centrálního dómu, a sice ve formě obrovského lustru, který visel nad centrální šachtou. Tajné srdce lodi bylo ukryto tak, že viselo na očích všem pasažérům a členům posádky. Komnata samotná byla vzhůru nohama, ale byla obklopena obráceným gravitačním polem, a když jste vstoupili, měli jste pocit, že je naprosto v pořádku. Vroubkovaná žebra, která probíhala velkým dómem, byla ve skutečnosti -jakmile jste jednou vešli do obráceného gravitačního pole a podrobili se matoucímu procesu gravitačního převrácení - dlouhými schodišti vedoucími vzhůru do komnaty a kupole velkého dómu tvořila rozlehlou vydatou podlahu na dně hluboké centrální šachty, která se velkolepě zvedala nad ním, uváděla v úžas a vyrážela dech kterémukoli návštěvníkovi, když konstrukci spatřil poprvé.

Leovinus se rozběhl po schodišti. Bral je po dvou schodech najednou a jeho mysl se soustředila na jediné. Na lásku jeho pozdních let! Na posedlost stárnoucího srdce! Na inteligentní, laskavou, moudrou, starostlivou, vyrovnanou, vřelou... Titánií!

Vtrhl do tajné komory a zalpal po dechu. Začala se mu točit hlava - a když máte mozek Leovinových rozměrů, stává se točení hlavy vskutku příšerným zážitkem. Začal zvracet. Stěží dokázal přimět sám sebe pohlédnout na hrůzný výjev před sebou, a přesto od něj zároveň nedokázal odtrhnout oči: Titanic -jeho Titanic -jeho nejmilovanější stvoření - radost jeho života - byla na kusy. Ležela uprostřed komnaty, vlasy a křídla měla rozprostřené v dokonalém kruhu kolem sebe, ale její nádherná, vznešená hlava byla groteskně znetvořená: ústa měla vyrvaná, oči se jí vydouvaly, nos byl utržený a pod ním zela díra s obnaženými mikroobvody.

Než Leovinus stačil dokonce jen zamumlat jediné slovo: "Zloduši!", uvědomil si, že v místnosti je s ním ještě někdo. Za konzolí vysavače se krčila postava.

"Brobstigon!" Leovinus jméno drtil mezi zuby, jako by přezýval štěrk. "Na co si tu, ve jménu temnoty, hraješ?" Pak se bez rozmyšlení na projekčního manažera vrhl. Brobstigonovi vypadla z ruky malá lesklá stříbrná střípina a cinkla o podlahu. Leovinus sklopil zrak a uvědomil si, že mu u nohou leží jedna z Titániiných křehkých cerebrálních arterií - jádro centrální inteligence Titániina mozku. "Ty ji chceš zničit!"

Brobstigon od sebe Leovina prudce odstrčil. Starý muž se zapotácel, zvrátil se dozadu a spadl na podlahu na roztažená křídla svého milovaného stvoření.

"Jsi slepý, Leovine! Sediš si ve své slonovinové věži a myslíš si, že jsi příliš velkomyslný a povznesený, než aby ses zabýval tak přízemními záležitostmi, jako obchod a finance! Zkrátka a dobře, celý tenhle podnik se nám vymkl z rukou jen kvůli tobě!"

"Jak to myslíš? O čem to mluvíš?" Leovinus se málem dal do pláče.

"Celý tenhle projekt je jedna velká finanční katastrofa! Copak tys to nevěděl? Jsme na pokraji strašlivého finančního

kolapsu!" Brobstigon se snažil nenápadně dostat ke dveřím, ale Leovinus se zvedl - na tak starého muže s překvapivou lehkostí - a odřízl mu únikovou cestu.

"O co ti vůbec jde?" Ale ještě předtím, než otázku Brobstigonovi položil, náhle chápal - dokonale jasně - celý plán.

"Pojistka!" zalpal po dechu. "Ty chceš mou drahocennou loď zničit a vymáhat pojistku!"

"Vzpamatuj se už konečně!" zařval Brobstigon. "Tohle je reálný svět..." Dál se ale nedostal. Stárnoucí génius se po něm vrhl a uhodil manažera na plocho do brady pozoruhodně přízemním hákem. Brobstigon se překotil dozadu, zakopil přitom o jedno z Titániiných křídel a spadl rovnou na lopatu vysa-V-ače.

V okamžiku, kdy na ni dopadl, se zaktivoval vysa-V-ačobot. Naklonil se dopředu a vystrčil svou mosaznou trubici. "Je mi nesmírným potěšením zbavit vás vašeho odpadu!" oznámil a vysál Brobstigona. Ozval se nepříjemný drtivý zvuk následovaný tichým žbluňknutím. Projekční manažer byl pryč!

Vysa-V-ačový systém byl poněkud kontroverzní součástí projekce lodi. Ve věku, kdy byla běžně používána přeprava prostřednictvím teleportace, vypadala myšlenka přemísťování objektů po lodi doslovně a fyzicky, pomocí vakuových trubek, staromódně a zpátečnický. Jenomže Leovinus na tom trval. Byla to další malá ironie, na které si dal tolik záležet. Nakonec se mu podařilo prosadit svou, když argumentoval bezpečnostní stránkou věci. Fyzický transport byl vždycky méně riskantní než teleportace nebo jiný pseudodopravní prostředek. Ba co víc, jeho vysa-V-ačoboti měli být schopni kategorizovat a třídit vše, co se dostalo na jejich lopaty, takže pokud jste jim sami nedokázali říct, kam mají váš odpad poslat, poslali ho na správné místo automaticky.

Systém nicméně nebyl navržen pro přepravování lidských bytostí a vysa-V-ačobot měl být naprogramován tak, aby odmítl vysát a zlikvidovat coby odpad jakéhokoliv živého humanoida, který by mohl čistě náhodou spadnout na jeho lopatu. Očividně se jednalo o další oblast, kde došlo k ústupu od původních nároků na funkčnost. Leovinus si se zachvěním uvědomil, že Brobstigon se stal obětí vlastního nekalého plánu, a nyní již putuje v podobě stlačené kostky z masa a kostí do lodní žumpy.

Velkému muži pozvolna začínala docházet hrůza celé situace. Byl tu - největší génius, jakého kdy Galaxie znala - v den před vypuštěním svého nejdokonalejšího mistrovského díla, s nedokončenou lodí, finanční katastrofou (o které dosud skutečně neměl tušení) na krku a s mrtvým projekčním manažerem, jehož přistihl při sabotáži. Tohle se v jeho oficiálním životopise nebude moc dobře vyjímat!

A kde je Skraliontis? Krossa Brobstigonová mu řekla, že její manžel odešel na loď, aby se tam setkal s účetním.

Leovinus poklekl vedle zmražené Titanic a s láskou zasunul stříbrnou střípinu do nervového centra ve spodní části její lebky. Roztřásla se mu ruka, poněvadž si uvědomil, že chybí i další arterie, a dokonce, když se podíval důkladněji, že chybí většina jejího mozku. Jak to, že si toho nevšiml předtím? Titániin mozek! Tak křehký výtvor! Vždyť už sebemenší otřes nebo škrábnutí mohou vést k trvalému poškození!

Nefunkční nervové centrum bylo u lodi tak složité konstrukce velmi nebezpečné. Zcela nedávno prosákly na veřejnost zprávy o novém fenoménu: druhu únavy vyspělé technologie, jež zasahovala jisté artefakty, které v sobě měly vestavěnou vysokou koncentraci logických obvodů - BTSE. O bezdůvodném totálním selhání existence. Leovinus věděl, že něco takového je teoreticky možné, i když osobně to považoval za vysoce nepravděpodobné. Také věděl, že prakticky každá molekula na vesmírné lodi Titanic je určitým způsobem propojena s logickým systémem lodi. Pokud by loď byla vypuštěna ve svém současném stavu, kdovíjakou spoušť by mohla napáchat!

Neměl času nazbyt. Musí najít všechny chybějící části Titániina mozku a vsadit je zpátky na místo předtím, než by mohlo dojít k něčemu nepředstavitelnému.

5

O chvíli později se již Leovinus nacházel ve vstupní hale na pravoboku, kde ječel na přepážkobota: "Samozřejmě znáš Skraliontise!" Přepážkobot, který sice zůstával dokonale zdvořilý, neprojevoval sebemenší náznak ochoty být mu nápomocen.

"Takový hubený malý chlap s brýlemi! Je účetním celého projektu, protože umí hlasitě hulákat!" naléhal na něj Leovinus. "Určitějši ho už tisíckrát viděl čenichat kolem!"

„Je mi to moc líto, pane, ale prošel jsem své záznamy v databázi známých osob a nenašel nic, co by odpovídalo udávaným kritériím. Mohu vám nicméně nabídnout kabinu na pravoboku supergalaktické cestovní paluby E. Pokoje jsou tam vymalovány na růžovo a hluk zařízení na zpracování odpadu je docela snesitelný."

"Já potřebuju vědět, kde je Skraliontis!" zařval Leovinus a současně mávl před přepážkobotem malou zlatou kartou, na které bylo napsáno: "Klub šedesátimilionářů."

"Zajisté, pane," vyskočil pohotově přepážkobot. "Doporučuji vám, abyste se po panu Skraliontisevi poohlédl v restaurantu první třídy."

Restaurant první třídy byl místem, kam pánové směli jen ve smokingu a kravatě, a vrchníbot byl tudíž pochopitelně šokován, když dovnitř náhle vpadl ošuntěle vyhlížející stárnoucí muž a vykřikl: "Skraliontisi! Já vím, že se tu schováváš!"

"Je nám nesmírnou ctí, že jste sem zavítal, pane!" spustil vrchníbot bodře. "Nicméně jsem si jistý, že pán by se cítil pohodlněji v jídelně druhé třídy..."

"Zavři hubu!" okřikl ho Leovinus.

"Samozřejmě, pane! Bude mi velkou ctí nejenom hubu zavřít, ale také ji držet zavřenou, přestat žvanit a všeobecně se vypařit, a to všechno jen kvůli vám, pane, ovšem dovolte mi poukázat na to, že bychom byli nesmírně šťastní a byli bychom vám zavázáni vděčností, kdybyste na sobě měl vhodnější oblečení, a tudíž kdybyste byl tak laskav a doprovodil mne..."

V tu chvíli Leovinus zahlédl Skraliontise, který stál u tlačítek ovládání teleprezenčního robota a snažil se cosi vpravit do vysa-V-ače. Uslyšel Leovinův hlas, vzhlédl, pousmál se a schoval tu věc, ať už to bylo cokoli, pod svůj smoking. "Pán by se zajisté nechtěl cítit v nevýhodě před ostatními hosty. Mohu vám tedy předtím, než se připojíte k večírku s koktejly, doporučit změnu odění?" Vrchníbot Leovinovi zablokoval cestu právě ve chvíli, kdy stařec odhodlaně zamířil ke Skraliontisovi. Velký muž na okamžik ztratil účetního z očí, protože robot před ním začal poskakovat, mávat rukama, uklánět se a pokyvvovat hlavou.

"Stačí, když se mi uklidíš z cesty!" zavřel Leovinus.

"Bylo by mi potěšením, pane, ovšem dovoluji vám připomenout vám, že třebaže kouření je v restaurantu první třídy povoleno, skutečně sem smí pouze pánové v náležitém společenském oděvu a já se obávám, že pokud hodláte pokračovat v pobytu v naší restauraci, budu muset přivolat pomoc..."

"Přišel jsi pozdě, Leovine!" vykřikl Skraliontis. "Tahle hromada šrotu poletí do háje! A poletí tam zítra v čase obědovídaní!" Účetní se vždycky vyžíval v tom, že v hovoru používal eliptické věty a výrazy, které naprosto nedávaly smysl; navozovalo mu to pocit, že je v určitém ohledu navzdory svému povolání sečtělý a inteligentní.

"Okamžitě přestaň s tím, co právě děláš!" vykřikl Leovinus.

"Nesmím si ceníme vaši návštěvy, pane, a doufáme, že k nám zavítáte i v budoucnu, ale kdybyste prosím mohl nepatrně snížit rozsah svého hlasového projevu, jinak budu nucen ukázat vám východ ihned, jakmile..."

"Řekl jsem, abys zavřel hubu!" Leovinus se prudce otočil k robotovi, zvedl ho do výše a vlastníma rukama ho se vším všudy mrští po Skraliontisovi.

"Mohl bych pána doprovodit k únikovému východu? Myslím, že pán zjistí, že jednoduchost chodeb více vyhovuje jeho současnému odě..." poznamenal vrchníbot, ale to už účetního naplno uhodil do tváře a srazil ho k zemi. Věčička, kterou se Skraliontis tak nenápadně snažil schovat, s cinknutím dopadla na zem - byla to další cerebrální arterie z Titániina mozku! Ve stejném okamžiku se robot rozletěl na kusy po naleštěné podlaze restaurantu. Skraliontis se vyškřábal na nohy, popadl jednu z robotových nohou a vrhl se na Leovinu. Starý muž uskočil stranou, chopil se robotovy pravé paže a statečně se účetnímu postavil.

Následujících několik chvil oba navzájem kroužili kolem sebe. Pak Skraliontis zahájil útočnou akci přímým výpadem - robotova noha škrábala Leovinu do ramene v horním vnějším zásahu. Leovinus odpověděl prostou odvetou ze čtvrté pozice, při které hbitě mávl dokola robotovou

paží, čímž si vydobyl právo na riposte. Ovšem Skraliontis očividně šermoval podle zcela jiné příručky pravidel, protože bez ohledu na Leovinovo právo na riposte šel přímo na redoublement neboli pokračování útoku. Velký génius byl pobouřen. Mrští robotovou paží po Skraliontisovi ve výpadu, který zajisté nefiguroval v žádné příručce pravidel šermu, a srazil se s ním v corps a corps, hážeje jakékoli ohledy na etiketu souboje za hlavu.

Oběma rukama popadl Skraliontise pod krkem. "Brobostigone!" zařval účetní. "Pomoc!"

"Brobostigon je v žumpě!" Leovinova tvář, za normálních okolností laskavá a něžná, dostala ošklivý nazelenalý odstín, což byl ovšem především důsledek skutečnosti, že lampa na stole, na kterém spolu nyní zápasili, se ocitla přímo pod jeho bradou.

"Možná je v žumpě," zalapal po dechu Skraliontis, "ale má zbraň!"

"Je mrtvý!" zařval Leovinus, jehož prsty začaly zesilovat stisk na krku účetního. Kdyby věděl, že Brobostigon má zbraň, byl by v přístupu k němu o něco obezřetnější.

"Auúúúúú! Vždyť mě uškrtíš!" vykřikl Skraliontis.

"Já vím! Přesně to chci!" Leovinus se snažil přidat do svého hlasu alespoň krapet přesvědčivosti, ale bohužel zjistil, že je pro něj nesmírně obtížné přimět sám sebe, aby stisk prstů kolem šlachovitého krku účetního ještě zesílil. Dalo by se zkrátka říci, že Leovinus postrádal instinkty zabijáka.

Skraliontis je ale na rozdíl od něho měl. Sevřel stojan stolní lampy - stylizované sošky Titanic, kde funkci žárovek zastupovala křídla. Když ucítil, že stisk rukou velkého génia kolem jeho krku povoluje, zabořil Leovinovi koleno do slabin. Zároveň zvedl stolní lampu a máchl jí dolů po úchvatné lebce, sídlu Leovinova geniálního mozku.

Leovinovy ruce odpadly od krku účetního; zhroutil se na kolena. Drůt Skraliontis zvedl stolní lampu a znovu a znovu jí tloukl do Leovinovy lebky... Výjimečná a velkolepá mysl největšího génia, jakého kdy Galaxie znala, zaregistrovala, že něco není v pořádku. Zablokovala bolest, pak si uvědomila, že došlo k něčemu skutečně katastrofálnímu, a moudře se rozhodla zrušit až do odvolání kontakt s vnějším světem. Leovinus se v bezvědomí skácel na podlahu restaurantu. Z hlavy mu tekla krev.

Skraliontis nevěřícně hleděl na jeho tělo. Bože! Vždyť on Velkého muže zabil!

V panice se rozhlédl kolem sebe po restaurantu první třídy. Třebaže to zatím nikdy nedělal, zbavovat se mrtvol patřilo k záležitostem, v nichž jeho účetnická mysl skutečně vynikala, a o pár okamžiků později již svižným krokem pospíchal ven z restaurace. V panice však zapomněl na malou lesklou stříbrnou střípinu, která zůstala ležet na podlaze mezi zbytky rozbitého vrchníhobota.

Leovinus zůstal pevně zamotaný do jednoho z objemných závěsů, které restaurantu první třídy dodávaly atmosféru nefalšovaného luxusu a elegance.

Zatímco byl Leovinus zaneprázdněn pracovními záležitostmi, Žurnalista se snažil vymámit informace z dělníka, který tvrdil, že přišel na palubu, aby si odnesl svého papouška.

"Ale no tak!" odmítal věřit Žurnalista. "Na tohle vám přece nikdo neskočí! O co ve skutečnosti jde?"

"Mám ochočeného papouška," opakoval dělník, který se tvrdohlavě držel svého absurdního příběhu. "Vždycky si ho

beru s sebou, když někde pracuju. Víím, že pan Leovinus by mi nedovolil mít na lodi ptáka, a tak jsem ho tu držel tajně. Jenomže když jsem si pro něj teď přišel, zjistil jsem, že nějaký mizera otevřel dvířka klece a on mi uletěl." Žurnalista obrátil oči v sloup. Byl zvyklý slýchat příběhy hodně přitažené za vlasy, ovšem tenhle - přitažený za peří - neměl dokonce ani na to, aby se mohl pozvednout z kluzké startovací plochy kýčovitosti. "Poslyšte," řekl nakonec, "jsem novinář. Víím, že se tu děje něco nekalého a vy přede mnou něco tajíte. Uzavřu s vámi dohodu!" Dělník jako by ho neslyšel. "Jsem opravdu velmi zarmoucený. Měl jsem toho papouška tak rád."

"Vy mi řeknete všechno, co víte o této vesmírné lodi, a já Hvězdným stavbám a. s. nepovím o papouškovi." Právě spolu vešli do oblasti centrálního domu a dělník se vydal galerií obklopující centrální šachtu ke vstupní hale na levoboku.

"Proč se práce tak zpozdíly? Oni tajně přiškrucují rozpočet, nemám pravdu? Zdá se, že Leovinus o tom nemá ponětí. Avšak ty řeči o finančních problémech - jsou pravdivé, že ano? Co se stane zítra? Tahle loď není ve stavu, kdy by mohla odstartovat, není-liž pravda?"

"Ano, je to pravda!" přitakal dělník, který rázoval přes vstupní halu. "Každé slovo z toho, co říkáte, je pravdivé."

"Pakliže se vám na naší lodi líbí, nechcete se připojit k večerní oslavě v Salonku vítězných jednohubek, kde jsou vystavovány jednohubky ze všech blerontinských finále za šest století?" zvolal přepážkobot.

"Tak?" opáčil Žurnalista.

"Tak?" opakoval jako ozvěna dělník, který se otočil k Žurnalistovi a poprvé mu pohlédl do očí. "Kdybyste uviděl mého papouška, předejte mu tohle." Vtiskl Žurnalistovi do ruky malý kovový proužek a zmizel hlavními dveřmi. Žurnalista pohlédl na kousek kovu ve své dlani. Byla na něm adresa a telefonní číslo na yassakkanské velvyslanectví v Blerontisu.

Žurnalista strávil další přibližně půl hodinu prohledáváním lodi na vlastní pěst. Objevil další nedokončená místa. Tak například vstupní hala na pravoboku byla zcela nedodělaná. Obytné kajuty druhé třídy z velké části postrádaly základní vybavení, některé byly dokonce bez postelí. Žurnalista si všechno poznamenal a zamířil zpátky do centrálního domu, když tu se najednou kolem sloupové galerie vyfítila postava a srazila se s ním.

"Drůt Skraliontis!" zvolal novinář.

"Já vím, kdo jsem!" vyštěkl na něho účetní.

"Přesně ten, koho jsem hledal!" usmál se Žurnalista.

"Aárg!" zařval Skraliontis, vyskočil a jeho oči provinile zalétly nad Žurnalistovo rameno, jako by měl strach, že do lodi každou chvíli vtrhne policie z oddělení vražd se svými vycvičenými zuřivými králíky, aby zatkla vraha největšího génia, jakého kdy Galaxie zrodila. "On není mrtvý! Přisahám!"

"Kdo není mrtvý?" Žurnalista nemohl uvěřit, kolik šťavnatých příběhů se mu toho večera samo od sebe nabízí - kéž by jen tak mohl některý z nich pořádně chytit za pačesy. "Kdože to není mrtvý?"

Skraliontis si náhle uvědomil, jaké se dopustil chyby. "Zmiz mi z cesty!" zařval.

"Ne tak rychle!" zvolal Žurnalista, ale Skraliontis už se dostal daleko za hranice zdvořilosti. Odstrčil Žurnalistu dozadu, přimáčkl ho ke sloupu, pak ho náhle pustil a dal se do běhu. Žurnalista se rychle vzpamatoval, vyrazil za účetním a srazil ho stylem, který by se dal okomentovat jako dokonalé ragbyové složení, kdyby ovšem na Blerontinu hráli ragby. Skraliontis bojoval s energií polapeného zvířete. Škrábal Žurnalistu do tváře, bušil do něj pěstmi a kopal. Mužům - bojujícím spolu jako dvě rochnata nad vědrem rochněcích pomyjí (staré blerontinské rčení) - se nakonec podařilo vrávoravě vstát. Žurnalista, protože byl mladý a fyzicky zdatnější, držel brzy účetního přitisknutého k zábradlí kolem centrální šachty. Jak se snažil bránit Skraliontisovi v zuřivém kopání, viděl přes jeho rameno do omračující hlubiny... hluboko a ještě hlouběji, do zdánlivě nekonečné hloubky... Byl to úchvatný pohled.

"Řekněte mi, o co tady jde!" Žurnalista se snažil znehybnit Skraliontise tím, že mu tiskl ruce k tělu. "Co se to děje za všivárnu?"

"Zavšivárnu?" zavrčel Skraliontis. "Na to nikdy nepřiješ!"

"Ale ano, přijdu!" namítl Žurnalista.

"Tak dobrá! Všechno ti řeknu!" vybafl na něj Skraliontis zcela znenadáni. Žurnalistu to pořádně vyvedlo z míry. Málem z něj vypadlo: "Ale ne, neřeknete!" ale naštěstí se mu podařilo včas zarazit sám sebe.

"To je od vás velmi slušné," podařilo se mu říct, ale nebyl až takový blázen, aby pustil Skraliontisovy ruce. ;

"Chceme ji vyhodit do vzduchu! Stačilo by to na novinářského sólokapa?"

Nyní bohužel Žurnalista už byl takový blázen a Skraliontisovy ruce pustil.

"Chcete říct, že je na palubě bomba?"

"Jistě! Jenomže tyji nikdy nenajdeš!" ušklíbl se Skraliontis. "Protože budeš mrtvý!" Náhle držel cosi v ruce. Žurnalista neviděl, co to má, ale pocítil ostré bodnutí do žeber. Zapotácel se, ohnul se v pase a vzhlédl: Skraliontis stál nad ním a v ruce třímал stolní lampu z restaurace první třídy. Z jejího ostrého konce odkapávala krev.

V témže okamžiku se ozvalo strašlivé zavřeštění, vzduchem se mihl barevný záblesk a zpod oblouku sloupové náhle vylétl papoušek. Přistál rovnou na Skraliontisovi. j Účetní se pokusil odrazit ho, ale tvor jej bil křídly do obličeje, útočil zobákem na jeho nos, a účetní se potácel pozpátku k zábradlí, mával rukama a ječel: "Sundejte to ze mě! Sundejte to ze mě!"

A pak se to stalo. Byl to jeden z těch ironických okamžiků, které dokonale odpovídaly Leovinovu soudobému architektonickému stylu. Poskytl Žurnalistovi první hmatatelný důkaz, že rozpočet byl během konstrukce vesmírné lodi Titanic skutečně drasticky přiškrčován.

Hlavním iniciátorem plánu pořádně přidusit náklady na konstrukci lodi byl samozřejmě Skraliontis. Bylo zřejmé, že projekt nikdy nestačí zaplatit sám sebe, natož aby z něj ještě plynuly zisky. Skraliontisovi bylo nanejvýš jasné, že míří k

totální a nevyhnutelné finanční katastrofě. V sázce byla jeho i Brobostigonova pověst a osobní bohatství. Existovalo jen jedno čisté, jednoduché a rozumné řešení - zničit loď a pak požadovat vyplacení pojistky.

Loď byla samozřejmě pojištěna na poměrně vysokou částku, avšak Skraliontis zajistil její zvýšení a zařídil to tak, aby byly peníze při plnění pojistné události vyplaceny společností, které vlastnil společně s Brobostigonem. Konstrukční náklady musely být omezeny na minimum a práce samotné měly sestávat z pouhých kosmetických úprav. Osobně pak bez Leovina vedomí informoval smluvní dodavatele, aby snížili nejdříve na polovinu a posléze na čtvrtinu množství jakéhokoli původně stanoveného počtu součástek a materiálů.

Jedním z materiálů, na kterých se tak štedře šetřilo, byl kov upotřeбенý na zábradlí kolem velké centrální šachty.

"Koneckonců," nechal se slyšet Skraliontis, "žádní pasažéři, kteří by se o ně opírali, tam stejně nebudou, tak proč je dělat zbytečně pevně?"

Nyní si uvědomil, že by se o ně nemuseli opírat právě pasažéři. Ve skutečnosti by to mohl být například účetní projektu, který zapomene, že to nemá dělat, a opře se o ně při odrážení útočícího papouška. Toto procitnutí však přišlo příliš pozdě. Skraliontis uslyšel slabé kovové puknutí a poté zjistil, že po zádech a s roztaženými rukama padá rovnou do propasti.

Než byl zděšený Žurnalista schopen přejít k rozbitému zábradlí a podívat se dolů, ze Skraliontise již byla jen droboučká postavička - a to ještě nebyl ani ve třetině centrální šachty - otáčející se v graciézních kruzích dokola, šermující rukama a řvoucí slábnoucím hlasem: "Zatracení papoušci!"

Zmiňovaný papoušek mezitím přistál Žurnalistovi na rameni.

"Zatrrracení účetní!"

7

Zuřiví králíci byli opět zkroceni, příliš roz dovádění členové policejního přepadového oddílu byli konečně uklidněni svým šéfem, a sténající yassakkanští demonstranti leželi v dobitých zakrvácených hromadách na zemi. Bylo to nanejvýš úspěšné cvičení v usměřování davu. Flortin Rimanquez uhlazeně zasalutoval před Gatem.

"Všechno máme pod kontrolou, Vaše Dobročinnosti," prohlásil. "Můžete pokračovat ve startu."

"Jenomže Leovinus tu pořád není," namítl Gat, který si dělal nesmírné starosti, že by mohl zmeškat skvělou příležitost k fotografování, kde bude stát ruku v ruce s největším géniem, jakého kdy Galaxie zplodila. Přesně tohle totiž naléhavě potřebovala jeho klesající popularita u voličů, jak alespoň tvrdil jeho agent, zabývající se zkoumáním veřejného mínění. "Ať uděláte cokoli, rozhodně se nechtě vyfotografovat vedle Leovina." A právě tohle byla jediná důležitá věc, na kterou Gat myslel během celého dopoledne.

"Je mi to líto, Vaše Nejdokonalejší Lordstvo," řekl velitel policie s dalším svižným zasalutováním. "Pod námi jich čeká padesát milionů. Jsou stále nepokojnější. Osměluji se vám navrhnout, abychom start rychle odbyli a celou záležitost skoncovali, takže moji hoši budou moci okamžitě zahájit rozprašování davu - jinak se může stát, že ještě budeme litovat."

Gat chápal, co tím myslí. Nad těly nebohých yassakkanských demonstrantů se uzavřela hladina davu a kolem konstrukčního doku propukaly zuřivé šarvátky.

"Tak dobrá," povzdechl si. "Ne, díky!" dodal, když mu méně významný úřední činitel nabídl další sendvič s "rybí pomazánkou".

"Obávám se, že budete muset, Vaše Velkoleposti, je to součástí ceremonie!" pošeptal mu méně významný úřední činitel důrazně.

Gat zasténal. Kapela začala vyhrávat blerontinskou hymnu a všichni přítomní se postavili na hlavy - jak ostatně činili vždycky na znamení respektu k monarchii.

"Pánové, dámy a věci," přednesl Gat z Blerontisu do ceremoniálního mikrofonu. "Tento sendvič s rybí pomazánkou je vskutku výtečný!"

Z davu se ozval jásot a provolávání slávy. Gat si znovu povzdechl a pomyslel si, jaký je to jímavý obřad. "A nyní využívám privilegia zahájit start této - největší vesmírné lodi v historii! Moji milí Blerontiňané, pro všechny z nás nastává významný okamžik. Dávám jí jméno... Titanic... Ať štěstí provází všechny, kdo na ní poletí."

S těmito slovy Gat mávl opentlenou lahví francouzského šampaňského*3, která narazila do přídi lodi. Méně významný úřední činitel zároveň zatáhl za šňůru a povlak, který až doposud halil obří vesmírnou loď, se v něžné kaskádě růžového hedvábí svezl na zem.

Ozvalo se kolektivní zalapaní po dechu. Dokonce i lidé zvyklí na velké vesmírné lodě nikdy nespátřili tak obrovitou stavbu a navíc tak dokonalého tvaru.

"Není nádherná?" vzdychali nescetní mužští obdivovatelé, přejíždějící po lodi svými binokuláry ve snaze nalézt poznávací značku.

"To stavěla tvoje maminka..." chlubily se svobodné dospívající matky svým ratolestem.

"Je to skutečně triumf!" zvolal Hlavní reportér, který si náhle vzpomněl, co stálo na papíře, který si pro tuto příležitost předem napsal.

Ozvalo se přízračné zaburácení, jako by vlny moří dorážely na vzdálený břeh, který leží za obzorem myšlenky, a gigantická, úchvatná, nádherná loď pomalu klouzala ven z konstrukčního doku. Pak nabrala rychlost, maličko se zahoupala, mímě se zakymácela, prudce natočila, a právě když se dav chystal úžasem vykřiknout, zmizela. Přesně tak to bylo. Loď utrpěla to, co bylo později klasifikováno jako BTSE (bezdůvodné totální selhání existence).

Během necelých deseti vteřin celá omračující záležitost skončila.

8

"Koupelnu uděláme tady a tamhle budou dveře," řekli Dan.

"To je úžasné," vydechla Nettie. "Ale..."

"Já myslela, že koupelna bude tamhle a dveře tady?" ozvala se Lucy. Proč vždycky řekne všechno špatně? Dan se pokáždě tolik snažil, a přesto jako by se mu věci, o kterých se s Lucy bavil pouhý den předtím, navzdory vynaloženému úsilí v hlavě popletly, a v důsledku toho z něj padaly samé nesmysly. "Přesně tak jsem to myslel," opravil se.

"To je úžasné," vydechla Nettie znovu. Jenomže vám musím něco povědět..."

Přerušil ji Nigel, který doposud šmejdil ve sklepech. "Ze samotných cihel tu dýchají staletí opojení vinným mokem!" křikl nahoru.

"Tahle budova není starší než sto padesát let!" zavolala na něj Lucy zpátky

"Původně sloužila jako fára," vysvětlil Dan Nettii.

"Hmmm, to je úžasné," podotkla Nettie. "Ale poslyš, Dane..."

"Opravdu je to úžasné?" Dan cítil, jak jím prostupuje nadšení, tak jako ostatně vždycky, když potřeboval, aby jím prostupovalo. "Tam napravo, hned jak vejdeš, budeme mít restauraci - ovšem ne vaši moderní kuchyni, ale starou poctivou kalifornskou stravu. A tamhle, tam bude bar."

Lucy ho zpražila kritickým pohledem, ale byla natolik ohleduplná, že ho tentokrát laskavě neopravila. Ach, ano, už si vzpomínal, dohodli se přece, že restaurace bude vlevo. Nejdříve sice měla být vpravo, pak to změnili na vlevo, pak si to rozmysleli a znovu se rozhodli pro vpravo, ovšem nakonec Lucy poznamenala něco v tom smyslu, že restaurace by stejně raději měla být na opačné straně, takže to opět změnili na vlevo. Kdo si to má ksakru pamatovat?

"To je úžasné," opakovala Nettie. "Ale poslyšte..." Zarazila se, protože v tu chvíli se objevil Nigel. Nettie ve svém kratičkém tričku, které jí jaksi nemohlo pořádně zakrýt ani bránici, v minisukni a v háčkované vestičce vypadala vskutku úchvatně. Nigel jí položil ruku kolem pasu.

"Líbí se ti?" zeptal se Dana.

"Mmmmm," zabručel Dan v odpověď.

"Já myslel dům," uchechtl se Nigel. Dan nesnášel tu nenucenou, vychytralou aroganci, kterou jeho obchodní partner dokázal pouštět a zavírat jako stříkací hadici se studenou vodou. Ne, počkat! Udělejme z toho bývalého obchodního partnera. Cestovní kancelář Deset něj už totiž neexistovala. Právě ji prodali za sumu, která Danovi připadala jako komicky uspokojivé množství peněz.

"Je to přesně to, o čem jsme s Lucy vždycky snili, vid', Blatoušku?" řekl. Lucy nesnášela, když ji před lidmi oslovoval přezdívkami, jenomže mu to nikdy nefekla, takže si za to mohla sama. Bylo na něm vidět, že se domnívá, jak se jí to líbí, a tento malý podvod už se s nimi táhl takovou dobu, že naprosto neexistoval způsob, jak mu učinit přítrž. Jak dlouho spolu vlastně chodí? Určitě to bude už skoro třináct let - ve skutečnosti od prvních dnů existence cestovní kanceláře Deset něj, kdy Nigel dívku jednou sbalil v baru v Santa Monice a představil ji svému obchodnímu partnerovi.

Lucy zpočátku cítila silnou náklonnost k vemlouvavému Angličanovi, ale když se všichni vzájemně poznali, zjistila, že ten tichý muž z univerzity na východním pobřeží jaksi víc stojí nohama na zemi a je chápavější. Čím lépe pak jeden druhého poznávali, tím víc se divila, jak je možné, že na první pohled nepoznala, jak povrchní a ničemný je Nigel.

"Budeme tomu říkat hotel Watergate," poznamenal Dan.

"Neodradí to republikány, co se tak rádi navzájem odposlouchávají?" zajímala se Nettie.

Nigel ji plácl po zadku. "Buď hodná holka a jdi otočit auto," řekl jí. A Nettie na svých vysokých podpatcích poslušně odcupitala po schodech půvabně raně viktoriánské fary dolů do noci.

Jak mu může takové zacházení trpět? pomyslela si Lucy, ale nahlas řekla jen: "Kdy už konečně podepíšeš ty formuláře o prodeji vaší cestovky, Dane?"

"Och, ehm... nejsem si jistý..." Dan jí najednou připadal nervózní. Já myslím, že Nigel je zatím nedostal..."

"Formuláře by na nás měly čekat v hotelu," řekl Nigel, než Lucy stačila vybuchnout. Poslední dobou zjišťovala, že takový výbuch se pro ni stává stále přirozenější reakcí na Nigelovo chování. V tomto případě nicméně byla zapálena roznětka a bude hořet až do chvíle, než společně dorazí zpátky do hotelu a zjistí, že (světe div se!) formuláře konečkonců zatím přece jen nedorazily a že ztracená doručovací služba už zase nechala Nigela na holičkách. Chudák Nigel! Vždycky se mu podařilo vybruslit ze všeho.

Zhasli světla v prázdném domě a potmě se vydali po příjezdové cestě k autu. Na noční obloze nad jejich hlavami s neuvěřitelným jasnem plápolalo nesčetně hvězd.

"Proč Nettie to auto neotočila?" Podrážděný tón dodal Nigelově výmluvnosti ostří břitvy.

Přišli k autu a našli tam Nettii, jak mhouří oči do čítek zrcadlovky Minolta, kterou položila na střešku vozu.

"Co to tu provádíš, kámoško?" Kdykoli Nigel mluvil škádlivým tónem, byl v té nejnebezpečnější náladě.

"Pššt!" zasyčela Nettie. "Pořizuju fotku domu. Nestrčte mi do auta."

"Já nevím, jestli sis toho všimla, Einsteine." Nyní z Nigelova hlasu číselo škodolibá radost. Rád své děvče zesměšňoval. "Ale je tma."

"Přesně tak," odpověděla Nettie, která nepohnula blondátou hlavou ani o milimetr. "Dělám fotku, která se bude jmenovat: ‚Danův a Lucyin hotel pod hvězdami‘. Můžou si ji zarámovat a pověsit na zeď ve vstupní hale."

"V noci nemůžeš dělat fotky, když nemáš blesk, ty můj Tupoušku." Nigel otevřel dveře vozu.

"Hej! Tys mi s tím autem pohnul!" vykřikla Nettie.

"Nastup si, Mozečku, já odjíždím," pobídl ji Nigel.

"Já myslím, že to bylo dost dlouho, ne?" otočila se Nettie k Danovi.

"Určitě," odpověděl Dan. "Bude to úžasné!"

Právě se chystali nastoupit do auta, když tu se po trávníku kolem staré fary přehnal v náhlém poryvu vítr a rozkomiňal koruny stromů, téměř jako by je zasáhl hurikán - až na to, že koruny se ve víru nakláněly do všech možných stran.

Ježíši!" zvolal Dan, který sevřel boční stranu vozu. "Co to bylo?"

"Podívejte!" vydechla Lucy. Ukazovala vzhůru na oblohu. "Padá hvězda!"

"Honem si něco přejte!" zvolala Nettie.

"Svatá krávo!" zavrčel Nigel, který patřil k mužům, co vždycky dávali přednost kapitánu Marvelovi před Supermanem.

"Koukejte na to!"

Na obloze probíhalo nejpodivnější divadlo. Přímě nad jejich hlavami se vytvořil kruh z oblak, která se vzápětí začala rozpínat -jako po atomovém výbuchu - dokud se celá obloha nepokryla vroucí masou zlověstně vyhlížejících mračen. Nigelovi se podlomila kolena, Lucy se zachvěla, Dan ucítil, jak se mu houpe žaludek, a Nettie na to prostě jen civěla s otevřenou pusou.

A to mělo následovat ještě mnohem víc.

Čtyři pozemšťané uslyšeli přízračné zaburácení, jako by vlny moří dorážely na vzdálený břeh, který leží za obzorem myšlenky, a pak z mračen bez varování klesl k zemi obrovitý, dech beroucí kovový bodec a rozřízl jejich elegantní previktoriánskou faru (s povolením využít ji po rekonstrukci pro komerční účely) v půli.

Nigel zalapal po dechu. Lucy zalapala po dechu. Dan zalapal po dechu.

"To je hrůza!" zamumlala Nettie.

Nebyl slyšet žádný další zvuk kromě větru, který šílenou rychlostí skučel mezi stromy, jako by hledal skulinu, kam by se mohl ukrýt, a občasného žuchnutí padajícího kusu zdiva, jak se jeden po druhém řítily k zemi ' kousky fary, které nespádly v okamžiku nárazu.

Věc samotná byla lesklá, stoupala kolmo vzhůru a sahala vysoko do mračen, jako by tam stála odjakživa. Byla tak gigantická - tak skutečná - že se zdálo, jako by na to místo měla odvěké právo. Jak se dívali, dolů podél jejího boku sjela jiskřička světla a zmizela ve zbořeném domě.

Vířící mračna se mezitím začala rozpouštět a než jiskřička světla započala svůj sestup podruhé, protřhaly se mraky natolik, že se úchvatná věc ukázala v celé velikosti a nádheře. Její široké ostří či bodec, který projel farou, se zvedal nahoru a ještě výš, téměř kilometr a půl do oblohy, a tam jako by se rozšiřoval do obrovitého kovového tělesa- něčeho na způsob gigantické ponorky.

"Je to vesmírná loď," vydechla Nettie a vydala se k ní jako zhypnotizovaná, s fotoaparátem visícím na zápěstí.

Najednou jiskřička světla vytryskla znovu.

"Nechod' tam, Nettie! Vrat' se!" volal za ní Dan.

Jenomže to už se za Nettii rozběhla i Lucy. A tak Danovi nezbývalo než se pustit za Lucy. Nigel se mezitím ze všech sil pokoušel schovat pod volant uvnitř vozu.

"Nechod'te k tomu moc blízko!" varoval je Dan.

"Nettie!" Lucy ji tahala za ruku a snažila se ji přeměřovat zpátky k vozu. "Vždyť... vždyť vůbec nevíme, co je to."

"Je to nádherné..." vydechla Nettie. Něco v jejím hlase všechny tři přimělo pohlédnout vzhůru a přestat se vším, čím se právě zabývali. Tváří v tvář něčemu tak obrovitému, něčemu, co se naprosto vymykalo jejich dosavadním prožitkům a představitivosti, jim totiž všechno, čím se až doposud zabývali, náhle připadalo nedůležité a bezvýznamné.

Světelný bod podruhé sestoupil do domu a z haly vytryskla náhlá zář. Všichni tři přesunuli pohled zpátky na Zem a strnuli; za sklem předních dveří se objevil stín.

"Něco sem jde!" Dan cítil, jak se mu začínají podlamovat kolena. Lucy dál tahala Nettii za ruku. Jenomže ta už vykročila kupředu -jako by dychtila přivítat to (cokoli to bylo), co nyní otevíralo vchodové dveře zbořeně fary.

"Árgggg!" zařvala Lucy, když se ta věc vynořila do svitu hvězd.

"Přeji vám dobrý večer, neznámé životní formy," spustila věc. "Majitelé akciové společnosti Hvězdné cesty byl se vám rádi omluvili za nepřijemnosti, které jsme vám možná způsobili neuváženým nouzovým zaparkováním jejich dopravního prostředku."

"Árrrrghhh! Ááááááárgggghhh!" Když Lucy chtěla, uměla ječet neuvěřitelně dobře. Nigel si zakrýval ušij a pokoušel se vecpat ještě hlouběji pod volant.

"Neboj se, Lucy. Všechno je v pořádku!" pokoušel se i ji uklidnit Dan.

"Árrrrgghh! Ááááággghh! Árrrrggghhh!" Ač se' snažili ze všech sil, Lucy se ne a ne upokojit. Stála předl cizí bytostí z vesmíru a byla z toho natolik na větvi, že si' zkrátka potřebovala hezky od plic zakřičet.

"Pšššt!" řekla Nettie. "Mluví to k nám!"

"Přesně tak," řekla věc z vesmíru. "Bylo by nám ctí a nesmírným potěšením, kdybychom vám jako formu omluvy mohli nabídnout cestu zdarma na palubě naší vesmírné lodi."

"Možná až jindy..." řekl Dan.

"Áááááááárrrrgggh! Árrrgh! Áááááh! Ááággghhhh!" ječela dál Lucy.

"Ano!" souhlasila Nettie. "Já bych šla moc ráda!"

"Pojďte tedy se mnou, dámo," vybídla ji věc z vesmíru, graciézně se otočila a zamířila zpátky do nitra zbořeného domu.

"No tak? Pojďte!" zvolala Nettie. "Bude to legrace!" A než ji Lucy nebo Dan stačili zastavit, následovala bytost k předním dveřím.

Dan zaváhal, ale pak si uvědomil, že nemá na výběr; a než Lucy mohla znovu začít ječet, rozběhl se za Nettii, a Lucy zjistila, že pospíchá za Danem.

Věc stála na osvětleném zápraží a Dan, Lucy a Nettie nyní zřetelně viděli, že to není, jak se alespoň zdálo, nic děsivějšího než jen elegantně oblečený robot, který měl na hlavě sluchátka. Zdvořile se jim ukláněl a omlouval se, že je musí pozvat do služebního výtahu.

"Nenechte se tím prosím odradit," pokračoval konejšivým tónem. "Ujist'uji vás, že vesmírná loď Titanic tou nejluxusnější a technologicky nejvyspělejší mezigalaktickou lodí všech dob."
Znovu se uklonil a uvedl je dovnitř a tak či onak se stalo - ani Dan, ani Lucy, ani Nettie to později nedokázali vysvětlit - že všichni tři do výtahu bez rozmyšlení vstoupili. Než si stačili uvědomit, co se děje, schodiště se za nimi zatáhlo a robot cvrknul do tlačítka.

"Ještě jednou se vám hluboce omlouvám, že jsem vás vzal do služebního výtahu," poznamenal robot. "Vstup do vesmírné lodi je za normálních okolností na vstupní palubě."

"Hej!" oslovil ho Dan. "Jak je možné, že mluvíš anglicky?" Když přišel na konkrétní dotaz, který mohl položit, hned mu mírně stoupl sebevědomí.

"Omlouvám se, ale já nemluví... jak jste to říkal -,anglicky'? Všichni roboti vykonávající nejrozličnější funkce na této lodi jsou vybaveni infračervenými překladovými senzory, které automaticky prohledávají mozkové impulzy cestujících a pátrají v nich po řečových schématech. Ta jsou pak ve vašich hlavách nově uspořádána tak, abyste se během pobytu na lodi s kýmkoli srozumitelně domluvili. Ve skutečnosti nyní hovoříte blerontinsky a dokonale této řeči rozumíte. Tohle by se docela hodilo spisovatelům sci-fi, že ano?"

Dan si nebyl zcela jistý, jak si má jeho poslední poznámku vyložit - narážel snad robot na to, že není ničím víc než jen výplodem fantazie nějakého spisovatele, a že nic z toho ve skutečnosti není pravda? Než se však stačil nad tímto problémem důkladněji zamyslet, přemohla ho neuvěřitelnost situace, ve které se ocitli: uháněli ve výtahu kolmo vzhůru podél obrovitého kýlu směrem k hlavnímu tělesu lodi, celý kilometr a půl nad povrchem Země.

Nigel vyt'ukal číslo na svém mobilu a opatrně zavolal z okénka vozu: "Dane? Lucy? Nettie?" Jeho hlas se však jen stěží donesl ke zborcenému zdívu zničeného domu.

V příštím okamžiku uslyšel přízračné zaburácení - něco jako vlny moří, dorážející na vzdálený břeh.

"Haló?" ozvalo se z mobilu. "Oxfordská policejní stanice. Mohu vám nějak pomoci?"

Nigel neodpověděl. Byl v vytržení nad tím, když viděl, jak se ta obrovitá neskutečná věc zvedá do výše a vzdaluje se směrem k Mléčné dráze.

"Haló? Tady je Oxfordská policejní stanice," trval na svém mobilní telefon. "Kdo je tam?"

Nigel pohlédl na zbořenou viktoriánskou faru a na příjezdovou cestu, kde ještě před chvílí stáli jeho přátelé, načež mobil vypnul. "Není to pravda," zamumlal si pro sebe. "Nic z toho se nestalo."

Mohli byste si myslet, že ze způsobu, jakým svěsil ramena, vyzařovalo něco na způsob uvolnění, ovšem vzápětí byste tuto myšlenku museli zavrhnout jako čirou fantazii.

Nigel se v tu chvíli totiž rozhodně klidně necítil. Ve skutečnosti málem vyskočil ze svých kalhot od Armaniho; zcela jistě se uhodil do hlavy o střechu vozu.

"Au!" vykřikl.

Vzadu na sedadle tiše seděl starý muž se splývavým bílým vousem. V očích měl slzy a jedno z jeho obočí se právě chystalo upadnout.

9

Když se loď vznesla do vzduchu, zaregistroval Dan podivný klesavý pocit v žaludku, což samozřejmě bylo jednoduše důsledkem působení neuvěřitelné síly g vyvíjené na jeho tělo. Ovšem Dan, který vůbec netušil, že loď vzlétla, si zkrátka myslel, že se ho zmocňuje nervozita. Klesavý pocit v žaludku byl rychle následován odtokem krve z mozku, který vedl k přechodné závratí následované naprostou, byť jen přechodnou ztrátou vědomí.

Kdyby jen tak neomdlel, zajisté by si všiml, že odstartování mělo naprosto stejný fyzický účinek na Lucy i na Nettii - třebaže nikdo z nich nevěděl, co se děje.

"Nejde o nic, kvůli čemu byste se měli znepokojovat, pane, paní a věci." Zdálo se, že posledním titulem zdvořilý robot oslovuje komatózní Nettii. "Dokonalé rutinní vzletnutí. Vaše životní formy at' si hezky zdřímnou, a my stroje budeme pokračovat ve své práci." Dvěrobot sám pak klidně omdlel a zůstal tam ležet v úhledně uspořádané hromadě, zatímco loď uháněla rychlostí mnohem vyšší, než udávaly její parametry, směrem k neznámé oblasti mezigalaktického časoprostorového kontinua.

Roboti na palubě zřejmě nabyli vědomí dříve než lidské bytosti. Nettie zjistila, že je svlečená a uložena na lůžku v malé kajutě velikosti zhruba jejího bytu v Haringay.

Kromě velikosti jí nic z toho, co viděla kolem sebe, nepřípadalo povědomé. Ložní povlečení bylo ušité z jakéhosi podivného materiálu, který byl na omak cítit jako hedvábí, ale byl mnohem silnější a těžší. Na hrnku, ve kterém stál kartáček na zuby, byl obrázek postaršího egyptského operního zpěváka poštou - a uložila si ji do zásuvky svého psacího stolu. Kartáček na zuby byl poněkud zvláštní, protože pořád skláněl hlavu a čistil si svou rukojeť, jako nějaký pták, co si umývá peří.

Proti posteli stál televizor, který byl zapnutý, ovšem zdálo se, že jediným, co vysílá, je záznam sněhové vichřice. Nettie vzala dálkové ovládání, namířila je na televizor a začala mačkat tlačítka.

Z podlahy vyjela skříňka s koktejly. Z šatníku se vyřítíl prachobot, sebral neviditelné smítko, zakvičel: "Děkuji vám, že si ceníte čistého prostředí!" a pospíchal zpátky do skříně. Otevřely se dveře. Rozsvítla se a zhasla světla, ovšem televizor rezolutně odmítal nechat se přepnout na jakýkoli jiný kanál než ten se sněhovou vichřicí.

"Ach! Ahoj! Těší mě, že jste našla svou osobní elektronickou věčičku. Nechtě si ji prosím u sebe po celou dobu pobytu na palubě, poněvadž jejím prostřednictvím můžete komunikovat s vesmírnou lodí Titanic. Vítejte na palubě." Nettie usoudila, že ji zřejmě oslovila obyčejná lampa, která stála v rohu kajuty. Instinktivně vytáhla pokrývku vzhůru,

aby si zakryla řadra.

"Panečku! Já se vám nedivím, že si ty dva cukroušky chcete nechat pro sebe!"

"Mohla by ses otočit, než se obléknu?" řekla Nettie.

Lampa se poslušně otočila dokola a zůstala stát ve stejné poloze jako předtím. "Mohla bys prosím raději odejít pryč?" zeptala se Nettie netrpělivě.

"Žůžo! To bude skvělé! Stejně už toho mám až po krk, pořád jen stát v koutě kajuty!" Stojací lampa spořádaně zamířila ke dveřím. "Och, mimochodem," řekla žoviálně. "Jsem váš poslíčkobot. Cokoli chcete, stačí požádat. Budu stát venku. Jůů! To je paráda, mít příležitost na chvíli změnit prostředí!" A zavřela za sebou dveře.

"Jsem si jistá, že tak by se robot chovat neměl," říkala si Nettie v duchu, když si oblékala šaty a prohlížela si věc, kterou si spletla s dálkovým ovládáním televizoru. Bylo na ní množství tlačítek. Na jednom z nich byl obrázek poslíčkobota. Stiskla je a v tu chvíli se otevřely dveře a poslíčkobot nahlédl dovnitř.

"Jůůů! V tom kraťoučkém tričku s holým pupíkem vypadáte opravdu bezva!" zvolal.

"Kdyby ses příště laskavě zdržel jakýchkoli osobních poznámek!" řekla Nettie poněkud strohým hlasem.

"Ale no tak! Bez urážky, dámo!" Zdálo se, že poslíčkobot je upřímně dotčen. "Co pro vás můžu udělat?"

"Za prvé potřebuju mluvit se svými přáteli. A za druhé, myslím, že bychom zřejmě rádi věděli, jak se dostaneme z téhle lodi."

"To je paráda!" zvolal poslíčkobot a s kovovým zvukem luskl prsty. "Chcete říct, že tady na palubě máme víc takových šťabajzen jako vy?"

"Na androida se chováš poněkud nezdvořile!" Nettie věděla, jak s takovým robotem mluvit. "Mohl by sis prosím nechat svoje osobní komentáře pro sebe? Jinak to budu muset nahlásit - a ty dobře víš, co to znamená."

Poslíčkobot ztuhl na místě. "Ale no tak! Jsem zkrátka robot s velmi svérázným osobním charakterem. Nemůžu za to!"

"To si klidně buď, jenomže mně se to nelíbí. Jsi tady od toho, abys mi sloužil, takže okamžitě nech těch řečí!"

Robot se zamračil. "Tak dobrá! Už o tom nemluvmě."

"Víš, kde jsou moji přátelé?"

"Že by ve vedlejších pokojích?" navrhl poslíčkobot.

Nettie pospíchala z kajuty. Všechny dveře v úzké chodbě, která se stáčela v dálce, byly označeny nápisem.

"Co je tam napsané?" zeptala se. Robot v odpověď vytáhl brýle a podal jí je. Nettie zaváhala, pak šije nasadila na oči.

"Translátorobryle," vysvětloval poslíčkobot uraženě.

Nyní Nettie viděla, že na každých dveřích je napsáno jméno: "Hyacint", "Jasmín", "Stračka" a tak dále.

Jak kýčovitě, utrousila a začala klepat na "Kvěťák". Po přibližně desítky marných pokusů, kdy klepala na různé zástupce flóry, se otočila k poslíčkovotovi, který tiše kráčel za ní s rukama složenýma za zády. "Poslyš! Víš nebo nevíš, kde jsou moji přátelé?"

"Nevím," odpověděl poslíčkobot.

"Víš nebo nevíš, jak je najdu?" Netie velmi pečlivě zvažovala formulaci svých otázek.

"Vím," odpověděl robot po chvilce přemýšlení.

"V tom případě mi to pověz," vybidla ho Nettie.

"Jsou v seznamu hostů," oznámil robot.

"A ten je kde?"

"U přepážkobota ve vstupní hale na vstupní palubě," odpověděl bot.

"Mohla bych si ze své kajuty zatelefonovat?"

"Lituji, ale z kajut na palubě supergalaktické cestovní třídy není telefonování možné."

"V tom případě mi ukaž cestu do vstupní haly," poručila Nettie.

"Ach!" povzdechl si poslíčkobot. "Obávám se, že nemohu opustit tuto palubu, ale pokud zamíříte k výtahům, ujme se vás výtahobot, který se o vás postará během vyřizování veškerých vašich požadavků na vertikální přepravu po lodi, a pak už vás některý z dvěřobotů doprovodí až na vstupní palubu."

Nettie si povzdechla. Už nyní mohla svědomitě prohlásit, že cestování supergalaktickou třídou asi nebude žádný med. Lucy pozvolna nabývala vědomí a uvědomovala si přitom, že slyší hlasitý klepavý zvuk. Posadila se a rozhlédla se kolem sebe po neznámé místnosti. Byla malá, přecpaná věcmi, a v jednom koutě stála ošklivá stojací lampa. Televize pořádně nefungovala a zdi místnosti byly vymalovány příšernou růžovou barvou. Zpod podlahy se bez ustání ozýval nepříjemný drtivý zvuk a kromě něj slyšela zatracené klepání na cosi, v čem nyní začala rozpoznávat dveře.

"Lucy!" Uvědomila si, že klepání je provázeno křikem. "Otevři dveře!" Byl to Dan.

"Jak?"

"Máš tam takovou malou věcíčku, co vypadá jako dálkové ovládání - zkus to s ní!" vykřikl Dan.

Po chvíli zápolení se jí podařilo otevřít dveře. Byl tam Dan. Stál v ošuntělé chodbě a prohraboval si rukama vlasy, tak jak to dělával vždycky.

"Díky bohu, že jsi v pořádku!" Usmál se na ni tím svým milým širokým úsměvem a Lucy se mu vrhla kolem krku, jako by se topila.

"Co se to s námi stalo?" Dala se do pláče. "Musíme to zjistit." Naštěstí mluvil s mnohem větší sebedůvěrou, než v tu chvíli určitě cítil.

"Jsme ve vesmírné lodi, že ano?" Lucy si přála, aby její hlas nezněl tak šokovaný, protože teď, když u sebe měla Dana, cítila, že bude všechno v pořádku.

"Najdeme Netti a co nejrychleji z téhle věci vypadneme," navrhl Dan. "Ostatní pasažéry zřejmě můžeme najít jenom tehdy, když se dostaneme do vstupní haly. Člověk by si myslel, že ta dokonalá věc bude mít ve všech kajutách

telefony!"

Od vchodu do výtahu v supergalaktické cestovní třídě nebyla centrální šachta vidět. Ovšem jakmile jste vstoupili do výtahu, nekonečná rozlehlost a hloubka šachty vás ohromila. Lucy a Dan dočista oněměli údivem.

"Tak!" řekl výtahobot. "Pokud by pán, dáma nebo věc alespoň naznačili své požadavky týkající se vertikální přepravy naším výtahem, mohl bych pokračovat ve své práci, kterou je právě obsluha výtahu."

"Do vstupní haly, prosím," řekl Dan.

"Vy po mne chcete, abych jel nahoru?"

"Že by?" opáčil Dan.

"Vstupní hala je na vstupní palubě, pane," poznamenal výtahobot tónem, který by se většina lidí odvážila použít jen tehdy, pokud by chtěli oslovit výjimečně stupidní skvrnu plesniviny.

"V tom případě bychom rádi jeli právě tam."

"Nahoru?"

"Předpokládám, že ano."

Výtahobot vydoloval povzdech kdesi z hloubi nitra a zamumlal si pro sebe: "Ti dnešní mladí lidé! Vůbec se nestarají o to, jaké jsme my staří prožili peklo dvou světových válek, co mnohé z nás zanechaly s jedinou rukou a rozbitým manželstvím."

Lucy Dana nenápadně kopla, protože měla dojem, že se chystá odpovědět robotovi. "Stačí, když s námi vyjedeš do vstupní haly," řekla svým absolutně neochvějným tónem, který používala, když ve starožitnictvích nakupovala koberečky. Výtahobot potlačil patetický úsměv, položil končetinu na rukojeť vyčnívající z jeho hrudníku, a s povzdechem ji vytlačil nahoru. Výtah nabral rychlost a pozemšťanům opět vyrazila dech okázalá majestátnost vesmírné lodi.

Lucy vložila svou dlaň do Danovy. Ve snech si často představovala místa tak velkolepá a nádherná, ale vždycky si uvědomovala, že podobné věci patří výlučně do říše fantazie. Jenomže teď byla v ní - v prostředí, které dokonale odpovídalo jejím představám a snům. Viktoriánská fára, jejíž rekonstrukcí byl Dan tak posedlý, jí ve srovnání s lodí připadala laciná a nevkusná.

Po očku pohlédla na Dana. Nedokázala odhadnout, co se mu v tu chvíli honí hlavou. To ostatně neuměla nikdy. Jakmile vystoupili z výtahu do lodžie na vrcholu velké centrální šachty, na okamžik zahlédli blondatou postavu na vysokých podpatcích, která jim zmizela z očí ve vzdálených dveřích. Než přišli do vstupní haly, našli! Nettii zjevně zabranou do konverzace s lampou stojící na přepážce.

"Nacházíte se ve vstupní hale, pane a dámo." To už se k nim na kolečkách valil dvěřobot a poněkud nesmyslně před nimi gestikuloval. „Jako pasažéři supergalaktické cestovní třídy sice máte právo projít touto halou ovšem nesmíte se zde posadit ani použít toalety. Tato zařízení jsou vám k dispozici na vaší palubě v supergalaktické cestovní třídě."

"Poslyš, my s vámi přece nikam neletíme," ozval stí Dan. Jen se potřebujeme dozvědět, jak se z téhle věci dostaneme ven."

V tom okamžiku spatřila Nettie, jejíž rozhovor s lampou na přepážce zřejmě nevedl nikam. "Hej! Tady jste!"; zvolala, načež se otočila zpátky k lampě a řekla jí: "Poslouchej, ty žárovkomozku, ty svoje žádosti si vyplň sám - třeba třikrát - a pak si je strč do stínidla!" Lampa na přepážce měla hlavu v dlaních a předstírala, že se dívá jinam.

"Jak se z téhle věci dostanete ven?" opakoval si dvěřobot pro sebe, když se k nim Nettie připojila.

"Jo!" odpověděl Dan. "Chceme jít odsud - tím nejrychlejším možným způsobem."

"Och!" Nettie se zatvářila mírně zklamaně. "Vy se nechcete nejdřív trochu porozhlédnout kolem?"

Dan zjistil, že ta výjimečná žena ho fascinuje stále víc. "Trochu porozhlédnout kolem?" užasl. "Ty nemáš strach?"

"No, trochu - jenomže je to přece tak vzrušující! A zdá se, že tihle jsou naprosto neškodní." Nettie dloubala dvěřobota pod bradu. Začleničal kolem a jal se předstírat, že si shazuje chumáček prachu z rukávu. Z dvířek v dřevěném obložení vystřelil prachobot, sebral imaginární smítka, zakvičel a pospíchal zpátky do svého úkrytu.

"To bylo úchvatné, nemyslíte?" poznamenala Lucy nejistým hlasem.

"Přímo senzační!" souhlasila Nettie.

"Jenomže my se musíme chovat rozumně," rozhodl Dan, jenž se uchýlil k velitelskému chování, které se nedalo s ničím splést. "Měli bychom najít východ - abychom se tu trochu zorientovali - a pak, když o to budete opravdu stát, to tu můžeme trochu prozkoumat."

"Obávám se, že to nemůžete, pane." Dvěřobot obrátil nos vzhůru a začleničal ve vzduchu tím zvláštním způsobem zjevně určeným k tomu, abyste se cítili jako pasažéři, kteří nafoukaným cestovním agentům v Kensingtonu zaplatili za svoje lístky majlant, a ti jim za to navodili pocit, že jsou nežádoucím lupinami ve vlasech.

"Co nemůžete?" zeptala se Lucy.

"Obávám se, že nemůžete opustit loď," odpověděl dvěřobot. "A nyní, kdyby vám to laskavě vyhovovalo a mohli se vzdálit na svou vlastní palubu..."

"Tak počkat!" Dan se rozhodl, že se zkusí chovat odporně, což obvykle znamenalo tak odporně jako balíček velice přilnavých náplastí. "Co chceš říct tím, že .nemůžete opustit loď?"

„Jsme tu snad jako vězni?" zeptala se Nettie mírně napjatým hlasem.

"Ne, dámo nebo věci, samozřejmě tu nejste jako vězni. Jen je prostě fyzicky nemožné opustit loď v daném okamžiku, jelikož letí." Dvěřobot si odkašlal a namířil ruku k lodži a velké centrální šachtě. "Navrhují vám, abyste sjeli dolů do restaurace supergalaktické cestovní třídy, kde naleznete prostou domácí stravu a velice srdečnou atmosféru."

Zpráva, že letí, měla na lidské bytosti pozoruhodný! účinek. Kdyby tam bylo okno, nepochybně by se k němu i všichni rozběhli. Poněvadž tam však nebylo, museli energii, kterou by využili k běhu směrem k oknu, vynaložit i jinak. Nettie ji upotřebila k tomu, že se jala provádět jakési aerobní pohyby, jejichž účelem bylo zbavit se stresu. A Dan s Lucy ji

využili tak, že začali ječet na Nettii.

"Vidiš, co jsi způsobil! Och, můj bože! Jsme ve vesmíru! Za všechno můžeš ty!" Dan volil nezastřené urážky.

„Já to věděla!" Lucy se rozhodla pro sebebrskáctví, které zákonitě navozuje pocit viny. Já věděla, že za tou pitomou odbarvenou nánou nemáme utíkat!"

"Zdržte se, prosím, pokřikování na vstupní palubě. Ve vaší blízkosti by se mohli zdržovat pasažéři první nebo druhé třídy. Na svých vlastních palubách supergalaktické cestovní třídy si hulákejte, co hrdlo ráčí," napomenul je dvěřobot a znovu ukázal směrem dolů.

Nettie zvedla ruce. "Hej! Hej! No tak, lidi! Uklidněte se!"

"Proč bychom se měli uklidnit?" Dan se uchýlil k přehnaně teatrálnímu tónu. "Pravější zničila náš budoucí domov! Přinutila jsi nás jít za tebou na palubu vesmírné lodi! A teď už dokonce ani nejsme na Zemi! Bůhví, jestli se vůbec dostaneme zpátky!"

"Prosím!" řekla Nettie. "Já jsem přece váš budoucí domov nezničila..."

"Ne! Samozřejmě, že ne! Já vím! Omlouvám se! Prostě jsem to přehnal!" Dan najednou nevěděl, proč na ni vůbec ječel.

"A pokud se opravdu nalézáme v situaci, kterou naznačuje ten robot, měli bychom dát hlavy dohromady a snažit se přijít na to, jak se z ní dostaneme."

"Arrrggggghh! Aggggggghhhhh! Arrrrghhhhhh!" Lucy se rozhodla odložit stranou svůj obdiv k nádhernému interiéru lodi a vrátila se zpět k modu prvotního výkřiku.

"Ječte prosím pouze na palubách supergalaktické cestovní třídy!" naléhal na ni dvěřobot.

"Tak co budeme dělat?" zeptala se Lucy.

"DĚLAT?!" opakoval Dan v ozvěně. "DĚLAT? CO VŮBEC MŮŽEME DĚLAT?!"

"Navrhuju," odpověděla Nettie odhodlaným hlasem, "abychom vyhledali kapitána - určitě tu nějaký bude - vysvětlili mu naši situaci a požádali ho, aby s námi laskavě odletěl zpátky domů."

"Výborně! No to je skvělé!" Dan byl bez sebe sarkasmem. "JISTĚ! Najdeme kapitána! Proč jsem na to nepřišel sám? Och, ano! Skvělý nápad!... Ve skutečnosti je to opravdu velmi dobrý nápad."

"Árrgh! Ááááágh! Arrrrgh!" pokračovala Lucy po krátké odmlce.

"Zmlkni!" okřikl ji Dan. Bylo to vůbec poprvé, co k Lucy promluvil takovým způsobem, a ona skutečně překvapením zmlkla.

"Kde najdeme kapitána?" Nettie se otočila k dvěřobotovi, který se ustaraně rozhlížel kolem, aby se ujistil, že vším tím povykáním cestujících supergalaktické cestovní třídy nejsou obtěžováni žádní případní pasažéři první a druhé třídy.

"Kapitána, dámo nebo věci, naleznete na kapitánském můstku," odpověděl dvěřobot chladně s vražednou logikou.

"A kde najdeme kapitánský můstek?"

"Nenajdete ho," odpověděl robot rozhodným hlasem. "Kapitánský můstek je přístupný pouze z ubytovacích prostor první třídy."

"V tom případě nám tamtudy určitě dovolíš projít, abychom se dostali na můstek," argumentovala Nettie.

"Obávám se, že to nepůjde." Dvěřobot opět zvedl nos do vzduchu. "Na této lodi jsou striktně dodržovány předpisy a omezení určující pohyb pasažérů jednotlivých tříd."

"Ale no tak, nech toho!" zvolal Dan. "Řešíme přece nouzovou situaci!"

"Podívejte se tamhle!" řekla Nettie. Právě si nasadila svoje translátorobryle, takže si mohla přečíst nápis - ZA TENTO BOD SMÍ POUZE CESTUJÍCÍ PRVNÍ TŘÍDY - na dveřích na opačném konci haly.

"To je bezva!" zvolal Dan, když mu Nettie sdělila, že ví, kudy mají jít.

"Arrgh!" zaječela Lucy. "Promiňte! Nechtěla jsem křičet! To jen proto, že ten robot je tak rychlý!" Byla to pravda. V okamžiku, kdy Dan, Nettie a Lucy vykročili směrem ke vchodu do první třídy, dvěřobot je předběhl a postavil se mezi ně a dveře.

"Je mi to líto, pane, dámo a věci..."

"Přestaň mi říkat věci," okřikla ho Nettie.

"Cestující supergalaktické třídy za tento bod nesmí. Kdybyste se nyní laskavě vrátili na svou vlastní palubu..."

"Klid se nám z cesty, otrope," řekl Dan a protlačil se kolem robota.

"Pane, stejně zjistíte, že ty dveře jsou zamčené," začenal dvěřobot ve vzduchu, "a pokud se nevrátíte do svých ubytovacích prostor, budu nucen povolat důstojníky lodní bezpečnostní služby. Mají zuřivé králíky."

Dan a Lucy se opírali do dveří vedoucích do první třídy a lomcovali jimi, ale po chvíli pochopili, že je to marné úsilí.

"Určitě existuje jiný způsob, jak se tam dostat," řekla Nettie. Něco v tónu jejího hlasu přimělo Dana a Lucy uklidnit se a dokonce začít rozumně přemýšlet.

"Tak jo!" řekl Dan nakonec. "Já si s tím nějak poradím. Cestovní ruch koneckonců je - či spíš byl - mým živlem. To, s čím se tady potýkáme, je ten nejobvyklejší problém cestovatelů po celém světě. Jak můžeme zdarma získat rozšíření našich lodních lístků?"

Dvěřobot mlčel.

"Ha!" Dan okamžitě rozpoznal jeho reakci - typickou nestydatou zabeďněnost. „Jestli nám okamžitě neřekneš, jak můžeme zdarma rozšířit lodní lístky, nahlásím tě asociaci cestovních agentur." Byl to bluf, ale osvědčil se mu již mnohokrát předtím.

"Bohužel vám v tomto ohledu nemohu být nápomocen, pane." Pohrdání v robotově hlase bylo nyní tak hmatatelné, že jste měli pocit, jako by vám v podobě smírku přejíždělo po kůži. "Budete se muset informovat u přepážkobota." A ukázal směrem k lampě na přepážce, s níž předtím rozmlouvala Nettie.

"Pche!" ulevila si Nettie. "Ten tupec je asi tak užitečný jako nafukovací balóněk vystavený působení gravitace!"

Jenomže Dan už předběhl k přepážkobotovi a v duchu se připravoval na to, jak před ním hrdinsky pokoří sám sebe.

"Poslyš," začal, "v důsledku nedorozumění došlo k tomu, že spletli naše požadavky na ubytování. Tohle - ostatně předpokládám, že si poznal - je slavná herečka Gloria Stanley." Dan ukázal na Nettii, která okamžitě pochopila jeho záměr a poslušně přepážkobota obdařila smyslným pohledem. „Já jsem její manažer a tato mladá dáma je její právnická." Lucy své roli v kostýmku s jemným proužkem odpovídala skutečně dokonale. "Měli jsme obdržet lodní lístky do první třídy, jenomže náš cestovní agent spletl rezervace. Mohl bys nás okamžitě přepsat do první třídy?"

Přepážkobot zvedl svoje stínidlo či hlavu a zahleděl se dvěma žárovkami přímo na Dana. Ten sice vnitřně trpěl, ale navenek se mu podařilo zůstat v klidu.

O jakou cestovní agenturu šlo?" otázal se přepážkobota.

"O cestovku Deset nej," odpověděl Dan, který se do role začal dokonale vžívat.

Přepážkobot několikrát zamrkal, jako by se probíral záznamy někde ve své databázi. Ozval se zvuk, něco jako "bing!" a přepážkobot zabubnoval prsty do přepážky. "Nemám tu žádný záznam, že by taková kancelář v Galaxii existovala!"

"Já tě ovšem ujišťuju, že existuje," stál na svém Dan, který si v duchu říkal: "Nebo alespoň existovala do dnešního rána."

"Poslyš, my se do první třídy prostě musíme dostat," rozhodla se zasáhnout Lucy.

"Och, jistě, madam." Přepážkobot začal být až nestoudně zdvořilý. "A na čí účet mám rozšíření vašich lodních lístků připsat?"

"Mayem, Bader a Litz," odpověděla Lucy. Bylo to jméno její právnické firmy.

"O žádné takové společnosti nemám záznam," namítl přepážkobot.

"Vždyť sis ani neprošel svou databází!" zvolala Lucy pobouřeně.

Přepážkobot několikrát zamrkal a ozvalo se další "bing!" Pak se naklonil kupředu: "Mohu vaše lodní lístky přepsat pouze tehdy, když zaplatíte rozdíl v ceně."

"Kolik to dělá?" Dan měl pocit, že tady budou na kluzkém ledě.

"Sedmdesát milionů pístrů nebo dva pnedy. Hotovost nepřijímáme a zaplatit můžete jen galaktickou zlatou kartou."

"Myslím, že si dost dobře neuvědomuješ, kdo je to Gloria Stanley." Dan se rozhodl změnit taktiku.

"Mě nezajímá, kdo je to 'Gloria Stanley'," vyhrkl robot neomaleně. "Já vaše lodní lístky přepíšu jenom tehdy, když zaplatíte předem, a to galaktickou zlatou kartou."

"Och, vykašli se na to," zamumlala Nettie, která takové dohadování nesnášela.

"Poslyš," řekla Lucy svým nejlepším právnickým vyjednávacím tónem, "určitě existuje nějaký způsob, jak bys pro nás mohl zařídit změnu lodních lístků. Jsme důležití klienti."

Zdalo se, že přepážkobot provádí rychlou kontrolu na malé obrazovce zasazené v přepážce. "Supergalaktická cestovní třída - čestné vstupenky," četl vyčítavým tónem. "Tak vy jste tu na volné lodní lístky?!"

"Přesně tak! Jsme významní hosté! Slavné osobnosti!" Dan hodil veškerou obezřetnost za hlavu. Přepážkobot však jen zavrtěl svým stínidlem. Kdyby měl ret, jistě by ho pohrdavě zkroutil.

"Je mi to líto, ale neexistuje absolutně nic, co bych pro vás mohl udělat. To prostě nejde jen tak rozšířit lodní lístky pasažérů supergalaktické cestovní třídy, aby vám byl umožněn vstup do první třídy - a už vůbec ne volné lístky. Snad kdybyste byli cestující druhé třídy, mohl bych pro vás něco udělat."

"Poslyš!" řekla Nettie lampě. "Nám nezáleží na tom, kterou třídou cestujeme..."

"Mně na tom záleží!" řekl Dan.

"Mně taky!" přidala se Lucy.

"Jediné, co chceme," pokračovala Nettie, "je promluvit si s kapitánem. Nemohl bys nás pustit rovnou k němu?"

"Umožnit cestujícím supergalaktické cestovní třídy - především těm, co mají volné lístky - přístup ke služebně starším důstojníkům odporuje politice společnosti," odpověděl přepážkobot.

"Bože!" zamumlala Nettie k druhým dvěma pozemšťanům. "Já už to nevydržím. Přece musí existovat nějaký způsob, jak se dostat ke kapitánovi."

"Jak můžeme získat přepsání našich lístků do druhé třídy?" Lucy si uvědomovala, že Danovo chování je nyní poháněno tou nejmocnější silou známou člověku: odhodláním získat zdarma výhodnější lístky. Nic ho nedokázalo zadržet.

"Přece toho po tobě nežádáme zas tolik!" Dan se nacházel někde napůl cesty mezi ječením a přemlouváním.

Přepážkobot se velice soustředěně zahleděl ke stropu.

"Máš na sobě tak krásné stínidlo." Lucy se pokoušela o zcela jiný přístup.

Jde jen o barvy společnosti," zamumlal přepážkobot.

Jenomže ti moc sluší," zalichotila mu Lucy.

Dan obrátil oči v sloup.

"Poslyš!" Znovu se pokoušel získat kontrolu nad situací, ale přepážkobot ho předešel.

"Kupony na bezplatné rozšíření vašich lodních lístků najdete ve svých kajutách. A teď už mě prosím nechtě být, mám na práci důležitější věci."

10

"Kupony?" zabručel Dan, když pospíchali zpátky přes lodžii na vrcholu centrální šachty. "Nepřipadá vám tohle jako cestovní ruch se vším všudy? Proč vám tyhle věci nikdy neřeknou hned na začátku?"

Výtahobot měl o něco veselejší náladu - ale jen o krapet. "Dolů?" zeptal se. "Přesně tohle na mě zařval Chalky White před krytem v Yprry. Byla to ta poslední věc, kterou kdy řekl. Mína ho roztrhala na cucky - a mně urvala ruku a nohu.

„Dolů! Nikdy na ten jeho výkřik nezapomenu..."

Než sjel výtah na palubu supergalaktické cestovní třídy, tři pozemšťané si vyslechli detailní popis základního

lékařského vybavení polní nemocnice v Caen, technické detaily čištění gangrény z hluboké rány a téměř kompletní výčet vojenských technik uplatněných při obsazení Kypru Spojenci. Na robota civilizace, která nevěděla nic o Zemi, to byl vskutku úctyhodný výkon.

"Bože, já jen doufám, že tím výtahem nebudeme muset jezdit moc často," zabručel Dan, ale to už pospíchali chodbou na palubě supergalaktické cestovní třídy.

"Primulka... Jiřina... Chryzantéma...!" Nettie četla jména na dveřích svými translátorobrylemi.

"Vždyť dokonce ani nevíme, jak se jmenují ty naše," zasténala Lucy.

"Ha! Kapusta'," zvolala Nettie. "Ta je moje!"

Vymohla si vstup svou OEV (osobní elektronickou věcičkou) a na poslední stránce výtisku Supergalaktického cestovního magazínu - hned za článkem o výhodných nákupech bez celní přírážky - našla svůj kupon na bezplatné rozšíření lodního lístku.

"Poslyšte!" řekla svým dvěma druhům. "Zatímco vy se budete snažit najít své pokoje, já si půjdu vyřídit tu rezervaci. Dostal jsem nápad." Pospíchala zpátky do vstupní haly, cestou nahoru se snažila ignorovat výtahobotovo líčení bídného života z armádní penze a bez příplatků za invaliditu, a zatímco přepážkobot neochotně razítkoval její lodní lístek, takže nyní mohla do prostor druhé třídy, zeptala se:

"Předpokládám, že strojovna je na zádi, že ano?"

"Na konci Velkého axiálního kanálu druhé třídy, v jejíchž prostorách se nyní můžete pohybovat. Zde máte další kupon, po jehož předložení zdarma obdržíte u baru skleničku Měsíčního cloumáku." Přepážkobot podal Nettii kousek papíru, načež se vypnul.

Nettie pospíchala tak rychle, jak jen mohla - provázena klapotem svých vysokých podpatků, který se rozléhal po lodžii - směrem ke vchodu do prostor druhé třídy.

Lucy a Dan mezitím nešťastně bloumali po chodbách supergalaktické cestovní třídy a mřili své osobní elektronické věcičky na jedny dveře po druhých, avšak marně.

Jaký měla Nettie plán?" Dan se rozhodl odpoutat jejich myšlenky od současné beznadějné situace. "Říkala něco o strojovně," ušklíbla se Lucy.

"Možná ví něco o motorech?" navrhl Dan.

"Nettie?! Ta určitě! Hej! Slyšela jsem cvaknutí! Přisahám!" Lucy se pokusila zatlačit do jedné dveří, ale zůstaly pro ni rezolutně zavřené.

"No, po pravdě řečeno, na to, že je to jedna z Nigelových slepiček, je Nettie docela chytrá." Dan si pro sebe přikývl.

"Jistě, já nevěděla, že tě zajímá její inteligence," opáčila Lucy.

"Co tím chceš říct?" Dana se začínalo zmocňovat překvapení.

"Otevírají se!" zvolala Lucy, které se na okamžik zdálo, že jedny dveře povolují. "Och! Ne, neotevírají se..."

"Je to milé děvče," pokračoval Dan.

"Jasně, ty to přece musíš vědět. Dělaš na ni oči celou dobu už od večere... Bože! Kdy to bylo? Mám pocit, jako by od té doby uplynula celá věčnost!"

"Já na ni oči nedělal." Dan poslední dobou neuvěřitelně vynikal v navozování dojmu "ubližené nevinosti".

"A stejně!" Lucy si vylévala nahromaděnou frustraci, "když je Nettie tak chytrá, jak je možné, že Nigelovi trpí, aby se k ní choval jako k panence Barbie?"

"To že dělá?"

"Z takových ženských je mi nanic! Proč se mu zkrátka nepostaví a neřekne něco na svou obranu?"

"Prostoje možná docela chytrá," odvážil se nesměle špitnout Dan. Kdykoli byla Lucy o něčem nechvějně přesvědčená, mělo to na něj drtivý účinek.

"Neexistuje žádná souvislost mezi rozměrem mozku a velikostí ňader," odsekla Lucy kysele.

"Konečně!" Dan právě namířil svou OEV na jedny dveře a ty se s elegantním zhoupnutím otevřely.

"Translátorobryle!" Lucy vyštěkla svůj příkaz na stojací lampu, našla Supergalaktický cestovní magazín nacpaný v přihrádce vedle letáku o kurzech aerobiku, seznamu prádelen s automatickými pračkami dostupnými pro pasažéry supergalaktické cestovní třídy, 132 stránkový formulář, do kterého jste měli zaznamenat svůj osobní poměr spokojenosti s úrovní cestování, a malý letáček s názvem: "Co dělat v případě požáru". Doporučovali zachovat extrémní klid a setrvat v něm za všech okolností. Leták cestující nabádal, aby neopouštěli své kajuty a nepokoušeli se kontaktovat nikoho z posádky. Poslední větička vás vyzývala, abyste se hezky uvolnili a užili si zbytek letu.

"Nezdá se ti, že se tu ochlazuje?" zeptala se Lucy, když odtrhávala kupon z časopisu.

"A stejně," zabručel Dan ubliženě, "já na Nettii oči nedělal."

Zatímco Nettie čekala, až se otevřou dveře do prostor druhé třídy, třásla se zimou. Krátce zalitovala, že nemá delší tričko, nějaké, co by jí zakrývalo alespoň bránici. Ale to už se otevřely dveře a Nettie byla uchválena pohledem, který se objevil před ní. Ocitla se na hlavní přístavní hrázi Velkého axiálního kanálu druhé třídy. Táhl se před ní do dále pod věrnou napodobeninou oblohy. Půvabně zaoblené stěny byly lemovány širokým sloupovým řádem a po březích kanálu byly rozestavěny hořící železné koše. Všude, kam se podívala, pluly po kanále zvolna sem a tam automatizované gondoly, jejichž roboti gondoliéři libozvučně zpívali - píseň, která do oblasti hlavní dopravní tepny vesmírné lodi Titanic vnášela harmonii a pokoj:

"Nejdřív ho pomilovala!

Pak se nad ním houpala!

Na usměvavý ret ho líbala!

Gondoliér ji do ouška zpíval,
celých šest pnedů spropitného si od ní pak vzal!"

Nettie nastoupila do nejbližší gondoly a zpěv ustal. "Odvez mě do strojovny," nařídila.

"Si! Věrná kamarádko trenérů vítězného atletického dorostu!" vybafl gondoliér a gondola vyplula po Velkém axiálním kanále.

"Poslyš," upozornila ho Nettie, "neměl bys zpívat, když přepravuješ cestující, místo aby tomu bylo naopak?"

"Si! Bystrozraká paní ortodontistko!" odpověděl robot, který dýchal rytmizovaně s pohybem bidla, jímž gondolu odstrkoval. "Zřejmě je něco v nepořádku s lodním systémem centrální inteligence."

Nettie přikývla a v duchu si to poznamenala.

Gondola ji odvezla do samého středu Velkého axiálního kanálu. Tempo bylo mírné a okolní prostředí tak vzdálené od toho, jak by podle jejích představ měl vypadat interiér vesmírné lodi - natož cizí vesmírné lodi - až Nettie náhle zjistila, že se pohodlně opírá o polštáře a nechává mysl bloumat.

Prekvapilo ji, že z celé situace není víc znepokojená a nemá strach. Téměř jako by cítila, že na vesmírné lodi prodlévá něčí vlídná přítomnost - něco nebo někdo, o kom věděla, že nedopustí, aby se jim přihodilo cokoli zlého. Potřásla hlavou, aby si ji pročistila - všechny její myšlenky byly příliš nelogické, než aby dávaly smysl.

A navíc, co Nigel? Jak to, že jí zas tolik neschází? Celé tři uplynulé měsíce se točil její život jen kolem něho. Dbala o to, aby jeho diář byl až do konce plný záznamů o schůzkách s ní a aby se do diáře navíc občas taky podíval. Přiměla ho měnit si každý den ponožky a ručně prát své spodní prádlo. Tolik ho milovala, a přesto nyní věděla, že dál už se její život bude odvíjet bez něho. Nejenom proto, že byla unesena cizí vesmírnou lodí plnou robotů... To ne, Bože na nebi! Věděla, že jednou se na Zemi vrátí. Byla si jistá, že se jim nic zlého nestane. Ale Nigel už tam pro ni po návratu nebude. Něco se zlomilo, a přesto se nezdálo, že by to Nettii bylo nějak zvlášť líto.

Uslyšela slabé ťuknutí. Gondola narazila do přístavní hráze.

"Gondoliér na kolenou klečel, ona mu z hrazdy foukla polibeček..."

...začal zpívat gondoliér v okamžiku, kdy Nettie vystoupila z gondoly.

"Díky!" řekla Nettie.

"A právě tehdy se dáma pustila..." zpíval robot.

Nettie si upravila své translátorobryle a okamžitě spatřila nápis, na němž stálo: VSTUP POVOLEN POUZE POSÁDCE A PERSONÁLU. Vydala se po značkách chodbou z nerez oceli směrem ke světélkujícím modrým dveřím.

Jakmile se k nim přiblížila, široko daleko nebyl slyšet jediný zvuk strojů, pokud jím nebylo ono tlumené ševelení listů - nebo to snad bylo dorážení mořských vln na vzdálený břeh? Nettie cítila, jak se jí tělo chvěje vzrušením, ale po chvíli usoudila, že to bude spíš zimou. V lodi skutečně začínalo být velmi chladno. A možná si s ní jen zahrávala představivost, ale měla pocit, že se jí také začíná jaksi hůř dýchat.

U světélkujících modrých dveří zamávala svou kreditní kartou John Lewis a velitelským hlasem, který ještě nikdy předtím nepoužila, řekla: "Mám speciální oprávnění k celní a daňové prohlídce. Otevři se!"

Následovalo mírné zaváhání. Světélkující modré dveře se o štěrbinu pootevřely, pak se zas rychle zavřely, chvíli zaváhaly, a poté se poslušně otevřely dokořán.

Strojovna se natolik podobala tomu, co člověk obvykle vídá ve vědeckofantastických filmech, že Nettie měla pocit, jako by to tam dokonale znala. Až na to, že za okénkem se silným sklem byla černá, černá tma. Zdálo se, že tam vůbec nic není, a přesto k tomu vedly všechny dráty, kabely a ostatní věci.

Začala se rozhlížet kolem po palubním telefonu. Její plán byl jednoduchý: pokud se nemohou dostat na můstek, aby si s kapitánem promluvili osobně, zatelefonuje mu ze strojovny. Mezi kapitánem na můstku a inženýry ve strojovně určitě existuje nějaké spojení.

V rohu byla malá skříňka. Nettie otevřela její dvířka a objevila dvě tlačítka. Na jednom stálo: MONITOR BOMBY a na druhém AKTIVACE BOMBY. Nettieino tělo zalila náhlá zimomřivá vlna, vlna ještě chladnější, než byla současná teplota v lodi. "Bomba!? Na palubě je bomba?"

Zmáčkla tlačítko, na kterém stálo MONITOR BOMBY. Zdvořilý hlas řekl: "Děkuji vám za projevení zájmu o současný stav Supersilného Mega-ničitele značky 8D-96 vyrobeného firmou Mega-ničitel - „Bomby, na niž se můžete spolehnout - jež byla na této vesmírné lodi instalována pro vaše pohodlí. Je mi potěšením informovat vás, že Mega-ničitel není v současné době aktivován. Ještě jednou děkuji za váš zájem o bomby."

"Uf, to jsem si oddechla," zamumlala Nettie. "A teď, kde je palubní telefon?"

Co se stalo dál, to je naprosto nejasné. Nettie sama si to později vůbec nedokázala vybavit. Vzpomněla si jen na to, jak šplhala vzhůru po žebříku vedle okénka s velice silným sklem. A taky na to, že ji roztrásl ještě větší chlad, než cítila předtím, a že se jí stále hůř dýchalo. Pak jako by se jí začala zmocňovat jakási podivná síla... síla stahující ji šikmo dolů ze žebříku... síla tak strašlivá, až si pomyslela, že ji snad vtahuje černá díra nebo něco podobného. ... cítila, že padá ze žebříku směrem k tomu, co bylo za okénkem... Další věcí, kterou si uvědomila, byl fakt, že se otáčí ve tmě - a bojuje o holý život.

rafinovanější vyjednávání vedené s cílem získat povolení vstupu do prostor první třídy bylo pozoruhodně mučivým prožitkem.

"Nemáte kreditní kartu. Nejste členy Klubu šedesátimilionářů. Dokonce u nás ani nejste zaregistrovaní jako čestní cestovatelé! Celá diskuse je bezpředmětná. Určitě zjistíte, že prostory druhé třídy na této vesmírné lodi vašim požadavkům vyhovují mnohem lépe."

"Jak může být robot tak nestoudně a zatvrzele namyšlený?" nevycházel z údivu Dan.

"Dane!" zarazila ho Lucy. "Jen tu marníme dech - mimochodem, nevím, jestli si se mnou nezahrává představitost, ale nezdá se ti, že se tu hůř dýchá?"

Dan začal ve vzduchu. Lucy měla pravdu. Navíc V lodi klesala teplota. Ježíši!" zamumlal.

"Vzduch a topení jsou na normální úrovni," oznámil dvěřobot.

"To je nesmysl!" vyštěkla Lucy. "Je tu stále chladněji a také se nám pořád hůř dýchá!"

"Ujišťuji vás, že zásoba vzduchu a teplota jsou nastaveny na maximum podle norem supergalaktické cestovní třídy," opáčil dvěřobot.

"Chceš říct, že tu máte odlišné úrovně dodávky vzduchu a tepla pro různé třídy?" zvolal Dan nevěřicně.

"Ne! Za normálních okolností nikoli, pane," odpověděl dvěřobot. "Nicméně, pokud by loď měla cestovat bez pasažérů první či druhé třídy, úroveň kyslíku a tepla by přirozeně byla snížena tak, aby odpovídala normám stanoveným pro supergalaktickou cestovní třídu."

.Ježíši!" zvolala Lucy. "Vy hoši jste ta nej cyničtější sebranka, s jakou jsem se kdy setkala!"

"Hned jak se dostanu domů, půjdu rovnou na Asociaci cestovních kancelář!" Dan už toho měl po krk! Navzdory chladu cítil, jak mu na těle vyrazil pot strachu. "Vždyť tu není dost vzduchu k dýchání!"

"Máme tu právě dost vzduchu pro paluby supergalaktické cestovní třídy, pane, ovšem bohužel je rozptylován po celé lodi."

Lucy už byla mezitím zpátky u přepážkobota, kde bušila do desky jeho přepážky.

"Lituji, madam," řekl přepážkobot, "ale v souladu s politikou společnosti jsou první a druhá třída zásobovány vzduchem a teplem pouze tehdy, pokud se na lodi nacházejí pasažéři první a druhé třídy."

.Jenomže my jsme cestující druhé třídy!"

"Já ve svých záznamech žádný údaj o pasažérech druhé třídy nemám."

"Vždyť jsi právě rozšířil naše lodní listky! Měli jsme přece kupony!"

"Obávám se, že údaje z kuponů opravňujících vás ke vstupu do prostor druhé třídy jsou zpracovávány v počítači až koncem měsíce. Přesto děkuji za zeptání." Přepážkobot se zničehonic vypnul.

.Jen klid... klid..." Dan se navzdory nesnázím pokoušel dopracovat k "rozhodnému stylu". "Je životně důležité, abychom všichni drželi pohromadě. Jdi a sežeň Nettii, a já se pokusím vyřešit tuhle zapeklitou situaci."

"Jenomže když půjdu hledat Nettii, nebudeme držet všichni pohromadě." Kdykoli byl Dan v "rozhodném stylu", způsob Lucyina rozumového uvažování začínal mít blízko k vlezlosti.

"V pořádku! V tom případě ji půjdu najít sám."

"Ale to je přece totéž! A vůbec, proč si pořád o Nettii děláš takové starosti?"

.Já si je nedělám! Jenom si myslím, že bychom se měli držet pohromadě pro případ, že by se některý z nás ocitl v situaci, kdy bude potřebovat pomoc."

"A jakou pomoc si asi poskytneme, když nám všem dojde vzduch a stanou se z nás rampouchy?" Lucy byla vzhledem k okolnímu chladu pozoruhodně rozpálená.

"Tak jo! Nikam nepůjdu a nebudu Nettii hledat! Ale co v tom případě budeme dělat?"

Danův hlas zněl tak zoufale, tak politováníhodně... a přesto, i když to bylo zvláštní, Lucy ho měla mnohem raději, než když držel všechno v rukou.

"Půjdu se porozhlédnout kolem, jestli tady někde nemají zásobárnu kyslíku. Ty se zatím snaž zařídít nám vstup do první třídy!"

.Jenomže to zase nebudeme držet pohromadě!" zasténal Dan.

"Já nikdy neřekla, že bychom měli držet pohromadě. To byl tvůj nápad," odbyla ho Lucy. Pak mu položila ruce kolem krku a vlepila mu vlhký polibek na tvář. Kdykoli byl Dan tak zranitelný, nedokázala mu odolat. "Hlavu vzhůru, pasažéře druhé třídy! Já věřím, že se nám to podaří!" S těmi slovy odešla a Dan si najednou začal připadat strašlivě osamoceně. Tak osamoceně... že by svou osamělost mohl vzít do náruče a pochovat si ji... avšak dokonce i přemožen těmito pocity si uvědomoval, že to není Lucyina nepřítomnost, která v jeho nitru probouzí takovou prázdnotu. Bylo to něco úplně jiného.

12

Lucy byla docela rozumná, a to i navzdory skutečnosti, že dosavadní život prožila v L.A. Přes nepřetržité působení kysličníku uhelnatého a lidí od filmové branže zůstala inteligentní. Vystudovala práva a podařilo se jí dosáhnout postavení vážené odbornice ve firmě, kde pracovala. Specializovala se na právo zábavního průmyslu, avšak stále ráda používala mozek, a právě tady se jí k tomu nabízela skvělá příležitost.

"Kde by si tu tak mohli schovávat zásobu kyslíku?" Ve skutečnosti si tu otázku cestou přes lodžii na vrcholu centrální šachty položila nahlas. "Už to mám!" Najednou přesně věděla, kde hledat. Bože! Nebylo to skvělé být tak chytrá? Vždycky děkovala šťastné hvězdě, že se nenarodila jako prsatá slepice s hlavou plnou pilin, tak jako jiní lidé, na které by mohla ukázat.

"Obchodní dům," řekla si v duchu, "by měl vyvěšený plán jednotlivých oddělení vedle výtahů... Takže..." A

samozřejmě - byl tam! Vedle výtahů - přestože nebyla v obchodním domě, ale na vesmírné lodi. Po stisknutí tlačítka se rozsvítila velká plocha podlahy a před Lucy se objevil plán vesmírné lodi Titanic. Ba co víc, stiskem druhého tlačítka jej mohla zvětšovat a zmenšovat. Bylo to lepší než cokoli u Macyho!

Lucy si nasadila své translátorobrylé a četla: LODNÍ NEMOCNICE. Tam by určitě měla najít kyslík. A aniž by čekala, aby využila kteroukoli ze speciálních nabídek, o které plán lodi tvrdil, že by jí byla jako pasažérka druhé třídy navýsost potěšena, rozběhla se směrem k lodní nemocnici.

Lodní nemocnice vesmírné lodi Titanic zabírala na délku celých čtyři sta metrů hlavní paluby - pod vstupní úrovní.

Byla oslnivě nová a čistá a řekla Lucy: "Vítám vás v lodní nemocnici vesmírné lodi Titanic. U nás si užijete a vychutnáte vše, co život nabízí, dokud ještě můžete - nejde o místo, kde prostě jste jen nemocní. Zaručujeme vám, že jakmile jednou zasunete svou kreditní kartu do našeho Pečovatelského stroje, už nebudete cítit žádnou bolest!"

Ježíši!" pomyslela si Lucy. "Jak těm by se hodil nový reklamní textař!" Po celou dobu, co hledala zásobu kyslíku, se jí dýchalo stále obtížněji a v lodi citelně klesala teplota. Rozhlédla se kolem sebe po něčem, co by mohlo připomínat nádrž s kyslíkem a najednou ztuhla, což ovšem s nízkou teplotou nemělo nic společného.

Na rozdíl od zbytku lodi nebyla lodní nemocnice prázdná. Byli tam dva lidé - byli to vůbec lidé? Zkrátka tam na podlaze byly dvě postavy a jedna z nich na ni upírala zrak. Lucy se zas dívala na ni. Jaksi věděla, a to bez stínu pochybností, že to není člověk. Vypadal docela lidsky, ovšem bylo na něm cosi podivně "jiného". Bylo to nedefinovatelné... sotva postřehnutelné... zavádějící. .. pak si všimla, že má ty nejkrásnější oranžové oči.

Vykřikla, otočila se a dala se na útěk, ale mimozemšťan již vyskočil a navíc se před ní zabouchly vchodové dveře. S rostoucí panikou je nedokázala znovu otevřít.

Kolem krku ji popadla silná ruka a hlas, při kterém jí projel mráz po zádech, řekl: "Nevzpírejte se mi. Mohl bych vám zlomit vaz."

Lucy mírně ochabla. Později prohlašovala, že ve skutečnosti neomdlela, ale Žurnalista, poněvadž ruka kolem jejího krku byla jeho, tvrdil, že ji odvedl po podlaze k nejbližšímu lůžku a položil ji na něj v bezvědomí, přičemž v tomto stavu údajně že ji to k němu podivným způsobem přitahuje. "O čem to proboha přemýšlím!" Lucy se přiměla vzpamatovat.

"Ááááááh! Ááááááh!" Ječení jí v současné situaci připadalo jako jediná rozumná alternativa.

"Vy jste neslyšela, co jsem říkal?" Vrah a násilník jí znovu upřel do očí svůj strašlivý pohled. Lucy cítila, jak jí měknou útroby strachem, a začala dýchat ještě povrchněji než předtím. "Je tu bomba. Musím ji najít!"

Lucy zmlkla a přemýšlela o tom, co jí řekl. Zpráva o bombě ji nijak nepotěšila.

Vrah se vrátil ke své oběti a pokračoval v prohledávání kapes -jichž tam bylo skutečně mnoho. Skraliontis odjakživa vydával přemrštěné částky za oblečení a mohli jste se spolehnout na to, že jeho obleky mají mnohem více kapes než obleky kohokoli jiného - poněvadž nadbytek kapes byl nejnovějším módním výstřelkem.

"U trpící supernovy!" ulevil si Žurnalista tiše. "V životě jsem neviděl tolik kapes!"

"Proč to děláte?" Lucy překvapilo, jak pevným hlasem to řekla.

"Dívám se, zda u sebe nemá něco, co by mi prozradilo, kde ta bomba je," odpověděl Žurnalista.

"Proč by to měl mít?" zeptala se Lucy.

"Och," řekla Lucy. "Děkuji vám." A pak si pomyslela:

Proč proboha mluvím tak zdvořile s někým, kdo mě za chvíli stejně zabije? Možná mě předtím dokonce i znásilnil! Neboje to možná úplně jinak. Co když ten psychopat není psychopat? Možná je to starostlivý otec rodiny se zálibou ve vyhledávání vzrušujících situací, který je duchapřítomný v nebezpečí, a přesto připravený podřít se vůli silné a milující ženy...

"Proto jste ho zabil?" I ve chvíli, kdy mu svou otázku kladla, se cítila překvapivě dětinsky. "Protože sem dal bombu?"

"Já ho nezabil!"

Najednou Lucy uviděla údajného vraha ve zcelajiném svědění. Tak především to možná vůbec nebyl vrah. A za druhé, všimla si, že je sám zraněný; jak se tak skláněl nad mrtvolou, zdálo se, že má bolesti. Možná ji dokonce ani znásilnil a nezabije.

"Haaaa!" Žurnalista vydal skřek, při kterém sebou Lucy trhla.

"Našel jste to?" zeptala se nervózně.

"Mlčte!" okřikl ji Žurnalista. Držel v ruce kousek papíru, který si cpal do jedné z mnoha vlastních kapes (třebaže jich neměl ani zpoloviny tolik jako Skraliontis).

"Hej! Poslyšte! Přece mě tu nenecháte!" Lucy přešla od nejhlubší hrůzy k podrážděnému rozhořčení v čase kratším, než by většina lidí stačila přejít od pocitu, že jsou v pořádku, k pocitu, že jsou stále ještě docela v pořádku.

"Nemůžu ztrácet čas!" okřikl ji Žurnalista. "Bomba může vybuchnout každou vteřinu!" A rozběhl se ke dveřím.

"NENECHÁVEJTE MĚ TADY UVÁZANOU S MRTVOLOU!" vykřikla Lucy. Něco v tónu jejího hlasu - nebo to snad byl jeho rozsah - Žuralistu přimělo zastavit se. Otočil se a pohlédl na ni, ležící v kostýmku s jemným proužkem, přivázanou k posteli, s černými vlasy spadajícími přes tvář.

"Sakra!" ulevil si. Ve skutečnosti to zaklení v blerontštině znělo: "Sever Pangalinu!" což bylo jedno obzvlášť nepříjemné předměstí Blerontisu, hlavního města Blerontinu, ale jeho význam byl: "Sakra!"

Překulhal k posteli a rozvázal Lucy.

"Hlavně mi nepřekázejte," řekl.

"Nemluvte se mnou tak!" vrátila mu to Lucy.

"Och! Už vidím, jak mi právě vy budete užitečná!" opáčil Žurnalista, který se vydal chodbou směrem ke schodišti na vstupní palubu.

"Počkejte!" vykřikla za ním Lucy. "Musím najít zásobárnu kyslíku!"

"Zapomeňte na to!"

"Jenomže se tu stále hůř dýchá!"

"Ne tak těžko, jak se nám bude dýchat, až budeme droboučkými částicemi prachu plujícími vesmírem!" usadil ji Žurnalista.

Lucy se tedy rozběhla za ním. "Vy jste cizí vesmírná bytost, že ano?" zeptala se, když čekali, až jim dvéřobot otevře dveře do prostor druhé třídy.

"Ne," odpověděl Žurnalista.

"Vy jste cizí vesmírná bytost. Tohle je blerontinská vesmírná loď, pokud jste si neráčila všimnout."

"Máte pravdu," přitakala Lucy. Dan by s ní takto nikdy nemluvil. "Ach, bože!" zvolala, když se před nimi otevřely dveře a ona poprvé spatřila majestátní rozlehlost Velkého axiálního kanálu druhé třídy.

"A ona se zřítíla,

do hlavy mu vrazila!

Šest pnedů dýška mu dala!"

...zpívali gondoliéři.

"Ach!" Žurnalista zalapal po dechu, poněvadž se snažil nastoupit do nejbližší gondoly a šlápl přitom vedle. Lucy ho zachytila a na okamžik ho podržela.

"Vy jste zraněný," hlesla.

"Musíme jít dál!" řekl statečně. "Nemáme ponětí, na kdy je bomba načasována k výbuchu."

Lucy mu pomohla do gondoly a zpěv ustal.

"Odvez nás do strojovny," vydechl Žurnalista, který se držel za břicho.

"Si! Si! Dusík nesnášející uctívači lisovaného telecího!"

"A ať je to rychle."

"Si! Si!"

Gondola odrazila od břehu a vyplula po Velkém kanálu stejnou rychlostí, jakou se pohybovaly ostatní. Lucy pohlédla přes gondolu na bývalého agresora: komíhal se dozadu a dopředu a tiskl si kolena.

„Je vám zima?“ zajímala se. Jí rozhodně byla. Jenomže Žurnalista neodpověděl; jen zaskřípal zuby a Lucy si náhle uvědomila, že mimozemšťan opravdu trpí.

"Co se vám stalo?" zeptala se a dotkla se jeho ramene.

"Ten mizera - Skraliontis - mě bodl stolní lampou," zabručel bývalý vrah.

Lucy potlačila smích. "Jak můžete někoho bodnout..."

"Měla ostrý konec," skočil jí do řeči Žurnalista.

"Máte bolesti?" zeptala se Lucy. Žurnalista místo odpovědi jen souhlasně zabručel. Lucy se k němu naklonila a odtáhla mu ruce z břicha. Do nosu ji plnou silou udeřil neznámý pach bytosti z jiného světa - ne nepříjemný, spíš naopak, ale začala se jí z něho točit hlava.

"Nechte mě na pokoji!" bránil se.

"Dovolte, ať se vám na to podívám." Lucy ho jemně položila na polštář a pokoušela se rozevřít jeho šaty v místě, kde byl škraloup sražené krve nejsilnější. "Nemám ponětí, jak vám to sundat," zavrtěla hlavou.

"Je to psychozip," vysvětlil, a oděv se najednou rozevřel, Lucy látku odhrnula stranou a odhalila Žurnalistovo probodené maso.

"Och! To je ošklivé!" vydechla. "Hele, co je to tamhle!" Podíval se tam a Lucy udělala prudký pohyb. Žurnalista vyjekl, zatímco Lucy vytáhla z jeho břicha velkou skleněnou střepinu. Z rány se znovu vyřinula krev.

"To jsem netušil!" zalapal po dechu. ""Vřelé díky!" Vytáhl malý balíček. "Tu máte!" řekl.

"Och, děkuji vám!" rozplývala se Lucy, která dar přijala s vděkem, o němž se domnívala, že je velmi gráciézně elegantní.

"Co je to?"

"Náplast," odpověděl Žurnalista. "Přilepte mi to tam, než vykrvácím."

"Jedna dáma říkala, že bychom měli zpívat, když jsou pasažéři v gondole, a ne naopak," svěřil se jim gondolabot, který očividně cítil potřebu si s někým popovídat. "Myslíme si, že něco tady na lodi asi není v pořádku."

"Poslyš, stačí, když nás hezky rychle odvezeš do strojovny!"

13

Než se dostali do strojovny, Lucy se podařilo přesvědčit Žurnalistu, že se opravdu jmenuje Lucy.

„Jenomže víte, co to znamená v blerontštině?“ Žurnalista se smál, až se popadal za zraněné břicho. Když se mu konečně podařilo přestat, Lucy se cítila mírně dotčená.

"Ne," odpověděla chladně. "Co to znamená?"

"To vám nemůžu říct," zavrtěl hlavou.

Já bych to ale ráda věděla."

"Ne, ne, ne, ne -já prostě nemůžu!"

"Co je na tom tak směšného? No tak, povězte mi to!"

"Možná až vás lépe poznám - Och! Aúú! Ha, ha, ha! To bolí!"

„Jak chcete. Tak mi alespoň povězte, jak se jmenujete vy,“ řekla.

"Žurnalista," odpověděl Žurnalista.

"To přece není jméno, jen popis profese," namítla Lucy.

Žurnalista pokrčil rameny. "Novináři na Blerontinu mají zakázáno používat osobní jména -je to starý zákon a má to cosi společného se snahou vyhnout se kultu osobnosti či tak nějak."

"Já vám přece nemůžu říkat Žurnalisto!"

"Tak mi zkrátka říkejte jenom ,Ty'," navrhl a otevřel světélkující modré dveře vedoucí do strojovny.

Rychlý pohled dovnitř bezprostředně přitáhl jeho pozornost k malé skříňce v koutě. Žurnalista zamířil přes místnost rovnou k ní, otevřel dvířka, pohlédl na dvě tlačítka a bez rozmyšlení zmáčkl to s označením: AKTIVACE BOMBY.

Okamžitě se otevřela záklopka a z vrcholu skříňky vyjelo velké černé kovové vejce s ploutvemi. Současně zaburácel hlas: "Právě jste aktivoval Supersilný Mega-ničitel 8D-96 - ,Bombu, na niž se můžete spolehnout -vyrobenou speciálně pro vás korporací Mega-ničitel z Dormillionu. Bude to poměrně silná exploze, a tak se prosím raději postavte o kus dál - přibližně o třicet pět tisíc kilometrů. Odpočet k detonaci začíná okamžitě. Jeden tisíc... devět set devadesát devět... devět set devadesát osm... devět set devadesát sedm..."

Lucy nevěřila vlastním očím. Podívala se na dvě tlačítka svými translátorobrylemi. "Proč jste proboha stiskl tlačítko, na kterém stojí ,Aktivace bomby'?" vykřikla.

Žurnalista poskakoval po strojovně a kopal se do zadku.

"Já nevěděl, že to je dormillionská bomba!"

"Jaký je v tom rozdíl? Bomba je přece bomba!"

"To nemůžu vysvětlit!"

"Já to ale musím vědět!" trvala na svém Lucy.

"Ne, nemusíte!"

Měl pravdu. Lucy se sama divila, proč na něho tak naléhá. Místo toho Žurnalistu popadla za ramena a začala s ním lomcovat.

"Podívej se, ty stupidní idiote! Pravější provedl něco hrozně pitomého a já mám právo vědět proč!"

"Jak chcete!" Zdálo se, že Žurnalista se již uklidnil. "Udělal jsem to proto, že dormillionský výraz ,Aktivace bomby' se velmi podobá blerontinské větě ,Vyvenčete psa'. Prostě jsem si to špatně přeložil!" zasténal. "Zkrátka jsem chtěl vědět, co s tím má společného ten pes!"

"No to je skvělé!" řekla Lucy. "Teď jsme opravdu na kanále plném splašek a bez vědra k tomu!"

"Devět set devadesát tři... devět set devadesát dva... devět set devadesát jedna," pokračovala bomba v odpočítávání.

"CO BUDEME DĚLAT?!" vykřikla Lucy.

"Zachováme klid," odpověděl Žurnalista.

"Skvělá myšlenka, ,Ty'!" odfrkla si Lucy, shromažďující zbytkové zásoby sarkasmu. "Očividně máš mozek velikosti ramenního úponu Arnolda Schwarzeneggera! Ubývá nám kyslík. Teplota se rapidně přibližuje té, co mají během arktické zimy na Plutu! Pravější aktivoval to, co jinak bylo zcela neškodnou bombou, a teď máš nervy mně říct, abych zachovala klid!"

"Kdo je to Arnold Schwarzenegger?" zeptal se Žurnalista nevinně.

"Arrrrghhhhhh!" Lucy se rozhodla, že pořádné zaječení zřejmě bude za daných okolností tím nejmoudřejším řešením. Žurnalista náhle začal ječet taky. Lucy se na něho podívala. "Promiňte," řekl. "To já jen proto, že nemůžu přemýšlet, když tu takhle řvete."

"Mě to taky mrzí." Lucy si připadala jako husa. Žurnalista se usmál, a pak, bez zřejmého důvodu, jí vtiskl polibek na tvář. Lucy byla tak zaskočena, že ji políbil mimozemšťan s krásnými oranžovými očima, že tam prostě jen zůstala stát a poslouchala ho, jak říká:

"Časovači mechanismus odpočítává jednou za každý innim! To nám dává přibližně šestnáct edů, než se dostane k nule!"

"Jak dlouhý je innim?" chtěla říct Lucy, ale ústa jako by jí vypověděla službu. Jediné, co mohla dělat, bylo hledět do těch podivných oranžových očí a naslouchat, jak Žurnalista říká: "Musíme najít záchranné čluny!"

Dan byl stále hluboce zabraný do hádky se stolní lampou ve vstupní hale. Byl to přesně to dohadování, které se pro něj během let působení v cestovní kanceláři Deset něj stalo téměř druhým živlem. Jenomže tady něco nehrálo. Nějak se mu nedařilo přesvědčit lampu svými argumenty. Ten zatracený přepážkobot jako by nad ním měl vždycky vrch a tak tomu bylo až do té doby, než si Dan uvědomil, že problémem je vzduch - či spíš jeho nedostatek. Jeho mozku se zkrátka nedostávalo tolik kyslíku, kolik ho agent cestovní kanceláře potřeboval k vyjednání bezplatného rozšíření lodních listků.

Ztěžka oddychoval a lapal po dechu. Také klečel na kolenou a začínala se mu točit hlava.

"Jestli chceš, abych šel za novináři a hezky tuhle záležitost rozmázl, milerád to udělám..." Věděl, že jakmile je člověk donucen přejít do této linie útoku, případ je předem ztracený. Nikdy se do první třídy nedostanou, nikdy nenajdou kapitána a všichni zahynou zadušením a podchlazením. Skvělé!

V tom okamžiku uslyšel zvuk kroků běžících přes lodžii nad centrální šachtou a do vstupní haly se vpotácela vyčerpaná Lucy provázená cizím mužem s jasně oranžovými očima. Oba se zhroutili na podlahu vedle Dana. Zůstali tam ležet a snažili se popadnout dech.

"Kdo je to?" Na člověka, který se nachází uprostřed procesu skonu zadušením, byl Dan překvapivě rozhořčený.

"Bomba!" zalapal Žurnalista po dechu.

"Vy jste bomba?" zeptal se Dan.

"Ne!" Lucy měla nutkavý pocit, že to musí vysvětlit. "Ty, tohle je Dan. Dane, tohle je Ty."

Dan několikrát zamrkal.

"Na palubě je bomba! Vybuchne!" Žurnalistovi se podařilo vstát. "Musíme se dostat k záchranným člunům!"

Jsou v první třídě!" vysvětlovala Lucy "Samosebou!"

"Tak, tohle už překračuje všechny meze!" Dan s povděkem obdržel novou municí a dychtivě se otočil k přepážkobotovi. Jestli tohle povím Asociaci cestovních kanceláří, dají celou vaši flotilu na černou listinu!" Páni! To ale, byla výhrůžka! Dan ji moc dobře znal: proti cestovní kanceláři Deset něj a. s. ji použili nesčetněkrát.

Přepážkobot klepal prsty do přepážky a zíral vzhůru ke stropu.

"Slyšel jsi?" vykřikl Dan. "Nechám celou tuhle zatracenou společnost zavřít!"

"Poslouchej, tyblbobote!" Žurnalista popadl přepážkobota za jeho hubený stojan. "Tady jde o záležitost života a smrti!"

Je tu bomba, která vybuchne..." Podíval se na hodinky. "... za deset edů! U Pangalinu!"

Jak je to dlouho?" zeptal se Dan, ale Žurnalista ho neslyšel. Byl zaneprázdněn tím, že třásl robotem. Najednou se ozvala hlasitá rána, vyšlehl záblesk a všechna světla na okamžik zhasla.

"Hej!" vykřikli kolektivně a světla se opět rozsvítila, třebaže bychom sotva našli vztah příčiny a důsledku mezi výfukem "Hej!" a opětovným rozsvícením.

"Omlouvám se. Pokud nemáte galaktickou zlatou kartu,, nemohu vám být v této záležitosti nápomocný," odpověděl robot přehnaně přidušeným hlasem.

"U Pangalinu!" opakoval Žurnalista.

"Prosím, dávejte si pozor na jazyk," zachroptěl přepážkobot.

Jak to, že nemáš kreditní kartu, Ty?" zeptala se Lucy, která byla zděšena při pomýšlení, že její nový přítel by nemusel být nejbohatším člověkem na Blerontinu.

"Nemám galaktickou zlatou!" řekl.

"A kdo má?" Dan přepnul zpátky na .rozhořčený modus'.

"To byste musel vydělávat přes sedm pnedů týdně, abyste jednu z těch krásků dostal!" Žurnalista se stále pokoušel uškrtit přepážkobota.

"Tady se ale opravdu stále hůř dýchá!" chrčela Lucy.

Na okraji přepážky se začala tvořit námraza. Dan na ni ukázal. "Tomuhle říkáš pohodlí supergalaktické cestovní třídy?!" Začal kuckat.

"Sundejte ruce z mé flexošňury!" dusil se přepážkobot. "Nebo znovu dojde ke zkratu!"

"OKAMŽITĚ nás pusť do první třídy!" chroptěl Žurnalista. "Jinak ti rozmlátím stínidlo!"

Lucy se zhroutila na podlahu a Dan se k ní rozběhl. "Kde jsi toho chlapa našla?" pošeptal jí do ucha.

"Šetři... si... dech..." zasípala Lucy.

"Pomoc!" vykřikl přepážkobot. "Bezpečnost!"

"Bodejť hniješ v Pangalinu!" zařval Žurnalista.

Právě tehdy se přihodila prapodivná věc. Či spíš se v tom okamžiku prapodivná věc připlazila do vstupní haly a zamířila přes dokonale naleštěnou podlahu k přepážkobotovi.

Bylo to očividně živé - třebaže jen tak tak - a bylo to velmi staré, velmi, velmi staré. Bylo to seschlé a zčernalé. Ve větývkovitých prstech to drželo osobní elektronickou věčičku. Zamávalo jí to přepážkobotovi pod nosem a zachroptělo to třaslavým hlasem: "Pusť nás... do první třídy... všechny!"

Přepážkobot se okamžitě napřímil a začal svítit o poznání jasněji.

"Samozřejmě, madam! Je mi nesmírným potěšením uvítat vás v prostorách první třídy vesmírné lodi Titanic. Takové nenajdete nikde jinde v celé Galaxii! Vejděte, prosím. Přejí vám příjemný let!"

Jakmile loď zaregistrovala příchod čtyř pasažérů první třídy, ozvalo se syčení vzduchu vracejícího se do kajut a okamžitě se začala zvyšovat teplota. Dveře do prostor první třídy se otevřely a Dan, Lucy, Žurnalista a Staříčká věc vkročili do jiného, ještě velkolepějšího světa.

14

"Nettie!" zvolal Dan. "Můj bože! Ty jsi Nettie! Co se ti stalo?" Jenomže Staříčká věc, ve které Dan správně poznal Nettii, mu nemohla odpovědět. V okamžiku, kdy vešli do prostor první třídy, se zhroutila na podlahu a zůstala tam ležet, jako by byla mrtvá. Kratičké tričko viselo na její vysušené scvrklé postavě jako příliš velký svetr. Šperky na jejich vyhublých zápěstích a na krku vypadaly křiklavě a nevkusně. Co se jí to proboha stalo? Ve skutečnosti se jí přihodilo následující. Vesmírná loď Titanic byla poháněna nejnovějším a nejneuvěřitelnějším vynálezem velkého Leovina génia. Nikdo nevěděl, jak se mu to podařilo, a on sám to udržoval v naprosté tajnosti, ale nějak do vesmírné lodi - svého milovaného díla - zapojil nejmocnější zdroj energie v celém pravděpodobném vesmíru: polapenou černou díru. Přirozeně, zaplést se s takovou silou jako černá díra vyžadovalo velkou pečlivost, a její instalace měla být provázena řadou takřka neuvěřitelných bezpečnostních opatření. Bezpečnost bohužel byla jednou z věcí, nad kterou se ani Skraliontis, ani Brobstigon nijak zvlášť nezamýšleli, když z finančních důvodů začali redukovat množství součástek a materiálu dodávaných na konstrukci lodí.

"Ve strojně se přece nikdo zdržovat nebude," vysvětloval Skraliontis, když dokonce i Brobstigon pochyboval o moudrosti šetřit na skle od firmy Neuvěřitelně silná skla pro pozorovací okénko nad černou dírou.

"Viš přece, jaké ty černé díry jsou..."

Skraliontis to ve skutečnosti nevěděl. V každém případě byla technologie pohonu na černou díru zcela novým konceptem vzešlým z Leovina mozku. "Prostě se i budeme řídit těmi nejnižšími parametry, které Leovinus pro

skleněný štít vyžaduje!" vyštěkl. "Víc si nemůžeme dovolit."

A právě Nettie problém způsobený Skraliontisovým drastickým příškrcováním rozpočtu poznala na vlastní kůži, když se jala vystupovat po žebříku, aby se porozhlédla po telefonu, kterým by se dovolala na kapitánský můstek. Síla černé díry ji stáhla ze žebříku a pohltila ji i přes okénko se sklem od firmy Neuvěřitelně silná skla.

Jakmile se ocitla v černé díře, začala se otáčet dokola v drobných kruzích po - pokud se jejího těla týkalo - stovky roků, během kterých urazila miliony světelných let. Naštěstí s sebou měla osobní elektronickou věcičku, a ta poslušně zaznamenávala všechny kilometry, které Nettie nacestovala.

Nettie sama netušila, jak seji z toho podařilo vyváznout. Ve skutečnosti ji černá díra vyplivla v okamžiku, kdy Žurnalista zkratoval přepážkobota. Nettie byla, jakoby zázrakem, stále naživu, a dokonce ještě větším zázrakem měla tolik duchapřítomnosti, aby si uvědomila, že nacestovala miliony světelných let - dost na to, aby všichni bezplatně získali povolení ke vstupu do první třídy.

"Zbývá necelých osm edů!" zvolal Žurnalista. "A to za předpokladu, že bomba nezrychlí odpočítávání!"

"Co mám dělat s Nettí?" zoufal si Dan, který Staříčkou věc držel pateticky v náručí.

"Nechtějí být! Musíme najít záchranné čluny!" Žurnalista se rozběhl po nábreží Velkého axiálního kanálu první třídy s Lucy v patách.

"Poběž, Dane!" volala za ním.

"Já ji tady nemůžu nechat!" zakřičel Dan zpátky. Ale to už zabočili za roh a zmizeli mu z očí. Dan se pokusil staříčkou Nettii postavit, ale třebaže byla tak sevrklá a vysušená, byl příliš vyčerpaný, než aby ji mohl někam nosit.

Rozhlédl se kolem sebe a poprvé si všiml úchvatného pohledu na Velký axiální kanál první třídy. Pokud se k něčemu hodilo slovo "nóbl", tak přesně sem. Bylo to přepychové. Bylo to přímo de luxe. Bylo to drahé. Také se z toho linul libý operní zpěv gondolabotů:

"Pomáhal jí nakřídovat její lano visuté,
aby se nic nestalo, přepůvabné dámě té..."

Dan operu odjakživa nesnášel. "Pojďme někam, kde je klid," pošeptal Nettii a nakonec se mu přece jen podařilo zvednout ji a odpotáčet se s ní do nejbližších dveří.

Lucy a Žurnalista mezitím zjistili, že společnost Hvězdné stavby a. s. vůbec nelakotila na ukazatelích k záchranným člunům (první třídy). Téměř všude, kam jste se podívali, byly obrovité informační cedule. Byly osvětlené a některé z nich měly dokonce zabudované neonové šipky. V důsledku toho ti dva dorazili na stanoviště záchranných člunů za necelou minutu.

"Zbývá sedm edů!" zalapal Žurnalista po dechu.

A jakmile to řekl, společně s Lucy zjistili, že zatímco společnost Hvězdné stavby a. s. nešetřila na ukazatelích k záchranným člunům, šetřila na záchranných člunech samotných. Ve skutečnosti na nich šetřila kompletně a dokonale. "Jaký má smysl dávat na loď záchranné čluny," odůvodňoval to Skraliontis stále nervóznějšímu Brobstigonovi, "když tam stejně nebudou žádné pasažéři?"

"Ti mizerové!" zaklel Žurnalista.

"A jsme v háji!" dodala Lucy.

"Tohle je náš konec! Přesně za šest edů čtyřicet pět innimů nás to roztrhá na kousky, které budou donekonečna bloudit kosmem!" Žurnalista klesl na kolena. Veškerý zápal z něj vyprchal. Vypadal tak bezmocně, tak beznadějně. Lucy si nedokázala pomoci. Při pomyšlení na bezprostřední záhubu odhodila stranou všechny zábrany. Byla si jistá, že za normálních okolností by si s tím cizincem s oranžovými očima vůbec nezačínala.

"Ach, bože!" vykřikla. "Já tě miluju!"

A než si Žurnalista stačil uvědomit, co se děje, Lucy byla u něj, líbala ho na ústa a projížděla mu prsty čupřinu.

"Au! Jauvejs!" vyjel. "Pozor na moje zranění!"

"Promiň! Omlouvám se!" vydechla Lucy. "Ale zbývá nám jen šest edů! Ať už je to, co chce! Nikdy předtím jsem se tak s nikým necítila... V okamžiku, kdy jsem tě poprvé spatřila... Ach, bože! Nikdo se to nedozví! Stejně už na ničem nezáleží! Ale pospěš si! Dělej něco!" Zápolila s jeho oblečením. "Nemůžu to z tebe sundat!"

"Říkal jsem ti, že to je na psychozip!" Jeho šaty se náhle s plesknutím rozevřely a v příštím okamžiku už Lucy odhodila na prázdnou rampu záchranného člunu svůj kostýmek s jemným proužkem. Její prsty probíhaly po celém mimozemšťanově těle. Posadila se na něj.

"Ach, bože!" vykřikla, když ucítila, jak seji na způsob náletu racků na posledního slanečka vzrušením hrne krev do břicha. "Pravděpodobně nám zbývá už jen pět těch věcí, ať už je to cokoli!"

"Edů!" Žurnalista se snažil neječet bolesti, která ho sužovala, když na něm Lucy seděla. "Zbývá nám pět edů! To je neuvěřitelné!" vykřikl. "My to takhle na Blerontinu neděláme!"

"Proč ne?" zeptala se Lucy, třebaže ve skutečnosti ji to nezajímalo.

"Je to ilegální!" Žurnalista se šklebil od ucha k uchu. "U nás máme povolenou jen .polohu na rochně! Váš víš, jak to myslím - obráceně, zezadu!"

"Ach, zmlkni už!" Lucy ho zase líbala. "Musela jsem ti to říct! Musela! Miluji tě! Vždycky jsem tě milovala! Přesně tohle mi v životě chybělo! Ach! Ach!"

"Rychle!" sténal Žurnalista. Do exploze bomby zbývalo pouhých šedesát innimů.

"Ano! Ano!"

Kutáleli se spolu a navzájem se zasypávali polibky, lhostejní ke studené kovové podlaze rampy záchranného člunu pod svými nahými těly. "Život je tak krátký!" Lucy ho náhle popadla za ruku a podívala se na jeho hodinky. Ciferník byl pro

ni naprosto nepochopitelný. "Co tam stojí?" zeptala se.

"Třicet innimů!"

"To je všechno, co nám zbývá?" vykřikla.

"Ano!" zařval Žurnalista. "Ano!"

"Miluji těěěěěěěěě!" vykřikla Lucy.

"Óóóóóóóóó!" zasténal Žurnalista a v okamžiku, kdy ručička tikla na nulu, se zoufale přitiskli k sobě...

Leželi tam a čekali na ničivou explozi, která ukončí jejich krátký románek. Ta se však na rozdíl od vyvrcholení obou milenců nedostavila.

"Co se stalo?" Lucy byla první, kdo promluvil. "Já nevím," bleší Žurnalista. "Já nevím!"

15

Jen o pár chvil předtím se Nettii náhle podařilo posadit na pohovce, kam ji Dan položil, a vykřiknout: "Proboha! Do výbuchu bomby už zbývá jen pět minut!"

"Pět minut!" pomyslel si Dan. "Přesně teď by se v laciném románu pár vystavený neodkladně záhubě začal vášnivě milovat." Škoda, že Nettie byla tak příšerně stará.

"Musíš tam jít a promluvit s ní!" zaprosila.

"Cože ? " žasl Dan.

"Nemůžu ti to vysvětlovat! Prostě mi věř! Je ve strojojně! Pospěš si!"

"Cože?" opakoval Dan o maličko méně tupě.

"POSPĚŠ SI! VE STROJOVNĚ! JDI SI S TOU BOMBOU PROMLUVIT!"

Dan usoudil, že třebaže tupost má v lidském repertoáru reakcí své oprávněné místo, teď na ni není čas. Vyběhl ze salonu krásy (kde se shodou okolností momentálně nacházel) a rozběhl se podél Velkého axiálního kanálu, marně se pokoušeje ignorovat nevyhnutelný chór:

"Kolem jeho pŕvabů ruce svoje položila
a celých šest pnedů do kapsy mu strčila!"

První věcí, kterou spatřil, když vtrhl do strojovny, byla velká bomba vyčnívající ze skřínky. Docela přátelský hlas burácel:

"Padesát osm... padesát sedm... padesát šest... padesát pět... padesát čtyři..."

Dan nebyl schopný přijít na nic, co by řekl. Koneckonců, nikdy předtím k bombě nemluvil. Neměl ponětí, o co by se taková bomba mohla zajímat.

"Ahoj," začal.

"Padesát tři... padesát dva... nazdar... padesát jedna... .. padesát..." odpověděla bomba bodře.

"Poslyš, co kdybys takhle třeba nevybuchla?" Dan si říkal, že nejlepší bude jít rovnou k věci.

"Ne... čtyřicet osm... čtyřicet sedm..."

Dan nepatřil právě k nejnápaditějším lidem. Věděl to o sobě. Věděla to Lucy. A věděl to i Nigel. Byl horlivý, pracovitý, poctivý - měl všechny ty obdivuhodné a žádoucí vlastnosti, které by měl mít životní či obchodní partner. Představitost však nikdy nebyla jeho devizou. Jednu malou zásobíčku však přesto měl. Najednou věděl, o jakou věc by se bomby měly zajímat.

"Ty to opravdu chceš udělat?" zeptal se. "Chci říct, nepřipadá ti to poněkud sebevražedné?"

"Čtyřicet šest... čtyřicet pět... čtyřicet- Poslyšte! Já jsem obyčejné odpočítávací a explozivní zařízení a nejsem vybavena k filozofickým rozpravám," odpověděla bomba. "Nemluvte na mě, prosím, když odpočítávám. Ztraceně! Teď jste mě dokonale znátl! Vidíte, co jste způsobil? Obnovuji odpočítávání. Jeden tisíc... devět set devadesát devět... devět set devadesát osm..."

"Takže takhle to funguje!" pomyslel si Dan vítězoslavně. Porovnal si hodinky s bombiným odpočítáváním. Měli přibližně šestnáct minut, než si s ní bude muset znovu promluvit. Otočil se a pospíchal zpátky k Nettii.

Jak tak utíkal, pomyšlení na Nettii brouzdalo jeho myslí, jako když se ruka hazardního hráče probírá balíčkem karet. Bože! Je tak inteligentní! Jak mohla tak rychle pochopit, co je bombinou slabou stránkou? Záře jejího intelektu mu navozovala pokorný pocit vlastní všednosti.

Pak si najednou vzpomněl, jak teď Nettie vypadá staře a scvrkle: určitě se mu to jen zdálo! Něco takového se té nádherné, úchvatné Nettii přece nemohlo stát! Ve stejném okamžiku však zjistil, že se mu hlavou honí velice divná myšlenka: to, že Nettii se něco stalo (a co se jí to vůbec stalo) Je samozřejmě strašné, ale na druhé straně, nyní má konečně šanci získat ji!

Lucy na sebe poněkud spěšně navlékala šaty. Pomyšlení, že Žurnalistu ani ji neproměnila exploze v kosmický prach, jí navozovalo pocit palčivého zahanbení. Ve skutečnosti nevěděla, kam s očima.

Žurnalista ji zvědavě pozoroval. "V tom vašem světě děláte mnoho věcí úplně jinak než my," poznamenal.

"Opravdu?" Lucy se snažila předstírat, že všechno je v naprostém pořádku.

"Ano," řekl. "U nás na Blerontinu máme tolik absurdních rituálů, kterými musíme projít, než dojde na sex. Je tu věc, které říkáme chození na rande, kdy spolu mladý pár chodí po večerech někam ven, aniž by nevyhnutelně museli jít rovnou na věc', jak tomu říkáme. Pak je tu taková záležitost zvaná zasnoubení, kde si vyměňujeme prstýnky. A nakonec následuje složitý obřad, nazývaný svatba, se svatebním dortem, družičkami a slavnostním projevem ženichova svědka

- nemluvě o .líbánkách! Nevěřila bys, jakým martyriem musíme projít, než se spolu můžeme pomilovat. Ten pozemský způsob se mi zamlouvá mnohem víc."

"Bomba pořád může vybuchnout každou vteřinu!" připomněla mu Lucy.

"Bomba? Och! U Pangalinu! Úplně jsem zapomněl!" Žurnalista si psychicky zapnul zip.

Jak tak uháněli podél Velkého axiálního kanálu druhé třídy, netušili, že se s Danem na jeho cestě zpátky do salonu krásy minuli přesně o jednu osmsetšedesátičtvrtinu vteřiny, což bylo neuvěřitelnou shodou okolností přesně to číslo, ke kterému se bomba dostala ve svém odpočítávání, když Lucy a Žurnalista přiběhli zpátky do strojovny.

"Osm set šedesát čtyři... osm set šedesát tři..." říkala bomba.

Jak to, že se zatím dostala jen k osmi stům šedesáti třem?" divila se Lucy.

Jsi tak krásná!" rozplýval se Žurnalista.

Lucy si uvědomila, že na ni pořád zírá poněkud zvláštním způsobem a najednou si velmi přála, aby se soustředil spíš na aktuálnější problém.

"Možná nepočítá, když jsme venku z místnosti?" napadlo ji. Odtáhla svého společníka ke dveřím, ale když začala naslouchat, najednou ucítila mimozemšťanovy ruce na svých prsou.

"Oóóch, Lucy! Já se tě nemůžu nabažít!" mumlal a mazlil se přitom s jejím krkem.

"Osm set šedesát dva... osm set šedesát jedna..." pokračovala bomba, navzdory tomu, že vyšli z místnosti.

Takže tahle teorie neobstojí, pomyslela si Lucy, snažící se vymanit z Žurnalistova objetí.

Zpátky v místnosti se upřeně zadívala na bombu a snažila se přemýšlet, ale bylo to velmi obtížné, protože mimozemšťan jí strkal jazyk do ucha a mumlal, že ji miluje víc než cokoli jiného ve svém světě.

"Prosím tě. Ty!" zvolala Lucy. "Na tohle teď není čas..."

"Tys to začala..." připomněl jí. Jakmile se my blerontinští muži jednou vzrušíme, nedokážeme hodně dlouho myslet na nic jiného!"

"S takovými týpký jako ty už jsem se setkala," odsekla Lucy, která se ho marně snažila odstrčit.

"Stačí, když mi na něj zase položíš ruce!" šeptal jí vášnivě do ucha.

"Nech toho!" vykřikla Lucy.

"Cože?" odpovídala bomba. "Och, proklatě. Já myslela, že mluvíte ke mně! Teď jsem kvůli vám zapomněla, kde jsem. Obnovuji odpočítávání. Jeden tisíc... devět set devadesát devět..."

"Miluji tě!" řekl Žurnalista. "Jsi to jediné, o čem jsem kdy snil."

"Spletlo se to v odpočítávání!" zvolala Lucy.

"Prosím, vezmi ho do ruky..." žádonil Žurnalista.

"Poslyš!" zavolala Lucy na bombu. "Který baseballový tým vyhrál v roce 1997 Světovou sérii?"

"Devět set devadesát sedm... devět set devadesát - už jsem vám říkala, že mě nemáte vyrušovat, když jsem uprostřed odpočítávání. Jestli toužíte po bombě, se kterou si můžete povídat, měli jste si obstarat Mega-ničitel Pro, který je vybaven multifunkční řečovou funkcí a všeobecným komunikačním softwarem, a celkově se tudíž jedná o mnohem nákladnější záležitost. Jenomže, jak se zdá, máte tu mě, a já se snažím ze všech sil a za stále obtížnějších podmínek. Obnovuji odpočítávání. Jeden tisíc... devět set devadesát devět..."

"Máš tu nejnádhernější pleť, jakou jsem kdy viděl," sténal Žurnalista, který Lucy vzrušeně kousal do ušního lalůčku.

"Au!" vykřikla Lucy. "Poslyš, Ty, musíš zůstat tady a povídat si s bombou, zatímco já půjdu najít kapitánský můstek."

"Nesnesu pomyšlení, že bych se od tebe měl odloučit!" Popadl ji za paži.

"Jestli tu nezůstaneš a nebudeš s bombou mluvit, oba vyletíme do vzduchu!" odpověděla.

"Udělejme to rychle ještě jednou!" prosil Žurnalista. "Pak budu schopný normálně přemýšlet. Čestně. Než blerontinští muži mohou rozumně přemýšlet, potřebují se alespoň dvakrát pomilovat. To je všeobecně známý fakt!"

Lucy si povzddechla, začala mimozemšťanovi vískat vlasy a pomyslela si: "Do čeho jsem se to proboha namočila...?"

16

Zatímco Dan si šel promluvit s bombou, předčasně zestárlá Nettie využila příležitosti rozhlédnout se kolem sebe po místnosti, v níž se nacházela. Zpočátku si myslela, že se jedná o nějaký druh mučící komory nebo přinejmenším místnosti používané k výslechům. Jakmile si však nasadila své translátorobryle, uvědomila si, že je v lodním kadeřnictví a salonu krásy. Palečnice byly ve skutečnosti velmi složitými klíšťkami na nehty, elektrická křesla vysokoergonomickými myostimulátory a jednotlivé plynové komory byly sušáky na vlasy. To muselo být nad slunce jasné každému, kdo si přečetl nápis nade dveřmi:

VÍTEJTE DO SALONU KRASOTERAPIE A ÚČESO-TVORBY NA VESMÍRNÉ LODI TITANIC. ODEJDETE OD NÁS PŮVABNĚJŠÍ A MLADŠÍ.

Nettie natáhla vysušený prst a stiskla tlačítko na zdi vedle lehátka, pod kterým stálo: ZAHÁJENÍ OBSLUHY Od zadní části lehátka náhle vyrazila kovová klíčka na členitém rameni a s komíháním se zastavila pár centimetrů od jejího obličeje. Současně začala od stropu klesat velká skleněná bedna, dokud Nettie i s lehátkem dokonale neobemkla. Uklidňující hlas potom pronesl: "Zpracovali jsme vaše požadavky na zkrášlení, a třebaže si uvědomujeme, že máte závažný problém, rádi bychom vás ubezpečili, že neexistuje nic, co byste si mohla přát a co bychom pro vás nedokázali udělat díky omlazujícím a zkrášlujícím procedurám prováděným tímto strojem, který je vynálezem doktora Leovina. Lehněte si a uvolněte se, zatímco my vás vrátíme do rozpuku mládí. Za normálních okolností by naše terapie vyžadovala pouhých pár edů, ovšem v kritických případech, jako je váš, bude možná doba potřebná k výkonu procedury o něco delší. Za toto prodloužení se vám omlouváme."

V příštím okamžiku se klíčka ustálila nad Nettiiným obličejem a skleněná bedna se vzápětí zaplnila růžovým plynem. Nettie byla na vteřinu zděšena, ale pak se uklidnila, protože její chřípí zasáhla směsice podivných parfémů: byly to erotické parfémy, exotické parfémy, vůně, jaké si nikdy předtím ani nepředstavovala, divuplné voňavky... a zároveň jí něco nepopsatelně jemně a hebce začalo masírovat obličej. Pohodlně se na lůžku opřela, uvolnila se a doufala přitom, že se Danovi podaří promluvit si s bombou.

Dan pospíchal ze strojovny do salonu krásy, jen aby zjistil, že Nettie zmizela. Na místě, kde ji zanechal, nyní byla jen skleněná bedna naplněná růžovým plynem.

"Nettie!" vykřikl a začal bušit pěstmi do skla, ale bylo to marné. Důkladně si celou věc prohlédl, avšak nenašel na ní žádné tlačítko, ani nepřišel na způsob, jak by z ní bednu mohl zvednout - pokud ovšem Nettie skutečně byla uvnitř. Po téměř patnácti minutách zbytečného úsilí si náhle vzpomněl, že si musí znovu promluvit s bombou. A tak se v co největším spěchu vyřítit zpátky ke strojovně.

Žurnalista se mezitím stále snažil rozepnout knoflíky Lucyina kostýmku s jemným proužkem. "Viš, my prostě nejsme na takový náhodný sex zvyklí," ujišťoval ji. "Blerontinské ženy s tím tolik nadělají. Však víš... chtějí dárky a vyžadují, abychom na ně byli milí, vodili je do drahých restaurací a další podobné nesmysly. Poznat ženu jako tyje prostě báječné! Udělejme to ještě jednou!"

"Řekl jsi dvakrát, abys mohl pořádně myslet!" namítala Lucy, jejíž mysl se soustředila na to, co - alespoň pro ni- teď představovalo mnohem akutnější problém. Jo, jenomže ruční práce se ve skutečnosti nepočítá. "Kromě toho, když jsme my blerontinští muži vzrušení, plácáme všelijaké nesmysly."

; "Šedesát tři... šedesát dva... šedesát jedna..." řekla bomba.

"Hej! Bombo! Co si sakra myslíš, že děláš?" Lucy si najednou se zděšením uvědomila, co to vlastně dělá ona.

"Promiňte? Šedesát..." začala bomba.

"Řekla jsem: Bombo! Co si sakra myslíš, že děláš?"

"Nemluvte na mě! Nemluvte na mě, prosím! Tohle je velice obtížná fáze! Čtyřicet devět... ne! Padesát devět... 'Chtěla jsem říct osm... zatraceně! Už je to tu zas, nemůžu se soustředit. A to všechno kvůli vám. Obnovuji odpočítávání. Jeden tisíc..."

"A já už jsem zas vzrušený," ozval se Žurnalista.

V tom okamžiku do strojovny vtrhl Dan. Našel tam mimozemšťana, kterého do té doby již stihl prudce nesnášet, klečícího za Lucy a otírajícího se na způsob frotéra o její záda.

Lucy vyskočila. "Dane!" zvolala. "Díky bohu, že jsi nevybuchl!"

"Devět set devadesát devět..." řekla bomba.

"Vyrušil jsem vás snad při něčem?"

"Ano!" řekla bomba. "Teď musím začít znovu od začátku! Jeden tisíc..."

Lucy poznala, že Dan není v jedné ze svých lepších nálad. "Právě jsme zjistili, jak se bomba dá splést!" řekla.

"Má se s ní mluvit," řekl Dan. "Jo. Jenomže na to už přišla Nettie."

"Och, samozřejmě, že na to přišla ona!"

"Devět set devadesát čtyři..." pokračovala bomba.

"Zdá se, že pozemská sexualita se skutečně velmi liší od blerontinské," poznamenal Žurnalista.

"Opravdu?" Dan si mimozemšťana měřil nenávisným pohledem a pokoušel se rozhodnout, do které části těla ho má udeřit nejdřív.

"Ano," odpověděl Žurnalista a objal Lucy kolem pasu. "Na Blerontinu se nás mužů zmocňuje to, čemu říkáme žárlivost. Pokud nějaký muž najde jiného muže, jak osahává jeho dívku, jeho chování se může stát až extrémně násilnickým."

Dan se právě rozhodl, že prvním bodem kontaktu bude mimozemšťanův nos, když se Lucy konečně podařilo vyprostit z objetí zamilovaného Žurnalisty a přeběhnout k němu. "Musíme se z téhle lodi co nejdřív dostat. Navrhují, aby tady Ty zůstal s bombou, zatímco my půjdeme vyhledat kapitána."

.Jenomže vy nechápete..." začal Žurnalista.

Dan se rozhodl prozatím svou železnou pěst pomsty zadržet. Ponechá šiji pro nějakou jinou příležitost. „Já to chápu až moc dobře," odpověděl. "Musíme přinutit kapitána, aby s námi okamžitě odletěl zpátky na zemi!" Ale to už vyběhl ze strojovny a zamířil podél Velkého axiálního kanálu k přidi lodi.

"Poslyš, bylo nádherné milovat se s tebou," řekla Lucy Žurnalistovi, který už zase stál za ní a mazlil se s ní, "ale musíme zpátky do skutečného světa! Do našeho skutečného světa. "Pokoušela se sundat jeho ruce ze své blůzy.

"Jenomže my blerontinští muži nemůžeme být .přestat vzrušení'jen tak na povel!" vysvětloval Žurnalista. "Než se můžeme vrátit do normálního nevzrušeného stavu, potřebujeme mnohonásobné ukojení!"

Lucy po složení právnických zkoušek navštěvovala dva roky kurzy sebeobrany, a vždycky docela litovala, že nikdy neměla šanci vyzkoušet si své umění v praxi. Nyní si s určitým povděkem uvědomila, že má skvělou příležitost. Rozhodla se použít standardní chvat proti zamilovanému mimozemšťanovi dotírajícímu na vás zezadu. Prudce mu vrazila pravý loket do břicha.

"Aúúúúú!" zalapal Žurnalista po dechu.

Pak učinila půlobrat, popadla ho za levé zápěstí a přehodila ho přes rameno na podlahu strojovny.

"Jauvajs!" zasténal Žurnalista.

Lucy mu svým nejlepším právnickým tónem nařídila: "Zůstaň tady a mluv s bombou! Já půjdu najít kapitána!"

Pak už byla pryč ze dveří a pospíchala za Danem.

"Ty to nechápeš," volal za ní Žurnalista, "na téhle lodi žádný kapitán není! Jenomže Lucy už byla pryč.

"Devět set sedmdesát!" řekla bomba.
"Vůbec nevíš, co děláš!" křičel Žurnalista za Lucy. "Budeš mě potřebovat!"
"Prosím?" odpověděla bomba.
"S tebou jsem nemluvil!"
"Zatraceně!" ulevila si bomba. "Obnovuji odpočítávání. Jeden tisíc... devět set devadesát devět..."

17

Než Lucy Dana dohonila, našel už cestu na kapitánský i můstek vesmírné lodi Titanic.
Hlavním rysem charakteristickým pro můstek byl, jak l se jim ostatně snažil vysvětlit Žurnalista, zjevný nedostatek kohokoli nebo čehokoli v jakémkoli tvaru či formě, čemu by se dalo říkat "kapitán". Ve skutečnosti tam byl zjevný nedostatek - v jakémkoli tvaru či formě - vůbec kohokoli.
"Ježíši! Co budeme dělat?" zamumlal Dan, když ho;
Lucy popadla za paži.
Po délce můstku byla řada oken, za kterými viděli rozlehlou čern vesmíru a zářící rameno Mléčné dráhy, podél níž letěli. Na řídicím pultě pod okny bylo množství obrazovek, displejů, a řady kontrol a tlačítek. Na první obrazovce padaly nahodilé shluky barevných kostiček v, seshora dolů. Na druhé bylo cosi na způsob závodní dráhy Třetí vévodila typická střílečka a vedle ní byla hra zjevně založená na vesmírné lodi samotné.
"Jsou to samé počítačové hry!" Lucy cítila oprávněné pobouření. "Vůbec tu nejsou přístroje k řízení lodi!" Ve skutečnosti nebyl celý kapitánský můstek ničím jiným než jen luxusní hernou. Byl určen speciálně k tomu, aby se kapitán vesmírné lodi Titanic neukousal nudou během dlouhých, nezajímavých údobí mezigalaktických letů ve vesmírné lodi, která byla téměř výlučně automatizovaná a řídila se sama. Koneckonců Titanic - srdce a inteligence lodi - byla k rozhodování a vydávání příkazů mnohem kompetentnější než jakákoli obyčejná živá bytost.
"Takže?" spustil Dan.
"Takže..." opakovala Lucy. "Myslím, že bychom měli zjistit, jak se s tímhle děťátkem létá, a obrátit ho zpátky k Zemi."
"Takže - co to bylo mezi tebou a tím... tou věcí...?"
"On není žádná 'věc' -je to úplně obyčejný mimozemšťan a mezi mnou a jím nebylo nic."
"Sahal ti na prsa."
"Ne, nic takového nedělal!" V podobných okamžicích nedokázala Lucy Dana vystát. Proč ji nenechá na pokoji? Proč se tak snaží všechno překrucovat? Jediné, na čem záleželo, byli přece oni: Lucy a Dan.
"Jediné, na čem záleží, jsme my," řekla inspirována poslední myšlenkou. "Ty a já."
"Ty a já a jakákoli cizí životní forma, se kterou se můžeš někam vypařit!" opáčil Dan.
"Ježíši! Dane! Ty jsi ale nechutný!"
"Já pouze konstatuji fakta."
"Nu, pokud chceš opravdu znát fakta: nikdy jsem nespala s Jürgenem Zenzendorfem."
"Já nemluvil o Jürgenovi Zenzendorfovi!" To je celá Lucy, pomyslel si Dan. Raději nastolí případ, o kterém ví, že se v něm může obhájit, místo aby se zabývala tím, o němž byla řeč původně. "Já tě nikdy ani nepodezíral z toho, že bys šla do postele s Jürgenem Zenzendorfem. Chci říct, že Jürgen Zenzendorf byl pitomec."
"Nebyl! To je od tebe typické, očeňovat moje přátele jen proto, že jsi neuvěřitelně, přímo posedle žárlivý!" Lucy na něj pálila ze všech hlavních. Dan se rychle uchýlil k ústupové taktice.
"JO! JASNĚ! Beru to, co říkáš o Jürgenovi. Byl to milý hoch! Líbil se mi! Líbila se mi jeho sbírka můr. Líbila se mi jeho matka. Jürgen byl SKVĚLÝ..."
"Nebo Jimmy Clarke!"
"Ha! Teď vím, že lžeš!"
"JAK MŮŽEŠ ŘÍCT NĚCO TAKOVÉHO?"
"Jimmy Clarke mi sám řekl, že byl s tebou v posteli!"
"Je to prolhaný mizera! A stejně! To bylo ještě předtím, než jsem tě poznala!"
"Už o tom nechci mluvit!"
"Tak proč jsi s tím začínal?" Lucy nyní využívala maximum svého hlasu. Dan zjistil, že jeho odhodlání k činu - ať už to bylo cokoli, k čemu se předtím odhodlal - se scvrklo do ochablého hadru zmatku. Ve skutečnosti úplně zapomněl, kvůli čemu se vlastně začali hádat.
"Och, Dane!" Lucy se mu vrhla kolem krku. "Proč jsi pořád tak daleko?"
"Vždyť jsem tady, Lucy!"
"Jenomže mně se pořád nedaří dostat se k tobě. Miluj u tě."
"A já miluju tebe," odpověděl Dan, políbil ji a ona ucítila, jak vzdálený v tu chvíli skutečně je.
"Och, Dane, vezměme se," navrhl.
"Jo, jistě. Jsme na cizí vesmírné lodi - bůhvíkolik světelných let od Země, a ty chceš pořídat svatbu."
"Vždyť ty víš, jak to myslím," řekla.
"Nebylo by dobré to uspěchat."
"Dane, žijeme spolu třináct let! Teď už nic ani uspěchat nemůžeme!"
"Dáme do pořádku náš hotel, a až se všechno hezky rozběhne, můžeme si o tom promluvit," řekl Dan rozumně.
"Tobě se ta fara líbí?"

"Samozřejmě. Jsem do ní blázen."

"Až na to, že už neexistuje."

"Tak ji postavíme znovu - Nigel dostal za prodej Deset něj skvělou nabídku. Jsou z nás boháči! Postavíme ji znovu - ještě lepší, než byla - a pak ji rekonstruujeme na ten nejlepší malý hotýlek na celém světě."

"Pokud se vůbec kdy dostaneme zpátky."

"Pokud se dostaneme zpátky," přitakal Dan.

Rozhlédli se kolem sebe po takzvaném kapitánském můstku s jeho knihovnou, sbírkou videokazet, šachovými a karetními stolečky, vířivou vanou, biliárovými stoly, filmovým sálem a tělocvičnou a přemýšleli, zda k čertu vůbec zjistí, jak se ovládá něco, co na první pohled jakékoli ovládání postrádalo.

"Lucy," hlesl Dan.

"Och! Nezačíněj s tím zas! On přece nic nedělal!"

"Já nemluvil o něm," odpověděl Dan.

"Tak co je?" odsekla Lucy. Jeden bod pro něho.

"Vidíš tu hru, co jako by byla založená na vesmírné lodi samotné?"

"Uh-huh?" Lucy se dívala z okna nad pultem s počítačovými hrami.

"Víš, ona se totiž nějak mění."

"Já vím, že to je hloupé..." řekla Lucy, "ale dalo by se předpokládat, že ta počítačová hra ve skutečnosti není počítačová hra?"

"Chceš říct, že by to mohl být opravdový displej, na kterém jsou vidět věci, co se k nám blíží?" Ted' už se díval z okna i Dan. K vesmírné lodi se řítila eskadra malých, neohrabaně vyhlížejících vesmírných plavidel. Dan to porovnal. Jejich pohyby přesně odpovídaly pohybům vesmírných plavidel na obrazovce s počítačovou hrou.

"Ježíši Kriste!" zamumlala Lucy "Oni nás chtějí napadnout"

V tom okamžiku na kapitánský můstek náhle vtrhl Žurnalista.

"Loď je řízena automaticky!" lapal po dechu. Jenomže z jádra centrální inteligence chybí nějaké součásti. Nemůžeme loď ovládat, dokud nenajdeme všechny chybějící součásti systému a nevsadíme je zpátky na místo!"

"Příliš pozdě!" řekla Lucy a ukázala z okna. Vesmírná loď už byla obklopena menšími plavidly.

"U svatého Pangalinu!" zaklel Žurnalista.

Přes reprodukční systém lodi náhle zaburácel hlas:

"Jste obkličeni. Okamžitě se vzdejte nebo zahájíme palbu!"

"Rychle!" vykřikl Dan, který Žurnalistu přistrčil k řidičímu pultu. Jak se máme okamžitě vzdát?"

"O tom nemám nejmenší potuchy," odpověděl Žurnalista upřímně.

Jestli se odmítnete vzdát, za třicet innimů zahájíme palbu," pokračoval čísi hlas z nepřátelské vesmírné flotily.

"MY SE VZDÁVÁME!" vykřikla Lucy, ale bylo ji slyšet jen na kapitánském můstku.

"UDĚLEJTE NĚCO!" vykřikl Dan.

"Už jsem vám to říkal! Lodi chybí základní součásti?! Já prostě nevím, co máme dělat!" Žurnalista co nejrychleji nahodile mačkal různá tlačítka, ale bez nejmenšího účinku.

"Protože odmítáte spolupracovat..." duněl hlas.

"MY CHCEME SPOLUPRACOVAT! JENOM NÁM DEJTE ŠANCI!" Lucy vyšplhala na řidičí pult a mávala na vesmírná plavidla rukama v zoufalém pokusu přitáhnout jejich pozornost.

"... protože odmítáte spolupracovat, neponecháváte nám na výběr jinou možnost než zahájit palbu."

Prostor před vesmírnou lodí náhle explodoval světlem, a obrovitým trupem se rozlehl strašlivý hlomoz, který ohlušil všechny, kdo se nacházeli uvnitř. Lucy spadla z pultu a Dan s Žurnalistou se vrhli na podlahu, kde zůstali celí roztřesení ležet s dlaněmi přes uši.

Pak následovalo ticho.

Přes reproduktory znovu zaburácel hlas: "Vzdáváte se?"

"ANO! ANO! VZDÁVÁME SE!" vykřikli svorně všichni tři současní obyvatelé kapitánského můstku.

"Jak chcete! Já vás varoval!"

Ozval se další strašlivý hlomoz a tentokrát rovněž cítili, jak se loď v důsledku explozí otřásla. Poté se opět rozhostilo ticho. Vesmírná flotila přiletěla o kousek blíž k lodi.

Pak znovu zaburácel ten hrozný hlas. "Poslyšte! Nechceme loď poškodit, ale pokud odmítáte spolupracovat, nedáváte nám na výběr."

Žurnalista do té doby našel něco jako mikrofon. Zmáčkl tlačítko a zařval do něj.

"PŘESTAŇTE! PŘESTAŇTE! VZDÁVÁME SE! PŘESTAŇTE!" Jeho hlas sice ohlušil každého na palubě vesmírné lodi Titanic, ale jinak bylo všude kolem strašlivé ticho. Pak naposledy uslyšeli nepřítele:

"Budeme vás hnát k zodpovědnosti za škody napáchané na vesmírné lodi!"

S tímto se od hlavní flotily oddělila vlna menších plavidel a zamířila k lodi. Z jejich děl vytryskly světelné paprsky a velkou vesmírnou lodí se opět rozlehl zvuk kovu trhaného na kusy.

"Och, můj bože!" vykřikla Lucy.

Nikdo z nich by nedokázal říct, jak dlouho útok trval, i když třem postavám schouleným na podlaze pod řidičím pultem kapitánského můstku to připadalo jako věčnost. Hluk, vibrace, drtivé a trhavé zvuky a otřesy celé lodi pokračovaly donekonečna. Lucy zjistila, že Žurnalistovy ruce se opět ocitly na jejích prsou, ale rozhodla se, že protentokrát ho raději nechá být.

Když bylo po všem, chvíli čekali a pak celí roztřesení vstali. První vlna plavidel se vracela k hlavní flotile; mezitím se od ní oddělovala druhá.

"Už sem letí zas!" zařval Dan a společně s Lucy znovu klesli k zemi, aby se schovali pod řídicí pult. Jenomže Žurnalista tam s podivným výrazem ve tváři zůstal stát.

Lucy a Dan se připravovali na ohlušující palbu z děl... avšak žádná se neozvala. Místo toho uslyšeli podivné, poněkud neválečnické bušení do trupu lodi.

"Yassakkané!" utrousil Žurnalista. Lucy a Dan předpokládali, že to je další mimozemská nadávka, a tak raději zůstali schovaní, dokud Žurnalista nedloubl Dana do žeber a neřekl: "Podívejte!"

Dan opatrně vystrčil hlavu nad řídicí pult a vyhlédl z okna: loď byla obklopena druhou vlnou malých vesmírných plavidel a po trupu se hemžila celá armáda malých, zavalitých postav ve skafandrech, které do něj při svém postupu systematicky bušily kladivy a svářely jej.

"Jak to, že nestřelí?" divil se Dan.

"Opravují napáchané škody," vysvětloval Žurnalista. "Yassakkané už jsou prostě takoví! Nesnášejí, když mají ničit hardware!"

"A co software?" zeptala se Lucy, která si upravovala podprsenku.

"Potřebujeme zbraně!" vykřikl Žurnalista. "Pojďte za mnou!" Všichni tři pospíchali ohnutí v pase z kapitánského můstku, zatímco nepřátelské bušení kladivy a sváření nabývalo na intenzitě.

Mezitím z reproduktorů znovu zaburácel hlas: Jakmile budou provedeny první opravy, ihned obnovíme útok! Pokud se do té doby nevzdáte, nalodíme se na palubu a zlikvidujeme každého, koho najdeme!"

V ubytovně posádky Žurnalista objevil zbrojnici. Vybral nějaké zbraně a podal je Danovi a Lucy.

"Jak se to používá?" zeptal se Dan, který podivnou zbraň obracel v ruce. Sestávala z jakési krátké věci a z vyduté věci a kromě toho ještě z věci, která z toho vyčnívala a do níž Dan strčil: přes místnost vyšlehl laserový paprsek a explodoval v kouli ohně na jejím vzdáleném konci.

"Přesně takhle," vysvětloval Žurnalista, "až na to, že byste s tím neměl mířit na hořlavé součásti vybavení." Rozběhl se přes místnost k závěsu, který Dan právě podpálil a popadl hasicí přístroj.

"Tohle přece nemůžeme použít!" vykřikla Lucy.

"V tom případě si hezky rychle zvyknete na představu, že budete vyhozeni z lodi do vesmírného prostoru. Tihle Yassakkané se s nikým nepárají. Tady, Dane! Nasadte si to!" Hodil Danovi helmu.

"Co je to?" zeptal se Dan.

"Vesmírná loď má dvě reality: jednou je datová realita, druhou hmotná. Když se Yassakkané nalodí, pokusí se zmocnit obou, a jeden z nás by tudíž měl být připravený utkat se s nimi v datové realitě!"

"Nemám ponětí, o čem mluvíte," namítl Dan.

"To je VR helma - helma virtuální reality. Nasadíte si ji a můžete se pohybovat v datové realitě a sledovat, co Yassakkané tam nahoře dělají!" Žurnalista s ním už očividně ztrácel trpělivost.

"Prostě si to nasad!" vykřikla Lucy.

Hluk oprav prováděných na trupu se pomalu stával nesnesitelným.

"Co to tam sakra provádějí?" zvolal Dan.

"Nasad' si tu helmu!" vykřikla Lucy znovu. A Dan to udělal.

"Páni!" zvolal. "Už chápu, co jste tím myslel! Jsem přímo v systému lodi... Hej! To je paráda! Vidím do řídicích a ovládacích pultů! Panečku! Ted' uháním podél kabelů! Jemine! Desky s obvody jsou velké jako města! Krucinál!"

V okamžiku, kdy si Dan nasadil helmu, Žurnalista popadl Lucy a začal ji líbat, jako by už neměl následovat žádný zítřek - což, jak předpokládal, se mohlo docela dobře stát. A ona, jako by to po celou dobu očekávala, mu začala jeho polibky vracet, ale pak se od něj náhle odtáhla a nervózně pohlédla na Dana, který ve své virtuální realitě vystupoval po jakýchsi neviditelných schodech a pak se otáčel dokola, sahal na neviditelné předměty a vydával přitom potěšené výkřiky.

"Ale, s tím si nedělej starosti!" zasténal Žurnalista. "Nevidí nás, ani neslyší. My jsme pořád na hmotné straně. Ten jako by tu teď ani nebyl. Je to vždycky stejné - když si to poprvé nasadíš na hlavu, obvykle jsi mimo pět či šest hodin! Pojdme na to!"

Jenomže Lucy ho dál odstrkovala. "Yassakkané útočí na loď!" protestovala.

"To je pravda!" odpověděl Žurnalista. "Sotva máme čas udělat to, než sem přijdou! Rychle!"

"Copak opravdu nedokážeš myslet na nic jiného?" zasténala Lucy. Žurnalista jí nyní jezdil jazykem po krku a Lucy běhalo po páteři příjemné zimnění.

"Už jsem ti říkal, že jakmile se blerontinští muži jednou vzruší..."

"Árrgh!" Lucy najednou vykřikla. "A co bomba?!"

"U Pangalinu!" zvolal Žurnalista. "Úplně jsem na ni zapomněl!" Vyndal z jedné z mnoha svých kapes miniaturní telefon a zapnul ho.

"Dvacet pět... dvacet čtyři... dvacet tři..." odpočítávala bomba.

"Bezzubí králíci!" zařval Žurnalista, "už je skoro hotová!"

"Dvacet dva..." řekla bomba.

"Hej! Bombo!" křikl Žurnalista do telefonu.

"Nemluvte na mě!" zasténala bomba. "Už jsem skoro hotová... dvacet tři... ne, tam už jsem byla..."

"Útočí na nás!" vykřikl Žurnalista.

"Dvacet-och... ne! Ztraceně! Obnovuji odpočítávání. Jeden tisíc..."

Žurnalista vypnul telefon a začal Lucy líbat na krk a svlékat ji kostýmek. "To bylo o fous!" vydechl.

Júúú! Málem jsem sletěl z tranzistoru!" vyjekl Dan a Lucyiny ruce se náhle rozběhly po Žurnalistově těle. Stáhla ho dolů na podlahu.

"Jsi šílenec!" mumlala.

Než se Lucy a Žurnalista vsoukali zpátky do šatů, bušení a rány na trupu lodi ustaly. Dan, který se stále motal kolem neviditelných překážek datové reality, najednou vykřikl: „Jsou v lodi!“

Žurnalista popadl tolik zbraní, kolik unesl, a zamířil ven z ubytovny pro posádku. Na vzdáleném konci Velkého axiálního kanálu spatřil malé, zavalité postavy, jak se plíží na molo. Žurnalista zaujal polohu za stupínkem, na němž hořel jeden ze železných košů, a zacílil. Když se k němu Lucy připojila, vypálil. Série explozí rozhoupala molo a útočníci se střemhlav rozprchlí, hledající úkryt.

V příštím okamžiku Lucy ucítila, jak vzduch kolem nich a nad nimi explodoval světlem a hlukem, když jim Yassakkané palbu oplátili.

"Hej! To vzdušné potrubí je snad nekonečné!" Lucy se otočila dokola a spatřila Dana (stále s VR helmou na hlavě a naprosto mimo dění v hmotné realitě), který vyšel ven otevřenými dveřmi ubytovny pro posádku a namířil si to rovnou k Velkému axiálnímu kanálu.

Jakmile se jeho chodidla dotkla okraje mola, Lucy vykřikla: "DANE!" a rozběhla se k němu. Bezprostředně nato se kolem nich rozpoutala další exploze hluku a světla, protože Yassakkané obnovili palbu. Ale to už Lucy držela Dana za rukáv. Podařilo se jí otočit ho dokola na samém okraji kanálu a postrčit ho zpátky směrem k ubytovně. Žurnalista mezitím co nejhbitěji páčil přibližně směrem k útočníkům. Jenomže nyní už bylo ve vzduchu tolik kouře, že toho žádná strana moc neviděla.

"Vypadněme odsud!" vykřikl Žurnalista a nasměroval Lucy za Danem, zpátky do ubytovny pro posádku.

18

"Kdo podpálil ty závěsy?!" otázal se Bolfass, když vtrhl do ubytovny pro posádku. Pokývl hlavou a pár yassakkanských opravářů se rozběhlo přes místnost, aby je vyspravili. Bolfass vedl své speciální přepadové komando zadní služební chodbou do ubytovny, zatímco Yellin a Asmall veleli čelním útokům na hlavních přístupových chodbách lodi.

Bolfassovi se nesmírně líbila konečná úprava stropu služební chodby. V temnotě noci mu poskytovalo tiché uspokojení, když mohl přemítat o řemeslné zručnosti a vysoké kvalitě materiálu, kterým se, dokonce ani v služebních prostorách velké lodi, nijak nešetřilo.

"Během celé historie našeho lidu nikdy nikdo takovou loď nepostavil," říkával vnoučatům, když po večerech sedávali u krbu a jedli guláš z rochněcího masa s knedlíky. "Dokonce i závěsy v místnostech posádky jsou utkány ze srsti hedvábného kanadila, který žije vysoko v horách Merloru, a chytíte ho jen s láskou a dobrotou v srdci. Srst kanadila je tak jemná, že ji musíte tkát při svitu měsíce, protože na slunci taje jako sníh." Děti tyto pohádky o řemeslné zručnosti a odvážných stavitelských činech milovaly.

Bolfasse ranilo, když viděl, jak se někdo může chovat barbarsky k takovému dílu řemeslné zručnosti. Ve skutečnosti se při pohledu na něco podobného velmi rozčílil.

V témže okamžiku se do místnosti vpotácela postava s VR helmou na hlavě, následovaná dvěma dalšími -vjedné z nich okamžitě poznal zrádného Blerontiňana. To už Bolfasse začala cloumat temná zuřivost a v příštím okamžiku tasil svou SD zbraň a rozstřílel tři nově přichozí na kosmický prach -jejich těla explodovala v supernově vnitřnosti a cárů masa, které rychle dosáhlo rozžhavené bělosti a k Bolfassově spokojenosti shořelo ještě předtím, než se stačilo rozprsknout po nádherném, ručně lakovaném obložení stěn.

Lucy vnímala divokou kakofonii hluku a její oči byly i téměř oslepeny pronikavým světlem. Vykřikla, chytila | Žurnalistu a v mdlobách upadla na podlahu. Bylo to příšerné.

Bolfass se usmál a odfoukl kouř z hlavně své SD zbraně. Jeho hněv již polevil. Zatočil zbraní na prstě a zasunul ji zpět do koženého pouzdra.

Na tomto místě je nutné podotknout, že Yassakkané byli mírumilovnou, dobráckou rasou - oddanou řemeslům a střídnému průmyslu. Mnozí z nich nicméně měli sklony k oslepující, krvelačné zuřivosti, která se jich \$ zmocňovala při konfrontaci s určitými věcmi, jako na-

příklad s lajdáckou úrovní řemeslnických prací nebo? s neúčtou k detailům. V dávných dobách tyto výbuchy i hněvu často vedly ke strašlivým škodám na životech a na majetku, a protože zuřivé nálady pomíjely stejně rychle, jako se objevovaly, probouzely u tisíců jinak dobrých a starostlivých lidí nesnesitelné výčitky svědomí. Yassakkanští vědci tudíž vymysleli SD zbraň, která byla na rozdíl od hardwaru, s nímž přicházela většina militaristických vědců, navržena k tomu, aby smrt a ničení redukovala, místo aby je navyšovala. Zbraň simulované destrukce - neboli SD zbraň - poskytovala uživateli přechodný dojem, že vykonal strašlivou krvavou pomstu, po níž volala jeho šílená zuřivost, aniž ve skutečnosti napáchal škodu. Vždycky to překvapilo a omráčilo nepřítele, ale to bylo všechno.

Lucy, která to samozřejmě nemohla vědět, byla nanejvýš ohromena, když zjistila, že je stále natolik naživu, aby slyšela, jak velitel útočníků říká: "Jste zatčeni! Kde jsou ostatní?"

"Panečku! To je paráda! Právě sjíždím po jedné z ky-bernautických neurálních cest! Je to jako vodní skluzavka! Jupíííí! Vynikající!" volal Dan.

"Sundejte mu tu stupiditu z hlavy!" vyštěkl Bolfass. Yassakkané neměli na hrátky s virtuální realitou čas. Jejich zájmy spočívaly výlučně ve hmotné sféře. Dva z útočníků Dana popadli a strhli mu helmu z hlavy.

"Hej! Já si právě skvěle užiji - A sakra! Co se to tady děje?" řekl Dan, který se momentálně ocitl ve stadiu NNHR - náhlého návratu do hmotné reality.

"Řekl jsem: Kde jsou ostatní?" opakoval Bolfass.

"Tady žádní ostatní nejsou," odpověděl Žurnalista svezpěpě.

"Ale no tak! Mě nevychovali v blerontinské státní škole!*4 Kdo řídí tuhle loď?" Bolfass znovu začínal být podrážděný; právě si všiml mizerné povrchové úpravy stolů v jídelně: blerontinští truhláři použili nedostatečně vyztáhlé dřevo lintinské borovice ze severního Bleronti nu - dřevo horší jakosti, které se po pár desítkách let používání nenávratně zkroutí a... u Fakniských vodopádů! Dokonce ani neosmirkovali konce prken! Ve skutečnosti, když se podíval blíž, spatřil, že tesařské čepy jsou nedbale vsazené a stěží tam zbývá dost místa pro uklinování! Copak se tihle lidé nikdy nenaučí ty nejjednodušší základy spojování dřeva? Bolfass sáhl po SD zbraňi...

Než ale stačil vykonat strašlivou a ničivou pomstu na pachatelích fušerské práce, stal se zázrak.

Dveře ubytovny pro posádku se otevřely a dovnitř vešel přízrak - něco tak neodolatelně a nevýslovně krásného, že se Bolfass na první pohled hluboce zamiloval. Jeho život už od toho okamžiku nikdy neměl být stejný jako předtím. Sklonil svou SD zbraň a zahleděl se na přízrak pln dětinského obdivu.

Nettie, která právě absolvovala omlazovací proceduru v Leovinově výjimečném salonu krásy, nejenže získala zpět svou mladistvou pokožku, ale její tělo se také navrátilo ke svým dřívějším proporcím - ve skutečnosti, pokud se něco změnilo, pas měla ještě o maličko štíhlejší, ňadra ještě o maličko pevnější, oblina jejího břicha byla ještě o trochu oblejší. Vypadala půvabněji než kdy jindy, protože - navzdory svěžímu květu mládí, který se vrátil do jejích tváří - z jejího obličejce vyzařovala rovněž moudrost, jež se automaticky dostavuje, když prožijete několik milionů světelných let. Starý Leovinus nepochybně věděl, co dělá.

"Nettie!" zamumlal Dan.

"Kdože je to?" zeptal se Bolfass nepřítomně.

"Ahoj vespolek!" pozdravila je Nettie. "Co kdybychom se všichni navzájem představili? Já jsem Nettie."

"Kapitán Bolfass, k vašim službám!" vyhrkl Bolfass, který vyskočil a zsalutoval jí. "A tady jsou desátníci Yark-tak, Edembop, Raguliten, Desembo, Luntparger, Forzab, Kakit, Zimwiddy, Duterprat, Kazitinker-Rigipitil, Purzen-hakken, Rúfklitop, Spanglowiddin, Buke-Hammadorf, Bunzlywotter, Brudelhampon, Harzimwodl, Unctimpo-ter, Golholiwol, Dinseynewt, Tidoloft, Cossimiwip, Jed-nokrokodýl, Erklehammerdrat, Inchbewiggiiit, Samilif-todft, Buke-Willinujit (je po sňatku nevlastním bratrancem Buke-Hammadorfa)..."

"Ahoj, Nettie!" řekl jeden z yassakkanských útočníků.

"Barnzipewt," pokračoval Bolfass, "Spighalliwiller, Memsiporim, Itkip, Harlorfreytor, Pullijit, Beakelmem-sdork, Uppelsaftat, Bukhumster, Rintineagelbun, Bútin-tuk, Púdalsvan, Sumpkrítorkattelburt..."

"Poslyšte! K smrti nerad vás přerušuji," skočil mu do řeči Žurnalista, "ale na palubě lodi se nachází bomba, která vybuchne za..." Zapnul svůj mobilní telefon.

"Deset... devět..." odpočítávala bomba.

"U žhavého Pangalinu!" zvolal Žurnalista.

"Mlč, ty blerontinský dodavateli podřadného zboží!" okřikl ho Bolfass a vyškubl mu mobilní telefon z ruky.

"On není žádný dodavatel podřadného zboží!" zvolala Lucy (která, popravdě řečeno, byla poněkud vyvedena z míry všeobecnou reakcí přítomných mužů na Nettiin příchod).

"Osm..." řekla bomba.

"Dejte mi to!" vykřikl Žurnalista, který se vrhl po telefonu. Bolfass jej hodil desátníkovi Inchbewiggiiitovi.

"Sedm..." odpočítávala bomba.

"Už je to na sedmi!" zařval Žurnalista.

"Odveďte toho blerontinského čmuchala do cely!" poručil Bolfass a desátníci Spanglowiddin a Rintineagelbun popadli Žurnalistu polovičním nelsonem a vypochoďovali s ním z místnosti pro posádku. "Šest..." řekla bomba a desátník Inchbewiggiiit mobil-, ní telefon vypnul.

"Tyhle dva taky!" Bolfass ukázal na Lucy a Dana.

"Ne!" vykřikl oba. "Bomba!" Byli však odvráceni z místnosti.

"Kapitáne Bolfassi," řekla Nettie nevzrušeným hlasem. "Není čas na vysvětlování. Dejte mi prosím ten telefon."

"Obávám se, že vám nemohu dovolit použít jej, Nettie," namítl kapitán Bolfass. "Z bezpečnostních důvodů!"

Jako například?"

"Mohla byste zavolat o posily."

"Kapitáne Bolfassi, máte mé slovo, že na lodi kromě nás nikdo není, alespoň pokud je mi známo. Také vás ujišťuji, že je tu bomba, která každou chvíli vybuchne a promění nás v kosmický prach, pokud mi ten telefon nedáte."

Bolfass na zlomek vteřiny zaváhal, pak pokývl desátníkovi Inchbewiggiiitovi. Desátník Inchbewiggiiit zaváhal po dobu dokonce ještě kratší než zlomek vteřiny a podal telefon Nettii. Ta jej zapnula.

"Dvě..." řekla bomba.

"Ach, bombo!" řekla Nettie. "Tady je Nettie. Vzpomínáš si na mě?"

"Ehm... Jedna..." řekla bomba.

"Kolik čtyřek se vejde do osmi?"

"Ehm... ehm... že by..."

"No tak... kolik čtyřek se vejde do osmi?"

"Ahm... ehm... že by dvě?" řekla bomba.

"A kolik trojek se vejde do dvanácti?"

"Čtyři..." odpověděla bomba. Na okamžik se odmlčela, pak pokračovala: "Pět... šest... sedm."

"Uf!" oddychla si Nettie. "To by nám mělo získat nějaký čas..."

"Proč jste na naši loď instalovali bombu?" zajímal se Bolfass.

"Na vaši loď?" zvolala Nettie.

"Proč vás to tak překvapuje?" vyjel na ni Bolfass. "Myslíte si snad, že nejsme natolik šikovní, abychom dokázali postavit tak nádhernou věc?"

"Och, to ne!" odpověděla Nettie. "Nic takového jsem si nemyslela. Řekla jsem to jen proto, že jste na loď zaútočili. Nějak se mi proto nezdálo, že by vám patřila."

"Samozřejmě, že nám patří!" Nettie měla pocit, že kapitán Bolfass zaujal mírně defenzivní postoj. "Legálně i morálně! Tato loď je naším oprávněným odškodněním za všechno příkoří a strasti, které jsme vytrpěli z rukou Blerontiňanů!" "Poslyšte! Nechci vypadat hloupě..."

"Vy tak ani vypadat nemůžete, Nettie," ujišťoval ji kapitán.

"Děkuji vám..." Nettie sama byla tímto podsaditým, pohledným cizincem, v jehož rukou zjevně spočíval její osud, okouzlená. "Jenomže opravdu nevím nic o pozadí a historii stavby této lodi."

"Milerád vám povím celý příběh, drahá paní" - Bolfass jí vysekl hlubokou poklonu - "ovšem nejdříve je mou nepříjemnou povinností znovu se vás otázat: "Proč jste na loď instalovali bombu?"

"My jsme nic takového neudělali!" Nettie se krátce zasmála, načež kapitánovi spadlo srdce až někam k vibrujícím kolenům. "Jsme na lodi čistě náhodou..." A vyložila Bolfassovi celý příběh: jak Dan a Lucy chtěli proměnit starou faru v hotel za peníze utržené z prodeje cestovní kanceláře Deset něj, a jak do fary narazila vesmírná loď; jak byli zdvořilým robotem pozváni na palubu, a o všech dalších událostech, které se na lodi seběhly, až do okamžiku invaze vojsk dobrého kapitána.

Když skončila, následovala dlouhá pauza, dokud Nettie nakonec nedodala: "Takže takhle to je... přísahám." Bolfass se náhle vzpamatoval, jako by po celou tu dobu, co mluvila, snil s otevřenými očima. Vyskočil a tím nejgalantnějším způsobem srazil paty k sobě.

"Dokonale vás chápu, milá dámo," řekl, uklonil se a políbil jí ruku. Stále víc vypadal, jako by právě vystoupil z románu Jane Austenové.

"Jediné, po čem toužíme, je vrátit se zpátky na Zemi," řekla Nettie.

"Samozřejmě!" Kapitán Bolfass znovu srazil paty k sobě, a to způsobem, při němž se Nettie v nitru zatetelila potěšením.

"Jsem vám plně k službám. Pojďte!"

A tak Nettie následovala kapitána a její vysoké podpatky přitom klapaly po dokonale položené podlaze v služebních prostorách.

19

Dan si nebyl zcela jistý, proč je překvapen, že na vesmírné lodi Titanic jsou cely. Svým způsobem to dávalo smysl, ovšem na druhé straně mu do všeho toho přepychu a elegance jaksi nezapadaly. Cela, do které hodili jeho a Žurnalistu, byla, tak jako obvykle cely bývají, holá a studená. Také byla vlhká, což se u cel zajisté dalo očekávat, třebaže na tak technologicky vyspělém plavidle to poněkud zaráželo.

"Lucy je tak skvělá šoustačka!" rozplýval se Žurnalista a obdivně vrtěl hlavou. "Jste šťastný muž!"

"Poslyšte," řekl Dan. "Nerad bych vás zbavoval iluzí, ale u nás na Zemi zaujímáme k těmto věcem poněkud odlišný postoj než vy Blerontiňané..."

"To mi povídejte!" zvolal Žurnalista. "Když mi Lucy navrhla, abychom si to spolu rozdali, stěží jsem věřil vlastním uším!"

"To že udělala?" hlesl Dan nevěřicně.

"No, víte, mysleli jsme si, že bomba každou chvíli vybuchne a ona prostě jaksi... Jen považte! Mimochodem, myslíte, že ta vaše druhá přítelkyně - jak se jen jmenuje?"

"Ona navrhla... abyste se milovali?"

"Ta blondýna... Ne Ty!"

"Nettie."

"Myslíte, že Nettie ví o tom, že se s bombou musí mluvit?"

"Já prostě nevěřím, že Lucy navrhla, abyste se milovali!" odpověděl Dan.

"Právě tehdy jsem si poprvé uvědomil, jak odlišný musí být přístup k sexu na vaší planetě!"

Dan zůstal podivně zaražený. Za všechna léta, co znal Lucy - a jak už to bylo dlouho? Och! Teď už to určitě bude nejméně třináct let (pravděpodobně víc, protože nyní cestují rychlostí světla!) - si nevzpomínal na jedinou příležitost, kdy by Lucy dala podnět k sexuálnímu sblížení. V těch prvních letech někdy ležel bdělý uprostřed noci a čekal, aby viděl, zda sama nezačne, ale nakonec to vždycky vzdal. Byla sice dokonale šťastná, když se s ním mohla milovat - ale vždycky musel dát první podnět on. Odjakživa předpokládal, že už je prostě taková.

"Hej! Žalářníku!" zavolal Žurnalista ven přes mříže.

"Ty! Jsi to ty?" Z jedné z cel o kus dál v chodbě se ozval Lucyin hlas.

"Lucy!" vykřikl Žurnalista. "U pangalinských dud! Jak l rád bych ho našrouboval do tvé čičinky!"

"NECHTE TOHO!" vykřikl Dan a vrhl se na Žurnalistu. Kutáleli se v sevření po vlhké podlaze cely, Dan bušící pěsti a kopající a (překvapený) Žurnalista, mař-j ně se pokoušející bránit.

"Dane! DANE! Jsi to ty?" volala Lucy. Slyšela, jak sel spolu perou. "Nechte toho! Musíme si šetřit síly! Potře-1 bujeme se odsud dostat!"

"Lucy má pravdu!" Žurnalista zalapal po dechu a Dana náhle opustil bojový duch. Přistihl se, jak přemýšlí o tom, proč vůbec tak žárí?

"Z jakého důvodu jste mě napadl?" zeptal se Žurnalista.

Dan se už chystal začít mu vysvětlovat historii sexuálních mravů na Zemi, ale zarazil se. "Poslyšte!" řekl místo toho.

"Vyhlásíme příměří. Prostě nebudeme po zbytek dne mluvit o sexu, ano?"

"Pokud si to nepřejete... Ovšem se mnou si nedělejte starosti. Mne uvolněnost pozemské morálky nepohoršuje..."

"Jen prostě na pár minut zmlkněte!"

"No dobrá!" souhlasil Žurnalista.

"A teď," řekl Dan. "Co kdybyste mi vysvětlil všechno, co víte o téhle lodi, na které jsme všichni uvíznuli, a možná pak společně přijdeme na způsob, jak se odsud dostat."

"Dane! Já tě miluju!" vykřikla Lucy ze své cely.

"Já tě taky miluju!" křikl na ni Dan v odpověď.

"Já taky!" přidal se Žurnalista.

Dan potlačil nutkání praštit ho a vybídl jej: "Povězte mi, co víte."

A tak Žurnalista vyličil Danovi, jak stavba vesmírné lodi Titanic přivedla na mizinu planetu Yassakka, a jak poté společnost Hvězdné stavby a. s. přesunula všechny konstrukční práce na Blerontin, aniž by splatila dluhy. Vyložil Danovi pověsti o finančních problémech, které prosakovaly na veřejnost během dostavby lodi na Blerontinu, o podezření z nekvalitní práce Svobodných dospívajících matek a o tom, jak byl drasticky přískrcován rozpočet. Řekl mu o Leovinovi - architektovi, inženýrovi, umělci, skladateli, největším žijícím géniovi všech dob široko daleko v Galaxii a o tom, jak se s ním setkal v předvečer startu. Popsal Danovi své setkání s účetním Skraliontisem, který mu řekl o bombě a o plánu vyho "Ta blondýna... Ne Ty!"

"Nettie."

"Myslíte, že Nettie ví o tom, že se s bombou musí mluvit?"

"Já prostě nevěřím, že Lucy navrhla, abyste se milovali!" odpověděl Dan.

"Právě tehdy jsem si poprvé uvědomil, jak odlišný musí být přístup k sexu na vaší planetě!"

Dan zůstal podivně zaražený. Za všechna léta, co znal Lucy - a jak už to bylo dlouho? Och! Teď už to určitě bude nejméně třináct let (pravděpodobně víc, protože nyní cestují rychlostí světla!) - si nevzpomínal na jedinou příležitost, kdy by Lucy dala podnět k sexuálnímu sblížení. V těch prvních letech někdy ležel bdělý uprostřed noci a čekal, aby viděl, zda sama nezačne, ale nakonec to vždycky vzdal. Byla sice dokonale šťastná, když se s ním mohla milovat - ale vždycky musel dát první podnět on. Odjakživa předpokládal, že už je prostě taková.

"Hej! Žaláříku!" zavolal Žurnalista ven přes mříže.

"Ty! Jsi to ty?" Z jedné z cel o kus dál v chodbě se ozval Lucyin hlas.

"Lucy!" vykřikl Žurnalista. "U pangalinských dud! Jak l rád bych ho našrouboval do tvoji čičinky!"

"NECHTE TOHO!" vykřikl Dan a vrhl se na Žurnalistu. Kutáleli se v sevření po vlhké podlaze cely, Dan bušící pěstmi a kopající a (překvapený) Žurnalista, mař-j ně se pokoušející bránit.

"Dane! DANE! Jsi to ty?" volala Lucy. Slyšela, jak sel spolu perou. "Nechte toho! Musíme si šetřit síly! Potřebujeme se odsud dostat!"

"Lucy má pravdu!" Žurnalista zalapal po dechu a Dana náhle opustil bojový duch. Přistihl se, jak přemýšlí o tom, proč vůbec tak žárí?

"Z jakého důvodu jste mě napadl?" zeptal se Žurnalista.

Dan se už chystal začít mu vysvětlovat historii sexuálních mravů na Zemi, ale zarazil se. "Poslyšte!" řekl místo toho.

"Vyhlásíme příměří. Prostě nebudeme po zbytek dne mluvit o sexu, ano?"

"Pokud si to nepřejete... Ovšem se mnou si nedělejte starosti. Mne uvolněnost pozemské morálky nepohoršuje..."

"Jen prostě na pár minut zmlkněte!"

"No dobrá!" souhlasil Žurnalista.

"A teď," řekl Dan. "Co kdybyste mi vysvětlil všechno, co víte o téhle lodi, na které jsme všichni uvíznuli, a možná pak společně přijdeme na způsob, jak se odsud dostat."

"Dane! Já tě miluju!" vykřikla Lucy ze své cely.

"Já tě taky miluju!" křikl na ni Dan v odpověď.

"Já taky!" přidal se Žurnalista.

Dan potlačil nutkání praštit ho a vybídl jej: "Povězte mi, co víte."

A tak Žurnalista vyličil Danovi, jak stavba vesmírné lodi Titanic přivedla na mizinu planetu Yassakka, a jak poté společnost Hvězdné stavby a. s. přesunula všechny konstrukční práce na Blerontin, aniž by splatila dluhy. Vyložil Danovi pověsti o finančních problémech, které prosakovaly na veřejnost během dostavby lodi na Blerontinu, o podezření z nekvalitní práce Svobodných dospívajících matek a o tom, jak byl drasticky přískrcován rozpočet. Řekl mu o Leovinovi - architektovi, inženýrovi, umělci, skladateli, největším žijícím géniovi všech dob široko daleko v Galaxii a o tom, jak se s ním setkal v předvečer startu. Popsal Danovi své setkání s účetním Skraliontisem, který mu řekl o bombě a o plánu vyhodit velkou loď do povětří a pak žádat vyplacení pojistky, načež po útoku papouška našel smrt v hlubině centrální šachty.

Pak Žurnalista vyprávěl Danovi, jak se navzdory zranění rozhodl zůstat na palubě, aby získal sólokapra, který se mu v novinářské praxi dosud vyhýbal: odhalí pozadí darebácké konstrukce vesmírné lodi a současně veřejnosti poskytne reportáž z první ruky, jaké je být jediným pasažérem na palubě. (V počáteční fázi letu měla automaticky řízená loď zaimit na Dormillion, kde měla nabrat svou první posádku a pasažéry.)

Potom mu Žurnalista vysvětlil, jak loď krátce po startu potkalo BTSE (bezdůvodné totální selhání existence) a jak ztroskotala na neznámé planetě v neprozkoumané zadní části Galaxie. Nakonec mu vyličil, jak po nárazu uslyšel výkřiky ozývající se zpoza jednoho ze závěsů v jídelně první třídy. Objevil Leovina, který tam byl - zdánlivě mrtvý - odklizen Skraliontisem. Žurnalista ho osvobodil a pak se pokoušel zabránit starému muži v tom, aby se vyřítl z lodi - bylo to však marné. Leovinus ho navzdory věku přemohl (Žurnalista tehdy stále ještě krvácel) a -volaje po odvetě, s lesknoucí

se stříbrnou střeplinou v ruce, podle všeho přesvědčený, že je stále na Blerontinu - velký génius zmizel ve tmě cizího světa...

"Kapitán Bolfass tě chce vidět," přerušil náhle dlouhý příběh žalářík. Otevřel dveře ošuntělé cely, zařinčel klíči a vytáhl Žurnalistu ven.

Kapitán Bolfass doprovodil krásnou Nettii na kapitánský můstek. Pozval ji, aby si s ním dala trochu čaje a skořicové koláčky, a poté učinil nezbytné přípravy k tomu, aby mohl s velkou vesmírnou lodí odletět zpátky k planetě Zemi.

"Aniž bych chtěl hovořit jako ignorant," vysvětloval jí uctivě, "není to planeta, se kterou bych byl zrovna obeznámen - ačkoli se samozřejmě musí jednat o skutečně rozkošný svět, když je domovem někoho tak nádherného a okouzlujícího, jako jste vy." Vysekl jí hlubokou poklonu a Nettie byla přemožena vzrušením, že se k ní kapitán chová jako k hrdince Northangerského opatství.

"Jsem si jistá, že právě vy jste muž povoláný k tomu, aby nás dokázal dopravit domů," řekla se sklopenýma očima. "Ach! Moje drahá paní!" zvolal kapitán, "Já nás nepovedu, to loď sama. Přesná poloha planety Země určitě byla zaznamenána do jádra centrální inteligence lodi. Třebaže žádný z nás nemá ponětí, kde se vaše planeta nachází, stačí, když to oznámíme Titánii - tak Leovinus nazval svůj kybernetický systém - a ona ji vyhledá a odletí tam s námi." Kapitán Bolfass stiskl malé tlačítko na jednom z řídicích pultů blízko počítačové hry založené na jednom poměrně novém blerontinském filmu... a právě v onu chvíli román náhle přestal být jako z pera Jane Austenové nebo dokonce Catherine Cooksonové.

"Sakrkrucizatroldoprnl!" zvolal Bolfass. "Něco se děje! Lodní přístroje nereagují!"

Nettie, která dosud cítila, že Země a domov jsou skutečně již velmi blízko - jen o pouhé zmáčknutí tlačítka dál - nyní viděla, jak se její domovská planeta náhle začíná vzdalovat vesmírným prostorem.

"Kapitáne Bolfassi!" Na můstek přispěchal desátník Buke-Willinujit (po sňatku nevlastní bratranec desátníka Buke-Hammadorfa), celý udýchaný a nervózní. "Jádro centrální inteligence! Někdo z něj odstranil vitální funkce!" Bolfass se otočil k Yellinovi, který byl zaneprázdněn hraním jedné ze stříleček. "To je určitě práce toho blerontinského vandala! Okamžitě ho sem přiveď!"

Do té doby, než mu Žurnalistu hodili k nohám, už byl Bolfass dost vzteklý - třebaže ne tak vzteklý, jako by byl, kdyby věděl o podřadném materiálu použitém na zábradlí kolem centrální šachty, nebo o skandálně odfláknutých konečných úpravách ve spodní části trupu lodi a lajdácky odbytém drtiči odpadků (kde bylo Svobodným dospívajícím matkám nařízeno, aby jej nesmirkovaly, ba dokonce ničím nenatíraly!), ale přesto pořádně vzteklý.

"Co jsi udělal s Titániiným mozkiem?" zaburácel.

Žurnalista vystrčil bradu a řekl: "Já vám mohu povědět pouze své jméno, pracovní zařazení a číslo."

"Tohle není žádný Velký útěk!5 "zařval Bolfass, který namířil Žurnalistovi do očí světlo. "Řekni mi všechno, co víš! Nebo z tebe nechám Horsta udělat žrádlo pro psa!"

"Mé rty jsou zapečetěné!" opáčil Žurnalista a odvrátil hlavu.

„Jak chceš! Neponecháváš mi jinou možnost!" zavrčel Bolfass a uhodil Žurnalistu do tváře svou koženou rukavicí.

"Tak dobrá!" řekl Žurnalista. "Povím vám všechno, co chcete slyšet! Všechno!"

"Nechceš si nejdřív užít trochu toho mučeníčka?"

"Ne! Raději vám to řeknu dobrovolně."

"Dobrá tedy! Víme, že jsi provedl sabotáž na Titániině mozku, abys nám znemožnil návrat na Yassakku! Pověz nám, co jsi udělal s jeho součástmi!"

Žurnalista se zatvářil překvapeně. "O téhle části plánu mi Skraliontis neřekl!"

Jakého plánu?" Bolfass cítil ke svému blerontinskému protivníkovi tajný obdiv za jeho schopnost zachovat klid za okolností, kdy by se méně odolný muž zlomil. "Škoda, že nebojujeme v téhle válce na stejné straně," pomyslel si. "I když, my ve skutečnosti nebojujeme vůbec v žádné válce." Bolfass se s nemalým úsilím přiměl vzpamatovat.

Žurnalista mu pak řekl všechno, co věděl o Skraliontisově a Brobstigonově plánu vyhodit loď do vzduchu a pak žádat výplatu pojistky. Bolfass naslouchal s obličejem bílým hněvem. Nettie viděla, jak v jeho nitru bublá zuřivost. Bolfass zaváhal - jeho ruka již spočívala na SD zbrani - ale něco v tónu Nettiina hlasu onu zuřivost v něm uhasilo. Nechal zbraň na pokoji.

"Byli na lodi večer před vypuštěním," řekl Žurnalista. "Určitě nechtěli přitahovat ničí nežádoucí pozornost chozením do lodi a zase ven, takže se domnívám, že pokud něco vzali ze systému centrální inteligence, schovali to někde na palubě."

"To zní rozumně," podotkl Asmall, další yassakkanský velitel, který si dosud fantasticky vedl ve hře Tetris.

"Tak dobrá!" řekl Bolfass. "Prohledáme loď od vrcholku ke kýlu. Musíme ty součásti najít, jinak se nám nikdy nepodaří dopravit tady Nettii na její domovskou planetu. Ve skutečnosti, jak to tak vidím, bude dost náročné dobelhat se zpátky na samotnou Yassakku!"

"Já myslím, že bychom to mohli zvládnout, kapitáne!" ozval se navigační důstojník Rodden. "Jsme ve Stariově zóně E-D 3278 sekce Praxima-Betrl vnitřní Galaxie.

Mohl bych nás dostat domů pomocí navigace výpočtem, pokud ovšem tady Asmall získá manuální kontrolu nad energetickým pohonem lodi."

Asmall přikývl. "Už teď jsem schopný ovládat takové množství funkcí, abych mohl loď řídit. Ale bude to dlouhý let - přinejmenším několik hodin."

A tak velká vesmírná loď Titanic otočila v zářivé hvězdné temnotě vesmíru svůj rozměrný trup a započala únavnou cestu zpět k planetě Yassakka.

20

Ukázalo se, že pátrání po chybějících částech mozku vesmírné lodi je mnohem obtížnější, než mohl kdokoli předvídat, a to především kvůli chování lodních robotů, které bylo stále excentričtější. Dvěroboti začínali trpět halucinacemi - otevírali dveře neexistujícím domácím mazlíčkům pasažérů první třídy a chovali se neuvěřitelně galantně k automatickým odpadkovým košům. Výtahoboti upadli do permanentního útlumu, přesvědčení, že jediným způsobem, jak se vyhnout konci civilizace, je konzumovat méně bílkovin. Prachoboti se každou chvíli vyrojili ze svých úkrytů v obložení stěn a vysypali na zem chuchvalce prachu, natolik velké, že o ně pořád někdo zakopával.

Ovšem největším problémem byl hlavní lodní bar, jehož barbot se ocitl polapen v jakési podivné kyberpsychotické smyčce, a to navzdory skutečnosti, že všichni viděli kus Titániina mozku mezi barevnými sklenicemi a lahvemi na polici za ním.

"Ano, ano, pane! Minutku, prosím... Míchý, míchý, kok tento tejl pro vás, pane..." Barbot se zmítal kdesi mezi roztomilou nesrozumitelností a agresivní opilostí.

"Stačí, když nám dáš ten kousek kyberwaru, co máš tamhle na polici..." pokoušel se desátník Golholiwoł. Jenomže barbot ho namísto odpovědi jednoduše kousl do nosu. "Aúú!" vyjekl desátník Golholiwoł.

Každý pokus přelézt nálevní pult a dostat se ke střepně se setkal s překvapující ukázkou barbotovy síly, až byli Yassakkané donuceni dát se na ústup.

Než byly všechny chybějící části konečně nalezeny, nacházela se již vesmírná loď Titanic na dohled od planety Yassakka.

Návrat domů žalárník vřdycky miloval nadevše. Již brzy si bude hrát chodidla u plápolajícího krbu. V ruce bude třmat holbu piva podle starého receptu a jeho rodina bude pobíhat kolem a připravovat večerní krmi, nebo při zapadajícím slunci hrát karty na verandě.

Ve chvíli, kdy odemykal dveře cely a naznačoval Danovi, že je svobodný muž, si pískal docela veselou melodii. Kdyby byl Dan o něco hudebněji založený, jistě by v žalárníkově melodii poznal "Mademoiselle z Armen-tières" - francouzskou písničku, která byla populární během první světové války. Důvod, proč si ji žalárník pískal, není zcela bez spojitosti s pašováním francouzského šampaňského na Blerontin prostřednictvím již dříve zmíněného pokřivení času a tak dále. Poněvadž, pakliže řeči nelhaly, žalárník ve skutečnosti nebyl nikdo jiný než desátník Pilliwiddlipillipitit, notoricky známý pašerák a velitel neblaze proslulého Pilliwiddlipillipitova gangu, jenž byl jednou z neblahých podob organizovaného zločinu, který začal nezdravě bujet po zhroucení i yassakkanské ekonomiky. Pilliwiddlipillipitit se přestrojil za obyčejného desátníka yassakkanské vesmírné flotily, a sice za účelem provedení obhlídky vesmírné lodi Titanic pro možné vydrancování někdy v příhodné budoucnosti. Ale to už je jiný příběh.

V okamžiku, kdy byl Dan osvobozen, zamířil rovnou čarou k Lucy, která stála s Žurnalistou a Nettii na kapi-tánském můstku, odkud přes okno sledovali velký glóbus přibližující se planety.

"Lucy!" zašeptal. "Mohli bychom si spolu někde promluvit o samotě?"

"Teď ne!" pošeptala mu Lucy v odpověď. "Podívej se! Není to ten nejúchvatnější pohled, jaký jsi kdy viděl?"

"Připomíná mi tvoje řadra," zamumlal Žurnalista. Danovi se podařilo ovládnout, a místo aby Žurnalistu na místě zabil, popadl Lucy za paži a odtáhl ji na druhý konec místnosti.

"Tys to navrhla! On mi řekl, žes mu sama navrhla sex!" Dan se tolik snažil, aby jeho hlas zněl spíš pobouřeně a vztekle než naříkavě, ale výslednou podobou bylo něco na způsob naprosto žalostného kňourání.

"Dane! Bylo to ve slabé chvíli..."

"Proč jsi nikdy neměla 'slabé chvíle' se mnou? Za celých třináct let..."

"O čem to sakra mluvíš, Dane? Náš sexuální život je přece bezchybný, ne snad?" Lucy už na něj začínala mít pořádný dopal.

"Nu... ano. Já jen..."

"Proč musíš být tak zatraceně žárlivý! Myslíš si, že se honím za každým mužem, který mě považuje za atraktivní!"

"To jsem nikdy neřekl!" Dan jako obvykle cítil, že kontrola nad situací se mu pomalu, ale jistě vymyká z rukou.

Tentokrát však byl od obvyklého dialektického pokoření spasen pozoruhodným a nebezpečným zvratem okolností, jež měly dramaticky pozměnit vývoj našeho příběhu.

Bolfass právě ukazoval Nettii kontinenty a země Yassakky. Cítil, jak mu rychle bije srdce - částečně pýchou, kterou pociťoval, když hleděl na svůj domovský svět, ale spíš proto, že Nettie ho chytila za ruku a plna údivu a obdivu stála vedle něho a dívala se ven. Bolfassovi bylo na omdlení. Vdechoval vůni toho nádherného stvoření vedle sebe, vnímal něžný dotek jejích hebkých dlaní na své paži a cítil, jak její srdce bije vedle jeho. Sotva si uvědomoval, co jí říká.

"A tamhle, drahá paní, vidíte oceán Letního štukování. Ach, tamto je země zvaná Jemnoporcelánka! A tam - hle, drahá paní, kdybyste laskavě stočila oči, spatřila byste mou domovinu: Ostrovy tesařů. Je to nádherné místo, zalidněné slavnými řemeslníky a techniky té nejvyšší kvality. Anebo přinejmenším... tomu tak bylo před..." Bolfassův hlas se náhle zlomil a Nettie k němu sklopila oči -jeho drsné rysy byly zbrázděny vráskami smutku.

"Před čím, kapitáne Bolfassi?" zeptala se tiše.

"Ach, Nettie, nechci vás zatěžovat problémy našeho světa," odpověděl galantní kapitán.

"Já bych to ráda věděla." Nettie vzala kapitánovu ruku do své a něžněji pohladila, a dobrý kapitán by okamžitě omdlel čirým blahem, kdyby ovšem jeho pozornost neupoutal pohyb nad povrchem planety.

"Roddene! Co je to?" strnul kapitán.

Navigační důstojník pohlédl do vzdáleného oparu kolem Yassakky. Přiložil si k očím binofokály a unikl mu mimovolný povzdech.

"Blerontiňané!" zamumlal.

Bolfass mu vytrhl binofokály z ruky. Ano! Zřetelně viděl flotilu bojových vesmírných plavidel s blerontinskými poznávacími značkami, ale bez jakéhokoli jiného označení. Očividně to nebyla oficiální blerontinská vesmírná flotila. "Žoldáci!" vykřikl Assmal.

"To může znamenat jedině problém!" dodal Yellin.

"Rychle!" vykřikl Bolfass. "Všichni muži do zbraní! A vypněte si SD zařízení. Budeme střílet opravdovou municí!"

Mezi Yassakkany, kteří se rozhýbávali, brali si zbraně a rozbíhali se na předem určené pozice, zavládlo vzrušení.

Představa, že budou střílet opravdovou municí, byla jak strašná, tak lákavá. Jednou věcí bylo použít opravdovou municí zvenčí proti trupu vesmírné lodi, ovšem střelba naživo uvnitř lodi bude znamenat velký rozsah poškození!

Následně pak bude zapotřebí nesmírného množství vzrušujících oprav, na které se mohou už teď těšit!

Bolfassův obličej náhle potemněl a kapitán se zachmuřeně otočil k Nettii. "Nettie!" řekl. „Je mi líto, že to musím udělat a doufám, že mi to prominete, ale bohužel vás musím požádat, abyste se vy a vaši přátelé uchýlili do bezpečné části lodi, a to na celou dobu našeho střetu s nepřítelem."

Blerontinští žoldáci se mezitím přirtili (rychlostí, která byla jen o trochu nižší než rychlost světla) k vesmírné lodi a celou ji obkličili. Bylo tam přinejmenším padesát či šedesát plavidel - typická směsice nejružnějších vesmírných kocábek adaptovaných k bojovým účelům. Takové narychlo shromážděné flotily se od doby kolapsu ekonomické spolupráce mezi světy a destabilizace Mezigalaktického bezpečnostního výboru staly v tomto sektoru Galaxie obvyklým jevem.

Najednou z reproduktorů po celé lodi zaburácel drsný hlas: "Jsme oficiální vesmírná flotila pojišťovací společnosti Magna-Corps z Blerontinu. Máme povolení jednat podle blerontinských zákonů jménem ztracených likvidátorů pověřených likvidací pozůstatkového majetku společnosti Mezihvězdné stavby a. s., Vesmírná loď Titanic spol. s r. o., a Hvězdné lety a. s., a sice podle paragrafu šest, podsektce tři. V zájmu výše jmenované pojišťovací společnosti tudíž zabíráme tuto vesmírnou loď jako zákonný majetek zmíněné pojišťovací společnosti. Opusťte ji, prosím, Uše a spořádaně."

"Urochnění sráči!" zaklel Bolfass. Věděl, jak pracovat s komunikačním systémem a jeho hlas zahlekal kolem flotily žoldáků tak hlasitě, že jej slyšeli i z nitra vesmírné lodi. "To my jsme tuhle loď postavili! My jsme ji bez nevole a bez omezení zahrnovali svou péčí a nešetřili na ní řemeslným umem! My jsme nakoupili ty nejlevnější materiály a zadlužili se, když jsme se snažili uspokojit náročné požadavky pana Leovina. Nikdy nám nezaplátili ani pěták. A když nám práci odebrali, my a naše rodiny jsme museli čelit chudobě a hladu. Tato loď podle všech morálních pravidel Galaxie patří nám. Ba co víc, zabíráme si ji právem záchrany! My jsme ji našli a přivedli ji zpátky na její právoplatné místo! Jděte se vycpat!"

Dokonce už během jeho proslovu třeskla čtyři z žoldáckých plavidel do boční strany lodi. Do trupu se zasekly železné háky a přechodové komory Titaniku byly proraženy zvenčí.

V témže okamžiku vzduch kolem žoldáckých plavidel explodoval světlem, kouřem a hlomozem, poněvadž Yassakkané bez váhání zahájili zuřivý protiútok.

Nettie, Dan, Lucy a Žurnalista, ze kterých se na přechodnou dobu opět stali zajatci, byli půl tuctem rozrušených yassakkanských strážných hnáni zpátky do cel. Nacházeli se zhruba v polovině cesty podél Velkého axiálního ka-1 nálu, když ze vstupní haly náhle vyběhla předsunutá hlídka - jka blerontinských žoldáků a zahájila palbu. Tři pozemšťané a Žurnalista se vrhli k zemi, ale Yassakkané, zvyklí na SD zbraně, na vteřinu zaváhali, a ona vteřina se jim bohužel stala osudnou. Desátníkům Inchbewiggii a Kazitinker-Rigipitilovi se sice podařilo plácnout sebou na podlahu, ovšem desátník Yartak, Bunzlywotter, Tidoloft a Forzab dostali přímý zásah. Chytli se za hrudníky a jejich zbraně s třeskotem dopadly na podlahu.

Nettie byla první, kdo se pojedné ze spadených zbraní vrhl. Bez váhání ji obrátila proti žoldákům. Když vezmeme v úvahu, že na Zemi zbraň v rukou nikdy nedežila, zvládla obsluhu yassakkanského "kvěru" s pozoruhodnou rychlostí. Připadalo jí samozřejmé, kde a jak jej má držet, a ihned našla spoušť těsně pod jednou z palebných komor. Zamířila a stiskla - z hlavní vyšlehl plamen a dva žoldáci padli k zemi.

"Ne! Ne!" křičel na ni desátník Inchbewiggii zděšeně. "Mířte nad jejich hlavy!"

"Ani za nic!" vykřikla Nettie a sejmula dalšího Blerontiňana. To už se Lucy, Dan a Žurnalista rovněž chopili zbraní a začali pálit na své útočníky.

Jejich yassakkanští strážníci byli zjevně šokováni. Blerontiňané na druhé straně byli naprosto zaskočeni. Byli zvyklí na to, že vždycky měli do dělat s palbou yassakkanských SD zbraní a za mimořádných okolností čelili dokonce Yassakkanům pálcím opravdovou municí nad jejich hlavy. Jenomže tohle bylo něco zcela jiného! Navíc to bylo velmi znepokojivé! Pár Blerontiňanů, kteří zůstali stát, hledělo ze svých padlých kamarádů na protivníky, kteří dokonce i v tuto chvíli pálili přímo do nich. Pak, aniž by čekali, že je zasáhne další palebná dávka, se otočili a dali se na útěk. Yassakkanští strážníci byli doslova vyjevení. Doposud nikdy v historii jejich národů Blerontiňané před yassakkan-skou palbou neprchli!

Nettie mezitím pospíchala ke dveřím do vstupní haly, kde dál střílela na ustupující Blerontiňany. Ale to již žoldáci skočili zpátky do přechodové komory a zabouchávali za sebou dveře.

"Pozor na lak!" zalapal po dechu desátník Inchbewiggii.

"Dobrá práce!" vykřikl Dan, který právě dostihl Nettii. Ztěžka oddychovala a Dan stojící vedle ní cítil teplo sálající z jejího těla. Najednou se otočila.

"Och, můj bože! Bomba!" zvolala a vytáhla z kapsy mobilní telefon.
"Dva..." řekla bomba. "Jedna..."
"Ahoj, bombo! Tady je Nettie!"
"Ahoj, Nettie..."
"Jsi v pořádku, bombo?"
Následovalo ticho. Dan si na okamžik říkal, že to je konec.
"Bombo? Jsi tam, bombo?" volala Nettie do telefonu. Jenomže bomba stále neodpovídala.
"Bombo!" Dan popadl telefon.
"Och! Samozřejmě! Ať to udělá muž!" zamumlala Nettie ironicky.
"Bombo! Jsi tam?" Dan Nettii neposlouchal. "Mluv se mnou!"
"Já jsem mluvila s Nettii," řekla bomba rozmrzelým hlasem.
"Och," řekl Dan a podal telefon zpátky Nettii. "Omlouvám se," zašeptal.
"Tady je Nettie," řekla Nettie do telefonu. Bomba opět zůstala zticha. "Bombo?" opakovala.
Opět ticho.
"Bombo!" Do Nettiina hlasu se vkradl naléhavý tón. "Mluv se mnou!"
Bomba konečně promluvila... velmi tiše... "Jsem Mega-ničitel..." špitla.
"Takhle se jmenuješ?" zeptala se Nettie.
"Ano," odpověděla bomba. "Jsem bomba."
"Já vím, že jsi," odpověděla Nettie.
"Ráda poslouchám tvůj hlas, Nettie," řekla bomba.
"Já zas ráda slyším tvůj, bombo," odpověděla Nettie.
"Neříkáš to... jen tak?"
"Ne, neříkám. Na to, že máš elektronický hlas, je velmi něžný a příjemný na poslech." Nettii se na okamžik zdálo, že bomba pláče. "Nezačala bys pro mě odpočítávat znovu?"
"Jestli o to opravdu stojíš," zašeptala bomba.
"Ano," řekla Nettie.
"Tak dobrá," řekla bomba. "Začnu počítat znovu -jen pro tebe, Nettie. Ale tentokrát už je to naposledy... Opravdu naposledy..."
Pauza.
"Dělám to jen pro tebe, Nettie."
"Děkuju ti, bombo."
"Hodně štěstí, Nettie."
"I tobě, bombo."
"Jeden tisíc... devět set devadesát devět..."
Nettie byla tak soustředěná na svůj úkol zastavit bombu, že si ani neuvědomila, jak je vyděšená, ale v příštím okamžiku to zjistila: podlomila se jí kolena a padla do náruče Danovi, který našťastí příhodně stál vedle ní a pohotově ji zachytil.

Bolfass stál na kapitánském můstku vesmírné lodi Titanic a nevěřil vlastním očím, když viděl, jak se blerontinští žoldáci stahují na ústup do svých plavidel.
"U Yassakky, co se to děje?" zvolal. "Blerontiňané se přece nikdy nevzdávají - obvykle bojují do našeho posledního muže!" Pak ale přece jen pro jistotu nařídil vypálit po nich další salvu a čern kolem žoldáckých lodí znovu explodovala jasně a hlukem. V čase kratším, než ročně obvykle zmizí z talíře, se nesourodá sebranka otočila a vesmírná flotila ztracených pojišťováků s dobřela rozžhavenými motory zmizela mezi hvězdami za nádherně zelenou planetou Yassakka. V tom okamžiku vtrhli Dan s Nettii na kapitánský můstek.
"Měli jste být v celách!" vyjel na ně Bolfass.
"Stříleli přímo do nepřitele!" Desátník Inchbewiggliit vběhl na můstek hned za nimi. "Proto se žoldáci dali na útěk!"
"Musíme něco udělat s bombou!" vykřikla Nettie. "Říká, že tohle je poslední odpočítávání."
"To je strašné!" zvolal Bolfass, který se tvářil velmi pohoršené.
"Ano! Říká, že tentokrát už exploduje!"
"Vy jste pálili přímo na Blerontiňany?"
"A to jsme jako neměli?" divila se Nettie.
"Ne, to tedy neměli!" zvolal Bolfass. "My se řídíme striktním morálním kódem, má drahá paní! Jsem si jistý, že ve skutečnosti jste neměla v úmyslu mířit přímo na ně, že ne?"
"Samozřejmě, že měla!" Danovi začínala docházet trpělivost. "Byl to jediný způsob, jak je zastavit. Co uděláme s tou bombou?"
"Jakmile si uvědomili, že Nettie pálí přímo do nich, utíkali jako zipáci!" zvolal Inchbewiggliit nadšeně.
"Budu vás muset nechat všechny zatknout!"
"Kapitáne Bolfassi," řekla Nettie svým nejmilejším hlasem. "Neznáme způsoby chování na Yassacce a můžeme reagovat pouze jako pozemšťané a pouze jako na Zemi. Obávám se, že lidé na sebe míří proto, aby se vzájemně zabíjeli a mržčili. K tomu jsou zbraně určeny. Mně se to nelíbí, ale je to tak. Neměli jsme v úmyslu přestoupit váš morální kód, jenom jsme se snažili zachránit vás a vaši vesmírnou loď před ztracenými pojišťováký. Ted' poslouchejte..." a přepnula na mobilní telefon.
"Devět set dvacet dva..." počítala bomba.
"Máme asi třináct minut!"

"Tak dobrá," řekl Bolfass, stále s přísným obličejem. "Budeme se Blerontiňanům muset omluvit."
"Jenomže oni se vás snažili zabít!" zvolala Nettie.
"To proto, že nemají žádný morální kód, který by jim to zakazoval," odpověděl Bolfass s nepopíratelnou logikou. Jakmile si vyšetřím volnou chvíli, napíšu omluvný dopis."
"Pokud něco neuděláme s tou bombou," zvolal Dan, "z nikoho z nás nezbude víc než jen volné chvíle!"
"Máte pravdu!" přikývl Bolfass. "Okamžitě ji nechám zneškodnit!"

Nettie trvala na tom, že bude s bombou, až ji budou zneškodňovat. "Mám pocit, že ji to dlužím," řekla, když seji od toho snažil Dan odradit. "Kromě toho, jestli vybuchne, stejně nebude záležet na tom, kde na lodi se každý z nás bude nacházet."

Yassakkanský odborník na zneškodňování bomb s ní v tomto ohledu souhlasil. Položil svou brašnu s náradím vedle bomby.

"Čtyřista třicet čtyři..." řekla bomba.

"Ahoj, bombo!" řekla Nettie.

"Čtyřista třicet tři..." řekla bomba. Nettie kdesi hluboko ve svém nitru věděla, že bomba tentokrát nikomu nedovolí, aby ji znovu spletl. Bylo to poslední odpočítávání.

"Jak se cítíš, bombo?" zeptala se Nettie.

"Hlavně na ni, prosím, nemluvte, když ji budu zneškodňovat," řekl odborník na zneškodňování bomb. "Mohlo by to být nebezpečné."

"Máte na to dost času?" zeptal se Dan.

"Čtyřista třicet dva..." řekla bomba.

"To se ještě uvidí," odpověděl odborník na zneškodňování bomb, který ze skřínky odšroubovával kovovou destičku.

"Jestli bude odpočítávat touto rychlostí, měl bych to stihnout, ovšem někdy se při posledním odpočítávání stane, že bomby zrychlí. Tohle je Supersilný Mega-ničitel 8D-96 - kdyby to byla 8G nebo dokonce 9A, byli bychom za vodou. Montují do nich servomechanismy, aby zabránili právě tomuhle problému. Jenomže s 8D, nu... člověk nikdy neví... Jo! Zdá se, že tady bude všechno v pořádku."

Zatímco odborník na zneškodňování bomb mluvil, odstranil kovovou destičku a odkryl tlačítko světlečervené barvy s nápisem: ZNEŠKODNIT BOMBU.

"Do 8D naštěstí stále montují automatické zneškodňovače - aby ulehčili práci nám odborníkům na zneškodňování bomb." Zmáčkl tlačítko. Bomba okamžitě přestala odpočítávat. Následovala pauza. Pak se rozkvílela siréna, červené tlačítko s nápisem ZNEŠKODNIT BOMBU se rozsvítilo a začalo blikat, a přes tlačítko sklouzl skleněný poklop, takže se ho teď nikdo nemohl dotknout.

"Počkat..." hlesl odborník na zneškodňování bomb. "Mám dojem, že tady něco není v pořádku...!"

"Blahopřejil!" řekla bomba. "Právě jste úspěšně zneškodnil Supersilný Mega-ničitel 8D-96. Mega-ničitel je však napojen na inteligenční kybersystém lodi a tento systém je v současné době bohužel nekompletní. Bomba se tudíž dostala zpátky do implicitního nastavení. Obráťte se, prosím, na manuál."

"Kde je manuál?!" zeptal se odborník na zneškodňování bomb - z jeho hlasu zaznívalo něco, co Nettie (třebaže se zoufale snažila přijít na více uklidňující výraz) mohla definovat pouze jako "paniku".

"Jste přece odborník na zneškodňování bomb," hlesl Dan nesměle.

Nettie mezitím objevila malou knížečku nacpanou pod skřínkou na bombu. Listovala jejími stránkami.

"Jak nastavit minutku na vaření ročnických nožek!" četla.

"To je návod pro plynový sporák!" zajásal odborník na zneškodňování bomb, vytrhl jí ho z ruky a dychtivě se do něj začel. Jakákoli technická příručka byla pro všechny Yassakkany nesmírně zajímavá. V takovém čtení vždy nacházeli útěchu a únik od reality, zvláště když byli pod tlakem.

Mezitím Dan a Nettie prohledávali stroje a pátrali po správném manuálu. Když odborník na zneškodňování bomb nadšeně zvolal: "Podívejme! Ono to má samočisticí funkci!", Dan našel za jakýmsi vodovodním potrubím "Snadný návod pro obsluhu Supersilného Mega-ničitele 8D-96, vaší uživatelsky přátelské bomby".

"Supersilný Mega-ničitel 8D-96 byl navržen tak, aby byl dokonalým, uživatelsky přátelským výbušným zařízením," četl.

"Všechny operace jsou jednoduché a naprosto jasné..."

"Dejte mi to!" vykřikl odborník na zneškodňování bomb a vyrval mu manuál z ruky. "Implicitní nastavení," četl.

"Jakmile se bomba dostane do implicitního nastavení v důsledku nekompletního systému lodní inteligence, dojde k následujícím věcem: Nebudete moci sáhnout na zneškodňovací tlačítko. Nebudete se moci dotknout bomby ani skřínky na bombu. Nebudete bombě moci udělat vůbec nic. Takže ji raději nechte na pokoji. Rozumíte? Tak jo. Supersilný Mega-ničitel 8D-96 nyní exploduje přesně za šest dormillionských dní od uvedení do implicitního nastavení."

"Do prdele!" řekl Dan.

"Do prdele!" opakovala Nettie.

"Do prdele!" přidal se odborník na zneškodňování bomb.

21

"Jak dlouhý je dormillionský den?" Byla to Nettie, kdo jako první položil tuto logickou otázku.

"Třicet šest dormillionských hodin," odpověděl odborník na zneškodňování bomb.

"Jak dlouhý je dormillionská hodina?" zeptal se Dan.

"Sedmdesát osm dormillionských minut," odpověděl odborník na zneškodňování bomb. "To je přibližně... nu... Jak vám

to mám vysvětlit? Nemáme žádný záchytný bod, podle kterého bychom to mohli porovnat."

Všichni tři pak chvíli přemýšleli a právě se chtěli shodnout v tom, že je prakticky nemožné převést časový systém jednoho hvězdného systému do jiného, když Nettie zvolala:

"Mám to!"

Nebudu vám vysvětlovat, jak se jí to podařilo, ale bylo to opravdu chytré. Pokud na to nedokážete přijít sami, budete si muset napsat vydavatelům této knihy o objasňující letáček s názvem: "Jak Nettie vypočítala délku dormillionského dne."

"Takže... šest dormillionských dnů musí být ekvivalent pro přibližně deset pozemských dnů," řekla Nettie po několika rychlých výpočtech.

"Bože! Nettie!" vydechl obdivně Dan. "Ty jsi tak děsně chytrá. Jak to, že jsem na to nepřišel sám?"

Trojice se svorně vrátila na kapitánský můstek.

„Jak ji dostaneme z implicitního nastavení?" zeptal se Bolfass odborníka na zneškodňování bomb.

"Naši jedinou nadějí je, že najdeme chybějící jádro centrální inteligence," odpověděl odborník na zneškodňování bomb.

"Kdybychom ho vsadili zpátky na místo, pak bych bombu pravděpodobně dokázal zneškodnit. Jinak za šest dormillionských dnů vybuchne."

Bolfass se obrátil ke shromážděné posádce. "Muži! Slyšeli jste o vážnosti situace. Náš milovaný domov Yassakka byl v důsledku stavby této lodi a neschopnosti Blerontiňanů splatit dluhy přiveden na mizinu. Postavili jsme ji v dobré víře. Ohrozili jsme celý náš životní styl jen proto, abychom vytvořili to nejskvostnější a nejkrásnější vesmírné plavidlo, jaké kdy Galaxie spatřila. Blerontiňané zradili naši důvěru. Jediná šance, jak se náš svět může navrátit k dřívější prosperitě, spočívá v opětovném přivlastnění vesmírné lodi Titanic. Pokud ji zrádná bomba vyhodí do vzduchu, budoucnost našeho světa je vskutku ponurá.

Proto vám nařizuji znovu prohledat celou loď. Víím, že jsme ji prošmejdili do posledního centimetru, ale ztracené jádro lodní inteligence musí být někde na palubě a nám nezbyvá než je najít..."

V tom okamžiku se z lodních reproduktorů ozval výkřik. "Lucy!" zvolal Dan.

Musím vám teď vysvětlit, co se dělo s Lucy a Žurnalistou od onoho krátkého ozbrojeného střetu před vstupní halou. V okamžiku, kdy se Nettie, Dan a desátník Inchbewiggiit rozběhli za přehajícími Blerontiňany, Žurnalista popadl Lucy a odtáhl ji do postranní komory vedle Velkého axiálního kanálu.

"Co to u Země děláš. Ty!" zvolala Lucy, třebaže jí bylo nad slunce jasné, že tím, co Žurnalista dělá, je co nejrychlejší rozeptání knoflíčků jejího kostýmu s jemným proužkem, zatímco současně se zřejmě pokoušel zjistit, jak hluboko do ucha jí dokáže zavrtat špičku jazyka. "Ty!" vykřikla Lucy. "Nech toto!"

"Ne! Ne! Ne!" sténal Žurnalista. "Jakmile nás blerontinské muže jednou vzruší nějaká žena, trvá to mnoho let - někdy dokonce celý život - než nás tato konkrétní žena vzrušovat přestane."

"Co to říkáš, Ty?" křičela Lucy

"Provej se za mě, Lucy!" zvolal Žurnalista, který za-rýval obličej do její odhalené podprsenky.

"Och, ano! Ano! Ano!" zvolala.

"Skrvák!" vykřikl někdo jiný.

"Mohli bychom se zasnout a mít svatbu v bílém i se svatebním dortem a Dan by nám mohl jít za svědka a pak pojedeme na líbáňky!" zvolal Žurnalista.

"Skrvák!"

"Drahý Ty!" vykřikla Lucy se slzami v očích. "Co to dělám? Co to říkám?" Část Lucyiny mysli zocelené právníckou praxí náhle začínala znovu prosazovat heslo, kterým se snažila vždycky řídit. Znělo to přibližně v duchu: Nesouhlas s ničím, čeho bys později mohla litovat. "Jenomže já se přece provdám za Dana! Chceme spolu spravovat hotel! Co znamenalo to skvrák?"

"Skrvák!" řekla ta věc, co skvrákala.

"Bylo to tamhleto!" zvolal Žurnalista a z temného koutu místnosti náhle vylétl velký papoušek, který přistál Žurnalistovi na rameni. Právě v tom okamžiku Lucy vykřikla a náhoda tomu chtěla, že při výkřiku neúmyslně položila ruku najedno z tlačítek lodního interkomu, v důsledku čehož se její hlas rozlehl po celé vesmírné lodi Titanic.

"Skrvák!" řekl papoušek. "Zatrrracený génius!"

Bolfass na kapitánském můstku zbystřil sluch. "Co to ten papoušek říkal?"

"ZATRRRACENÝ GÉNIUS!" vykřikl papoušek do interkomu.

"Papoušku!" zvolal kapitán Bolfass. "Co se nám to snažíš říct?"

"Zatrrracený génius!" opakoval papoušek.

"PAPOUŠKU!" vykřikl Bolfass znovu. "Hledáme ztracené jádro centrální inteligence z Titániina mozku. Nevíš náhodou, kde je?"

Následovalo ticho.

"PAPOUŠKU!" zvolal Bolfass. Lucy mezitím sundala ruku z tlačítka interkomu a nyní s ní vášnivě laskala Žurnalistovu tvář, jako by jeho hladké rysy byly věsteckou křišťálovou koulí.

Nettie se obrátila k desátníku Inchbewiggiitovi. "Proč se kapitán Bolfass tak zajímá o to, co říká papoušek?"

"Podle yassakkanské tradice," zašeptal desátník Inchbewiggiit, "jsou papoušci zvěstovateli pravdy. Máme takové rčení: „Z úst dětí a papoušků!"

Lucy mezitím přemýšlela o tom, proč souhlasila se vším, co jí Žurnalista navrhl. Napadlo ji, že možná udělala strašlivou

chybu. Kéž by jen tak dokázala číst v těch jeho podivných oranžově zbarvených očích. "Jsi šílenec!" řekla.

"Óóóh!" zasténal Žurnalista, který žvýkal ramínko její podprsenky.

"Aách!" mínila Lucy.

"Haaa!" zamumlal Žurnalista.

"Och uch!" odpověděla Lucy.

"Óóóóh!" prohodil on.

"Och! Uch! Óóóh!" dodala Lucy.

"Já! Ha! Haa?" zeptal se Žurnalista.

"Uch!" potvrdila Lucy.

"Uch?" přeptal se Žurnalista znovu.

"Uch!" ujistila ho Lucy.

"Uuuuuuch!" Žurnalistovi v tomto okamžiku již téměř docházela slova. Lucy však pokračovala v konverzaci:

"OCH!" pronesla.

"Ach?" divil se, jak si může být tak jistá.

"ACH!" přikývla. Nyní o tom byla absolutně přesvědčená. "ACH!"

Vtom do postranní komory vedle Velkého axiálního kanálu vtrhla skupina z kapitánského můstku a všichni přítomní jako přikovaní sledovali, jak si vysoce kvalifikovaná právnická z Wiishire Boulevard a podřadný člen blerontinských tiskových sborů vzájemně provádějí věci, které jim zjevně poskytovaly nepopsatelné potěšení a rozkoš, zatímco u přihlížejících jen probouzely posměch. S ohledem na ně zde nehodlám zabíhat do dalších podrobností. Postačí, když se zmíním, že v okamžiku, kdy všichni z můstku vtrhli dovnitř, vydal papoušek ten nejhlasitější skřek, na jaký se zatím zmohl, a Lucy spadla ze stolu rovnou Žurnalistovi na hlavu.

"LUCY!" zvolal Dan pobouřeně.

"Papoušku!" zahlaholil Bolfass. "Kde je ztracené jádro centrální inteligence z Titániina mozku?"

"Zatrrracený génius!" vriskl papoušek.

"Nekrákej nesmysly!" okřikl ho Bolfass.

"ZATRRCACENÝ GÉNIUS!" opakoval papoušek.

"POLOŽIL JSEM TI OTÁZKU!" zařval Bolfass. Podle yassakkanské tradice měli papoušci odpovídat na jakékoli otázky jim položené.

"Skvrák!" Papoušek přechodně zapomněl na schopnost mluvit.

"ODPOVĚZ NA MOU OTÁZKU!"

"SKVRÁK!" zavřeštěl papoušek a zalétl do stínů na vzdáleném konci komory.

"Zatraceně!" Bolfass věděl, že když papoušek odmítne odpovědět na vaši otázku, znamená to smůlu.

„Já to všechno vysvětlím!“ omlouvala se Lucy Danovi.

"Ne! Nemůžeš! Nemůžeš mi vysvětlit NIC!" křičel na ni. A Lucy si najednou pomyslela: "Má pravdu!... Má absolutní PRAVDU!"

"Možná vám papoušek přece jen dal odpověď, kterou potřebujete slyšet!" ozvala se Nettie. Popošla kupředu a vzala kapitána Bolfasse za paži.

"Drahá paní, je od vás laskavé, že se touto záležitostí vůbec obtěžujete, ale obávám se, že papoušek mi neřekl nic. Jsem ztracen."

"Neříkal jste, že tuto vesmírnou loď navrhl nějaký génius?"

"Leovinus!" zvolal Žurnalista. "Byl na lodi v okamžiku, kdy jsme ztroskotali na Zemi!"

"Možná tu chybějící část má on!" Nettii náhle bylo všechno dokonale jasné, i když nechápala, jak je to možné.

V Žurnalistově mysli něco cvaklo a zapadlo na místo. "Samozřejmě!" zvolal. "Když utíkal z lodi - držel v ruce lesklou stříbrnou střepinu..."

„Jádro centrální inteligence!“

"Proto ho nikde na lodi nemůžeme najít!"

"Takže..." Kapitán Bolfass si dával dohromady dvě a dvě, ačkoli mu to šlo dost pomalu.

"Abychom získali chybějící jádro centrální inteligence, musíme najít Leovina." Nettie se rozhodla převzít dedukční proces do svých rukou. "Leovinus je na Zemi. Jenomže my se na Zemi nemůžeme dostat, protože nevíme, kde je, a jediným způsobem, jak zjistit její polohu, i je získat chybějící jádro centrální inteligence a vsadit je zpátky do Titániina mozku. Pánové, jsme v háji."

Právě tehdy se rozezněly přistávací sirény. Vesmírná loď Titanic se připravovala k přistání na planetě Yassakka.

22

Uvítací oslava byla ponurou záležitostí.

Všichni se tolik snažili co nejvíc si užít a neustále připíjeli pozemšťanům za jejich neocenitelnou pomoc při odvrácení útoku ztracených pojišťovacích agentů; bylo proneseno několik proslovů vychvalujících návrat velké vesmírné lodi do její právoplatné domoviny, ale nikdo nedokázal zapomenout na to, že během pár dnů budou loď muset odtáhnout do nějaké vzdálené části Galaxie, kde exploduje, aniž by napáchala větší škodu než jen zničení sebe samé.

Yassakkané si už nedělali žádné naděje na ozdravení ekonomiky. Lucy, Dan a Nettie zas nemohli doufat, že se ještě někdy vrátí na svou domovskou planetu. Každý z nich dostal překladový blistr (vypadaly jako malé náplastí, které se lepily za ucho), a mohli tudíž bez problémů komunikovat, i když se nyní nacházeli mimo dosah automatizovaných systémů lodi, ale to jim ke smíření s výhlídkou exilu v cizím světě nepomohlo.

"Určitě musíte mít alespoň zevrubnou představu, kde se ta vaše .Země nachází," naléhal na Nettii Rodden, navigační důstojník. "Chci říct, musíte přece vědět, zda je v pomyslné severní části Galaxie nebo v jižní?"

"Nu... vlastně ani ne..."

"Je na vnějším nebo vnitřním rameni galaktické spirály?"

"Nemám ponětí," odpověděla Nettie.

Rodden zachmuřeně zavrtěl hlavou. Nesnášel hovory s hloupými blondýnami. "Nu, obávám se, že pokud skutečně nemáte ponětí, odkud pocházíte, nemůžu vás tam dostat. Jediná věc, která by to dokázala, je vesmírná loď Titanic, jenomže ta si nic nepamatuje, protože jí chybí kus mozku! Zdá se, že je to nějak rozšířené postižení..." dodal zcela zbytečně a k Nettii velké úlevě se vzdálil.

Nettie se rozhlédla kolem sebe po ponuré sešlosti. Cítila smutek, a přesto bylo v tom něžném světě, který ji obklopoval, tolik krásy. Yassakka! Už jen to jeho nádherné jméno! Nettie si byla jistá, že existují horší místa... Slough... New Malden... Basingstoke... Zjistila, že ji to rve vpůli. Jedna část její mysli říkala: "No tak! Uživej si to! Tohle bude od nynějška tvůj domov!" Druhá polovina ji nabádala, aby se nevzdávala... a Nettie byla hluboko v nitru opravdu přesvědčena, že všechny dokáže dostat zpátky na Zemi. Připadala si maličko pošetile, že se cítí natolik jistá svými schopnostmi, ale tak to prostě bylo - nedokázala ze sebe ten pocit setřást, třebaže neměla ponětí, proč ho vlastně má. Mezitím se snažila užívat si oslavu.

Vůně rochnat opékaných nad otevřenými ohništi, přinášená mírným vánkem pod ponurými yassakkanskými borovicemi a mísící se s jemnějšími, ještě zádušnějšími vůněmi nočního jasmínu a oleandrů, které rostly v zahradě desátníka Golholiwola, působila smutně. Yassakkané se po řadě střídali v pořádání oslav při příležitostech různých výročí a státních svátků a nyní padla řada právě na desátníka Golholiwola. Obstaral sedm rochnat k opékání, tácy ryb, ovoce a čerstvou zeleninu ze své zahrady. Na rozdíl od Blerontiňanů neprojevovali Yassak-kané zájem o jednohubky a dávali přednost prosté krmi zapíjené množstvím yassakkanského piva a sladkého bramborového vína.

Žurnalista si zachmuřeně pomyslel, že to je velice chudobná hostina, ale snažil se opovržením nad nedostatkem "rybí pomazánky", droboučkých houslíček s kuřecím masem a koktejlových párečků na špejích skrýt.

Ovšem bez ohledu na to, jaké komplimenty skládala Nettie desátníku Golholiwolovi kvůli křupavé kůrčičce na rochněci pečení, se hostitel odmítal oprostít od zasmušilosti. "Za starých časů," vysvětloval Nettii, "bychom upekli sedmdesát rochnat! Mohl bych obstarat tolik ryb, že by zaplnily celý oceán Letního štukování! A toho piva a vína... panečku! Tryskalo by z fontán, které vidíte tamhle uprostřed zahrady... ach! Pro Yassakku nastaly opravdu krušné časy!" A chmurně se zahleděl do prázdného džbánu od piva, který svíral v ruce.

Kapitán Bolfass byl rovněž skličení. Snažil se necivět na Nettii, která vyměnila tričko, háčkovanou vestičku a minisukni za prostý yassakkanský oděv s rozparkem až po stehno, v jednom cípu vyšívaný. Pohled na ni bral dech a ubohému kapitánovi Bolfassovi se dechu nedostávalo tak akutně, že jen vzdychal a snažil se pochopit, jak kdy mohl žít bez ní.

"Nad čím tolik vzdycháš, kapitáne Bolfassi?" zeptala se jeho žena.

"Promiň, moje drahá," odpověděl Bolfass, "to jen tím, že ta mladá pozemská žena uchvátila mé srdce svou krásou."

"Chudáčku malý!" řekla paní Bolfassová, vzala svého manžela za ruku a začala ji hladit. Jsem si jistá, že se z toho dostaneš."

"Ach!" povzdechl si kapitán Bolfass. "V to doufám... v to hluboce doufám."

"Možná bys měl navštívit doktora Ponkaliwacka?"

"Ne... ne... budu v pořádku..." povzdechl si kapitán. (Být "zamilovaný" bylo na Yassacce považováno za druh choroby.)

Avšak staré yassakkanské písně, které nyní vyhrávala kapela, nutily kapitána vzdychat zas a znovu, ba dokonce mu vhrkla slza do oka. Byly to staré písně o touze po l' lepším nářadí a materiálech, balady plné nářku nad stavebními projekty, které nebyly nikdy dokončeny, a žalozpěvy o velkých řemeslnících dávných dob, kteří se již nikdy nechopí hoblíku či dláta.

Lucy našla Dana schovaného na vzdáleném konci zahrady, kde seděl zdrcen melancholií na nízké zídce pod oleandry. V jedné ruce držel propečený kus rochněte, ve druhé svíral sklenici s vínem. "Jdi pryč!" řekl.

"Ach, Dane!" Lucy se posadila vedle něho a pokusila se obejmout ho. "Vezměme se!"

"Vezměme se!" naježil se Dan. "Ha! Po tom, jak jsem viděl, co ti ten mimozemšťan dělal?"

"Nebud' tak... nu," Lucy si nebyla jistá, zda má Danovi říct, aby nebyl: "dětinský", "žárlivý", "trucovitý"? Měl právo na to všechno, a přesto... nemohla se zbavit pocitu, že Dan to zas jako obvykle přehání. "Dane! Máme se přece rádi, nebo ne?"

Já nevím," zaúpěl Dan. "Máme?"

"Samozřejmě, že máme!" vykřikla Lucy. "Přestavíme, tu faru, budeme spravovat hotel a narodí se nám spousta dětí..."

"Nenarodí," posteskl si Dan. "Nemůžeme se vrátit zpátky na Zemi a dokonce i kdybychom mohli, z hotelu zůstala jen hromada sutí!"

"Máme přece peníze z prodeje cestovní kanceláře Deset něj!"

"To ovšem neznamená, že se navzájem milujeme!"

"Jenomže my se milujeme! Táhneme to spolu už tolik let!"

Dan zachmuřeně hleděl na kus rochněcí pečinky, kterou držel v ruce. Nakonec pohlédl na Lucy a řekl: "Jde sem Nettie." Nettie je hledala po celé zahradě. "Můžu se připojit k pohřbu?" zeptala se.

Dan přikývl a Nettie se k němu posadila z druhé strany. Lucy vytáhla svou ruku z Danovy.

"Tak," spustila Nettie. "Předpokládám, že tohle bude od teďka náš domov."

"Zdá se, že ty sis v novém domově už docela zvykla," poznamenala Lucy, která na sobě stále měla pozemské šaty.

"Říkala jsem si, že bych se do té role měla pomalu začít vžívat," zasmála se Nettie.
"To je rozumné," rozplýval se Dan k Lucyinu velkému podráždění.
"Poslyšte, nechci vás dva vyrušovat..." začala Nettie, k ještě většímu Lucyinu podráždění, "ale musím vám něco říct... Něco, co byste podle mne měli vědět..."
Nettie nevěděla, jak dál. "Týká se to té fary... toho vašeho hotelu..." řekla.
"Je smutné, když si pomyslím, že ho koneckonců nikdy nebudeme moci spravovat," povzdechl si Dan do vína.
"Ani byste ho spravovat nemohli," odpověděla Nettie.
"Co tím chceš říct?" Lucy okamžitě zaujala obranný postoj. Co tím Nettie naznačuje? Že by snad něco takového nedokázali nebo co?
"Nevím, jestli vám to vůbec mám říkat... asi už je to zbytečné... Jenomže na druhé straně se pak možná budete cítit lépe..."
"Tak o co jde?" dožadovala se Lucy. Vstala a založila si ruce na hrudi, ve svém nejlepším právnickém postoji S typu "jak se opovažujete navrhnout něco takového?"
"Nu..." začala Nettie, "všichni víme, že Nigel byl mizera..."
"Byl to můj nejlepší přítel!" protestoval Dan.
"Ano... jistě," odpověděla Nettie. "Jenomže i tak to byl mizera."
"No, tys ho v každém případě nechávala, aby se k tobě choval jako ke kusu hadru," opáčila Lucy.
"To už je můj problém," ohradila se Nettie. "Byla jsem cvok. To ale neznamená, že bych byla hloupá. A i když se mnou Nigel nikdy nehovořil o žádném ze svých obchoďů, mohu vám říct, že neprodal Deset nej za nic ani vzdáleně podobného částce, kterou podle svého tvrzení utržil. Proto jste z něho nemohli dostat tu dokumentaci. Ve skutečnosti kancelář vůbec neprodal. A vy byste si nikdy nemohli koupit faru - natož ji ještě přestavět na hotel."
Zrodilo se krátké ticho, které záhy vstalo, protáhlo si nohy a odkráčelo do noci.
"Huh!" odfrkla si Lucy nakonec. "Mě to ani trochu nepřekvapuje!"
"Cože? Mě to tedy překvapuje!" vykřikl Dan. "Jak to všechno víš, Nettie?" Cítil se neuvěřitelně rozhořčený - možná rozhořčený spíš na Nigela, ale v daném okamžiku mu stačilo, že může být rozhořčený na zvěstovatelku špatné zprávy.
"Och..." řekla Nettie, "byl tak nepořádný - nechával svoje papíry povalovat všude kolem. Nikdy se se mnou neobtěžoval moc mluvit, a tak nemohl zjistit, že jsem natolik chytrá, abych viděla, jaké má plány. Snažila jsem se vám to říct, ale nikdy jsem vás nepotkala bez Nigela v závěsu. Bylo to strašné, když jsem viděla, jak se řítíte do záhuby!"
"Ten mizera!" vykřikla Lucy, která rázovala sem a tam pod oleandry. "Jestli se někdy dostaneme zpátky na Zemi, utrhnu mu koule!"
"Já myslím, že se nemá čeho bát," povzdechl si Dan, jehož deprese se prohlubovala každou vteřinu. Najednou ucítil Nettiiinu ruku na svém rameni. Otočil se, pohlédl jí do očí a ucítil, jak mu klesá žaludek. Když viděl, jak se její oči vpijejí do jeho, převalila se přes něj vlna nádherné bezmoci. Nettie přitom něco říkala, jenomže Dan nebyl schopen rozlišit co, tak byl přemožen její blízkostí a způsobem, jakým se jí pod průhledným mu-šelínem yassakkanského oděvu dmula nadra. V dalším okamžiku, ještě předtím, než se stačil vzpamatovat, od-chvátila pryč ve stavu podivného vzrušení. Otočil se k Lucy. "Co to říkala?" podařilo se mu zablábolit.
"Řekla jen: .Počkat! Má to! Našla jsem odpověď! Já věděla, že na to přijdu!"" odpověděla Lucy.
"Ach!" vydechl Dan.
Následovalo ticho. Pak dodal: "S tím hotelem je mi to moc líto. Vím, kolik pro tebe znamenal."
Lucy na něj pohlédla s výrazem překvapení. "Já si dělala starosti spíš o tebe. Vím, že jsi na něj vsadil všechno." Dan se zamračil a napil se vína. "Proto jsem do toho s tebou šla," pokračovala Lucy. "Mně se ta fara ve skutečnosti nikdy moc nelíbila. Jenom jsem nesnesla pomyslení, že bych tě měla zklamat."
Dan si znovu lokl vína. Pak udělal něco, co pro něj bylo tak netypické, že Lucy málem vyskočila z kůže: mrštil svou sklenicí proti jednomu z oleandrů, kde se rozbila na malé kousky.
"Tak?" vybuchl. "V tom případě jsme si hezky dlouho vzájemně věšeli bulíky na nos. Já tím byl tak nadšený jen proto, žeš do toho byla podle mě blázen ty!"
Lucy si hrála s knoflíkem, který se jí utrh z kostýmku s jemným proužkem během jednoho z jejích střetů s Žurnalistou.
"Možná jsem si tím řekli všechno, Dane... Možná jsme si řekli úplně všechno."

23

Dan nalezl Nettii ve stavu určitého vzrušení. Během cesty přes trávník ji požádali o ruku kapitán Bolfass, desátník Inchbewiggiit, desátník Rintineagelbun, desátník Buke-Hammadorf, jeho bratranec po sňatku desátník Buke-Willinujit, Buke-Willinujitův otec, desátník Golholiwol, yassakkanský ministerský předseda a několik dalších Yassakkanů, které ve skutečnosti neznala. Ministerský předseda dokonce daroval lahvičku slavného yassakkanského parfému. "Voňte se jím jen pro nás Yassakkany, drahá," řekl a štípl ji do zadku.
Když k ní Dan přišel, právě zoufale hledala svou kabelku.
"Bože! Nemyslíš, že by mi ji tu mohl někdo ukrást, vid', že ne?"
"Podle mě tady na Yassakce není vysoká zločinnost," řekl Dan.
"Od té doby, co se jim zhroutila ekonomika, tady bují organizovaný zločin," podotkla Nettie.
"Jenomže organizovaní zločinci se sotva budou namáhat s tím, aby ti kradli kabelku, Nettie!" Dan si dával záležet na tom, aby z jeho hlasu zaznívalo uklidnění.
"Musím ji najít!" zvolala Nettie, jejíž oči žhnuly jen pár centimetrů od Danových. Jeho kolena najednou odmítla vykonávat svou funkci a podepírat nohy vestoje, a tak se musel posadit na nejbližší pařez.

"Panenko skákává! Co je to za nádherný parfém, co ses jím navoněla?"

"Právě mi ho dal ministerský předseda Yassakky," odpověděla Nettie.

"Nettie! Já..." Dan ve skutečnosti nevěděl, co vlastně chtěl říct. Bylo to, jako by ho ta vůně lapila do svých tenat a nechtěla pustit, dokud nevyjeví pravdu.

"Co je?" Nettie prohledávala hromadu šatů, které si někteří hosté odložili na pohovku, jež stála na verandě desátníka Golholiwola.

"Nettie, já... já myslím... já... jsem do tebe blázen!" Dan dost dobře nevěděl, jak se to stalo, ale najednou měl ruce kolem Nettiina pasu a líbal ji ze zadu na krk. Nettie se prudce otočila.

"Nech toho!" vykřikla. Dan od ní ucouvl. "Chceš se přece oženit s Lucy! Budete spolu spravovat hotel! Budete mít děti a všechny ty ostatní věci!"

"Všechno je jinak!" namítl Dan. "Nemůžeme se vrátit zpátky na Zemi. Už nikdy nic nebude jako dřív!" A znovu se pokusil obejmout ji kolem pasu, jenomže Nettie se mu vytrhla.

"Už toho nech, Romeo!" napomenula ho. "Já nejsem žádná emocionální rohožka pro tvoje pohodlí! Kromě toho, ty se na Zem vrátíš! Všichni se tam vrátíme -jak doufám - hned, jak najdu kabelku!"

"Co v ní máš? Letenku domů Concordem? Kapesní raketu?" Dan ani na okamžik nepochyboval, že když to Nettie říká, určitě má řešení - věděl, že pokud je některý z nich natolik bystrý, aby je dostal zpátky domů, bude to Nettie.

Zbožňoval ji. Obdivoval ji. Jenomže proč jí to nedokáže říct, aniž by se přitom choval jako sexem posedlý otrapa?

"Zkusíme ji prostě najít, ano?" řekla Nettie. A tak se přestal vyptávat a s novou vervou se pustil do hledání kabelky.

"Promiňte! Hledáte tohle?" Desátník Golholiwol držel v ruce Nettiinu kabelku. Nettie ji popadla, otevřela ji a horečnatě se v ní začala přehrabovat.

Dan pohlédl na desátníka Golholiwola. "Nettie v ní má něco, co nám pomůže dostat se zpátky na Zemi." Doufal, že Nettie neuslyší, že mluví jako sexem posedlý otrapa.

"Není to náhodou tohle?" Desátník Golholiwol zvedl do výše úhledný balíček v širokém zeleném listu. Nettie jej od něho popadla, zkontrolovala jeho obsah a pak se zaškaredila na desátníka.

"Co to má sakra znamenat? Proč mi berete věci z kabelky?" Její oči byly jako miniaturní SD zbraně. Desátník Golholiwol cítil, jak se drobí na kusy a rozsypává se po celé verandě. Tvářil se velice zaraženě.

"Och, drahá!" zblekotal. "Udělal jsem něco přičícího se pozemským zvyklostem? Tady na Yassakce máme takový zvyk, že hostitel prohledá kabelky všech hostů a provede malé správký jejich obsahu..."

"Nu... něco takového rozhodně není zvykem na Zemi..." řekla Nettie, stále zuřící. "I když... díky, že jste pro mě vyvolal ten film a udělal fotografie. Přesně to hledám."

"Bylo mi potěšením," řekl desátník Golholiwol, který na ni hleděl pln obdivu. "Zdá se, že většina fotografií docela vyšla. Také jsem elektrolyticky pokovoval vaše klíčky na nehty, obnovil několik chybějících zubů ve vašem hřebenu a nově postříbřil vaše kapesní zrcátko."

"Páni! Velmi vám děkuji, desátníku!" Nettie se již uklidnila a nyní si prohlížela fotografie, které Golholiwol vyvolal. Konečně našla tu, kterou hledala. "Tady! Podívej se, Dane! Tady je vaše fara! Vyšly! I tyhle dlouhé expozice, které jsem udělala! VŠECHNY VYŠLY!"

Dan měl pocit, jako by se mu mímě nedostával dech, ovšem jedině, co bez známky nadšení v hlase řekl, bylo:

"Jsou hezké. Je milé mít odtamtud suvenýr!"

Nettie se však již otočila na patě a rozběhla se ke skupině Yassakkanů, kteří si zachmuřeně povídali nad opékajícím se rochnětem.

"Roddene!" zvolala. Navigační důstojník se otočil. "Roddene! Mám to! UŽ VÍM, JAK NÁS DOSTANETE ZPÁTKY NA ZEMI!" Nettie mu vrazila do rukou dvě fotografie. Neochotně šije vzal, protože si nepřál zaplétat se do fantazií, které si ta žena z jiné planety asi spřádala v hlavě.

"No tak, co je?" vykřikla Nettie, stěží schopná skrýt své vzrušení. "Podívejte se na ně! Co vidíte?"

Rodden se neochotně podíval na fotografie, které držel v ruce, a začal šije prohlížet. "Je to dům... předpokládám, že na Zemi..." řekl pomalu. "Podle vzhledu bývalá fara... s povolením použít ji po rekonstrukci pro komerční účely..."

"To je ohromující!" zvolala Nettie. "Jak jste to poznal?"

Navigační důstojník se prohnane usmál, sundal si translátorobryle a řekl: "Je to napsané na ceduli realitní kanceláře." Rád vyváděl z omylu krásné, ale nepřiliš bystré ženy.

"Och! Skutečně... Nicméně právě tuto budovu si Dan a Lucy chtěli koupit, než do ní narazila vaše vesmírná loď."

"No a?" Rodden se na fotografie náhle podíval s narůstající pozorností. "Jak by nám tohle podle vás mělo pomoci?"

"Pořídila jsem je v noci!" vykřikla Nettie plna vzrušení. "Podívejte se na oblohu! Hlavně tady na té jedné! Jen se koukněte!"

Roddenův obličej zbrázdil široký úsměv.

"VIDÍTE TY HVĚZDY?" křičela Nettie.

"Moje milá mladá dámo," odvětil Rodden. "Musíte mi prominout, že podceňuji váš..."

"Sem s lichotkami!" odpověděla Nettie. "Mně nevadí, co si o mně myslíte! Hlavní je, jestli dokážete podle souhvězdí, která jsou tu vidět, určit souřadnice, kde se nalézá Země? Je na tom snímku dostatečné množství hvězd?"

Rodden chvíli mlčel. Nettie ho dychtivě pozorovala a Dan, který se k nim připojil, najednou zjistil, že ho vzala za ruku a pevně mu ji stiskla.

Rodden dál hleděl na fotografii. Nakonec vzhlédl. "Teoreticky," řekl, "by se mělo jednat o jednoduchou záležitost trojrozměrné geometrie. Existuje jen jedno místo v celé Galaxii, odkud jsou hvězdy viditelné přesně v této konfiguraci... Jenomže si nejsem jistý, zda z této fotografie získáme dostatečné množství údajů."

Pozemšťanům poklesla srdce. Navigační důstojník se očividně snažil, aby zklamání nebylo příliš kruté. Nettie proklela sama sebe; vždycky si dělala až příliš vysoké naděje. Dělavala to tak odjakživa - především pokud se týkalo mužů. "I když," pokračoval navigační důstojník, "myslím, že bych ten snímek mohl zvětšit - máte od něj negativ?" "Tuje!" vykřikl desátník Golholiwo. "V tom případě uvidíme, co se dá dělat," řekl Rodden. A od toho okamžiku se náhle oslava stala pro všechny zainteresované mnohem veselejším podnikem.

24

Trvalo dva dormillionské dny, než byly zvětšené fotografie noční oblohy nad Zemí prohnány Velkým astronomickým počítačem na univerzitě v Yassakkandě. Počítač provedl patnáct bilionů miliard pět set tisíc milionů sedm tisíc čtyřista šedesát devět různých srovnání, než konečně přišel s odpovídající hvězdnou konfigurací. Bylo to na vnějším spirálním rameni Galaxie, v sektoru, který býval, upřímně řečeno, vždycky považován za neobyvatelný.

"Běda!" zvolal navigační důstojník Rodden, "než na tak vzdálené místo dorazíme, bude to trvat příliš dlouho!"

Nettie stále držela Dana za ruku. Danovi se zdálo, že ho bez přestávky drží za ruku už od té doby, co objevila své fotografie. Samozřejmě to tak nebylo, jenomže Dan se považoval za živého jen ve chvílích, kdy ho za ni držela. Stále se však neodvažoval cokoli říct. Nikdy by ji přece nevyužil jako "emocionální rohožku" - tím si mohla být jistá.

"Do výbuchu bomby zbývají už jen čtyři dormillionské dny," řekla Nettie. Jak dlouho to potrvá, než se dostaneme na Zemi?"

Než Rodden promluvil, chvíli mlčel. Chtěl být přesný. Nechtěl v nikom probouzet plané naděje - a nejméně ze všech v sobě. Nakonec řekl: "Doletět na tak vzdálené místo by nám trvalo přinejmenším tři dormillionské týdny..."

Nettie opřela hlavu o Danovo rameno a propukla v pláč. Bylo toho na ni příliš. Tenký provázek naděje, na kterém balancovala uplynulé dva dny, se přetrhl. Dan kolem ní obtočil ruku a ucítil hebkou křivku jejích ramen.

"Nettie!" řekl. "To bude v pořádku! Budeš prostě žít tady. Yassakka je krásná!" Tak krásná jako ty, chtěl dodat, ale pak si to raději rozmyslel. Nettie mezitím svírala jeho ruku, jako by to byl záchranný pás.

"Niméně," pokračoval Rodden, "vesmírná loď Titanic má k dispozici zcela nový a neporovnatelně silnější pohon.

Soudě podle času, který uplynul mezi jejím startem, ztroskotáním na Zemi a okamžikem, kdy jsme vás napadli, si troufám říct, že naše vesmírná loď by měla doletět k Zemi možná za tři dormillionské dny."

Byly to zprávy dobré nebo špatné? Tři dormillionské dny! Zbyl by jim stěží jeden den na Zemi, aby našli Leovina a pak, za předpokladu, že je stále má u sebe, zasadili chybějící jádro centrální inteligence zpět do Titánii-na mozku.

Jedinou jistou věcí bylo to, že se musí vydat neprodleně na cestu.

První problém byl najít Lucy. Po posledním rozhovoru s Danem začala přemýšlet o životě. Vklouzla do hedvábného yassakkanského oděvu a vydala se na dlouhou procházku po pláži u Yassakkandy. Rudé vlny dorážející na modrý břeh vydávaly tytéž ujišťující zvuky, které vydávaly vlny doma v Topanze. Avšak úleva, kterou jí to přinášelo, ji kupodivu nepřiměla toužit po domově. V jejím nitru se cosi změnilo. Něco tam odumřelo. Něco jiného se zrodilo. Lucy se právě pokoušela zjistit, co to je, když za ní přišla Nettie.

"Lucy! Zjistili jsme souřadnice Země! Vracíme se domů! Ale honem, musíme si pospíšet!" Nettie nikdy dlouho nechodila kolem horké kaše. "Mimochodem, moc ti to sluší!"

"Díky... ale..." Lucy hleděla do dále nad neznámou pobřežní krajinou. "Já zůstanu tady," řekla.

"Co to proboha říkáš?" zrohovkla se Nettie. "Můžeme odletět domů!"

"Já už nevím, kde je můj domov," řekla Lucy. "V L.A.? V Londýně? Oxfordshire? Myslela jsem, že to je kdekoli, kde je Dan, jenomže teď..."

"A co se stalo mezi tebou a Danem?" Nettie si o jejich vztah dělala upřímné starosti, a ještě větší od chvíle, kdy se Dan začal chovat tak nevysvětlitelně, když hledala kabelku.

"Žádný z nás o faru ve skutečnosti nestál." Lucy se otočila a poprvé pohlédla Nettii do očí.

"Cože?" nevěřila Nettie.

"Slyšíš dobře. Celé roky jsme klamali jeden druhého... Ve všech možných věcech... Víš, že původně jsem byla zamilovaná do Nigela?" Na Lucyina bosá chodidla dorážely něžné vlnky.

"Dokud sis neuvědomila, jaký je syčák?" zeptala se Nettie.

"Ne tak docela... Bylo to spíš jako... Jak bych to vyjádřila? Nigel byl Angličan... jiný... vzrušující. Když jsem byla s ním, cítila jsem zimomřeni i uvnitř. Bylo to lákavé a znepokojivé... Zatímco s Danem jsem si dokonale rozuměla... Dan byl známým územím a s ním jsem věděla, na čem jsem."

"Ale vždyť Dan je skvělý!" zvolala Nettie. "Tak vzrušující! A jiný než všichni ostatní! Než grázlové jako Nigel!" Lucy na ni pohlédla s upřímným překvapením. "Je mi to moc líto!" pokračovala Nettie. "Neměla jsem tak o Danovi mluvit. Nic jsem tím nemyslela... A stejně, musíme odsud vypadnout."

"Vypadni... utíkej... Tohle jsem dělala celý svůj život, Nettie. Zabalila jsem své emoce do pěkného kostýmku s jemným proužkem a odešla jsem. Už to ale dělat nechci."

"Jenomže Dan tě potřebuje, Lucy! Jste skvělý tým!"

"Právě tohle jsme si navzájem soustavně namlouvali. Říkali jsme si to stále znovu a znovu, dokud jsme tomu neuvěřili. Já teď ale s jistotou vím, že jsem jiná žena, než na kterou jsem si hrála."

"Lucy!"

Lucy a Nettie se otočily. Slyšely někoho přicházet.

"Lucy! Loď je připravená k odletu na Zemi!" Byl to Žurnalista, který na ně volal zpoza vlnolamu. "Máme jen pár minut, abychom to stihli!"

"My?" hlesla Lucy.

"Samozřejmě!" vykřikl Žurnalista. "Snad si nemyslíš, že bych tě nechal odletět samotnou... Teď, když jsi řekla, že si mě vezmeš!"

"Ale... Ty! Já tady zůstanu s tebou, když budeš chtít!" Lucy se k němu rozběhla a začala ho zasypávat polibky.

"Um-umm!" zavrtěl hlavou Žurnalista. "Já to chci vidět až do samého konce!"

A tak se všichni tři rozběhli po písku směrem k vesmírnému přístavu.

25

Cesta vesmírné lodi Titanic zpátky k Zemi byla prvních sto sedmáct bilionů milionů mil pěkně nezáživná. Přepážkobot byl stejně namyšlený jako vždy, ale poněvadž Lucy, Nettie, Dan a Žurnalista nyní cestovali první třídou (status V.I.P.), všichni ostatní bod byli neuvěřitelně úslužní. Výtahoboti Danovi s překvapivými detaily ličili evakuaci u Dunkirque, která v jejich podání vyzněla jako velké vítězství pro síly Spojenců, a přepážkobot požádal Nettii o autogram (nikdo si nebyl jistý proč, dokud nezaslechli, jak přepážkobot šeptá jednomu z dvěřobotů: "To je Gloria Stanley, ta herečka, víš?"). Ale jinak byl život na palubě vesmírné lodi rutinní a čas jen pomalu odtikával dál.

Kapitán Bolfass si navzdory zoufalé vášni pro Nettii nasadil statečnou tvář. A přesto, jak řekl své ženě, bylo to něco, co alespoň poskytlo určitý smysl bytí podzimujeho života - dokonce i kdyby tím smyslem měla být jen snaha vzpamatovat se z milostného poblouznění.

Co se týkalo Nettie, ta si dělala starosti hlavně o Dana. Zdálo se, že odloučení od Lucy a její divokou aféru s Žurnalistou nese dost těžce. Většinou se zdržoval v kajutě a když s nimi jedl, obvykle mlčel a byl nespolečenský.

"Ubohý Dan!" říkala si Nettie v duchu. "Určitě prochází peklem koneckonců on a Lucy si po všechna léta byli tak blízci, a teď, když se musí dívat, jak se mu spouští s jiným mužem - a ještě k tomu s mimozemšťanem!"

Lucy a Žurnalista se rovněž většinou zdržovali ve své kajutě, ale soudě podle zvuků linoucích se zpoza zavřených dveří nad ničím nehloubali. Znělo to, jako by tam hráli pólo nebo se věnovali vodnímu lyžování kombinovanému s velmi svědomitým vzpíráním činek. Rozhodně bylo štěstí, že obě sousední soukromé kajuty byly prázdné. Přesto ze stěn vedle spadlo několik obrazů a stojan s květináčem yassakkanských lilií se záhadným způsobem převrhl.

Třetího dne vletěla velká loď do oblasti vesmírného prostoru za Proximou Centauri.

"Každou chvíli bychom měli lokalizovat vaši hvězdu - jak jí to říkáte?" zeptal se kapitán Bolfass.

"Slunce," odpověděla Nettie.

"Jak krásné jméno," zvolal galantní kapitán, který pozoroval Nettiin úchvatný profil.

Nettie přikývla. "Ona je taky krásná."

"Hmmm," souhlasil kapitán zasněně.

"Rozpoznáváte už některá souhvězdí?" zeptal se navigační důstojník znepokojeně. Skutečnost, že míří k neznámému cíli určenému s tak skrovnými daty, by ještě ušla, ovšem tady se navíc nalézali na palubě lodi, která měla za dva dny vybuchnout! Pokud mohl mluvit za sebe, celý ten podnik byl šílený, a taky svůj názor docela důrazně vyjádřil před kapitánem Bolfassem. Co když se jim nepodaří lokalizovat Zemi - budou pak schopni najít nějaké jiné místo, kde se v tomto vzdáleném podpaždí Galaxie bude dát přistát? A i kdyby je našli, jakmile loď exploduje, zůstanou tam jako trosečníci po... nu, kdovíjak dlouho by trvalo, než by sem pro ně přiletěl záchranný tým.

Nettie zavrtěla hlavou. "V astronomii se moc nevyznám. Zavolám na palubu ostatní."

Avšak ani Dan, ani Lucy neměli o hvězdných konstelacích o nic větší ponětí než ona. Rodden znaveně potřásl hlavou nad nevědomostí pozemšťanstva.

"Možná ty hvězdy z povrchu vaší planety nevidíte," navrhl. Jenomže oni museli připustit, že je vidí, a tím pádem si připadali ještě hloupější.

To nejhorší však teprve mělo přijít.

"Podívejte se!" zvolal najednou Rodden. "Vidíte tamhle tu hvězdu? Tam! To musí být vaše Slunce!"

A jak se ukázalo, skutečně bylo. Během hodiny vesmírná loď již zpomalovala a byl zřetelně vidět droboučký disk Slunce.

"Která z jeho planet je Země?" Třebaže Rodden jim položil zcela zřejmou a navýsost jednoduchou otázku, uvedla všechny tři pozemšťany do naprostého zmatku.

"Já myslím, že to je čtvrtá planeta od Slunce," zkusil to Dan.

"Nebo je to třetí?" hádala Nettie.

"Je to druhá!" usoudila Lucy.

V tomto okamžiku se navigační důstojník musel omluvit. Odešel z kapitánského můstku a zamkl se v umývárně, kde několik minut bušil hlavou do umývadla. Jak mohou být nějakí živí tvorové tak naprosto a propastně ignorantští ohledně polohy své vlastní planety?!

"Podívejte se!" řekl Dan. "Tamhle na kraji, to je Pluto, nemám pravdu?"

"Ano."

"Neptun... Saturn... nebo je to vedle Jupiter?"

"Saturn," řekla Nettie.

"Saturn... Jupiter... Mars... Země! Takže je to šestá planeta směrem dovnitř!"

"Výborně!" zvolal kapitán Bolfass. "Letíme rovnou k ní! Uvedte do pohotovosti brzdicí motory a vyrovnejte loď ke zpomalení! Oběžná dráha kolem Země by měla být stanovena za třicet pět edů. Vylodění bude provedeno v malém

přistávacím plavidle."

Než se navigační důstojník vrátil z umývárny, vesmírná loď Titanic se již nacházela na oběžné dráze kolem Země.

„Je to snad sklem v okénkách, že všechno vypadá tak červeně?“ zajímala se Nettie.

"Možná je to počasím," mínila Lucy. Země vyhlížela podezřele rudě.

"Dámy a pánové," spustil kapitán Bolfass. "Je mi ctí doprovodit vás k přistávacímu plavidlu. Kdybyste mě laskavě následovali..."

"Počkat!" vykřikla Nettie. "Zapomněli jsme na Uran. Tohle je Mars!"

Navigační důstojník opět odešel z místnosti. Cítil, jak se ho zmocňuje jeden z těch strašlivých yassakkanských záchvatů zuřivosti. V umýárně vytáhl SD zbraň a ustříl si hlavu. Poté se uklidnil a vrátil se na můstek.

Do té doby se již přibližovali k modré planetě s nepravidelnými skvrnami hnědi a bílými závitnicemi. Rozhodně to byla Země; dokonce ani cynický Rodden si nemohl pomoci, aby ke třem pozemšťanům necítil sympatie, když viděl, jak se jim zlepšuje nálada a srdce bijí pýchou i údivem nad planetou, která jim dala život.

Shromáždili se u malého přistávacího plavidla a Bolfass krátce, bez emocí promluvil.

"Až dosud jsme předpokládali, že máme pouze jeden den, kterým musíme najít Leovina a, jak doufáme, ztracené jádro centrální inteligence, a dostat je zpátky do lodi a Titániina mozku. Zbývá nám však dokonce ještě méně času. Dřív jsem se o tom nezmínil, ale teď musím... Máme jen půldne, protože pokud se nevrátíte do poledne, nebudeme mít jinou možnost než s lodí odletět do bezpečné vzdálenosti a vylodit se v záchranných člunech, než exploduje. Ať jsme všichni takového osudu ušetřeni! Jděte! A hodně štěstí!"

Nettie vzala Dana za ruku a pomohla mu do přistávacího plavidla. Žurnalista skočil dovnitř vedle Lucy. "Ehm, Dane?" špitla. "Chtěla jsem se tě na něco zeptat."

"Jen do toho."

"Půjdeš nám za svědka?"

Dan si říkal, že Žurnalistu praští, ale místo toho se jen usmál. "Ano," odpověděl. "Půjdu rád."

"Skvělé!" usmál se Žurnalista. "Budeme mít opravdovou blerontinskou svatbu v bílém. Bude se vám to moc líbit."

Dan obrátil oči v sloup a Nettie se usmála, ale to už nad jejich hlavami klesl příklon přistávacího plavidla.

Kapitán Bolfass se vzdálil do pozorovací komory;

v boku velké vesmírné lodi se otevřela vrata a malé přistávací plavidlo z nich vyrazilo ven směrem k modré planetě.

26

Leovinus nebyl v dobřeni rozmaru. Navzdory všem oborům, v nichž vynikal - astrofyzice, architektuře, biologii, geofyzice, malířství, sochařství, mechanickému návrhářství, fyzice, anatomii, hudbě, poezii, krystalografii, termodynamice, elektromagnetismu, filozofii a aranžování jednohubek - byl vždycky beznadějně tupý na jazyky. Když se ocitl v cizím světě, a to bez překladového blistru, byl tudíž pochopitelně frustrovaný. On, největší génus, jakého kdy Galaxie zrodila, nemohl tyto cizí bytosti v jejich podivných modrých uniformách dokonce ani požádat o šálek čaje. "Rozhodně si myslím, že to je, seržo," řekl konstábl Hackett.

"Co? Teplouš?" zeptal se seržant Stroud, který si všiml, že obočí starého muže je přilepeno k čelu tupé páskou.

"Ne, Libanonec," odpověděl konstábl.

"Známe někoho v oblasti Oxfordu, kdo hovoří libanonsky?"

"No, to je nějaký druh arabštiny, že jo?"

„Jo, takových určitě bude na univerzitě spousta.“ A tak

zvedli telefonní sluchátko a nedlouho poté se Leovinus ocitl tváří v tvář obrovitému muži s nosem ve tvaru Afriky, který mu v arabštině sdělil, že se jmenuje profesor Dansak. Nebylo to k ničemu.

Leovinus již začínal ztrácet trpělivost. Nejenže s ním nikdo nejednal, jak by se podle očekávání měla rasa s očividně podřadnou inteligencí chovat k největšímu géniovi, jakého kdy Galaxie zrodila, ale každý s ním zacházel, jako by se ho ve skutečnosti chtěli v první řadě zbavit.

"Tímto vás obviňuji z ilegálního přistěhovalectví." Seržant Stroud mu něco četl z jakéhosi tiskopisu. "Musím vás upozornit, že cokoli řeknete, může to být použito proti vám a že budete držen ve vazbě, a to až do té doby, než vás vláda Jejeho Veličenstva bude moci repatriovat zpět do vlasti."

"Za předpokladu, že zjistíme, kde to je," zamumlal konstábl Hackett.

Profesor Dansak doporučil profesora Lindstroma, který byl největší lingvistickou kapacitou v Oxfordu. Profesor Lindstrom pečlivě naslouchal tomu málu, co mu byl Leovinus ochoten říci a došel k závěru, že stárnoucí džentlmen s bílým vousem a falešným obočím si ten jazyk pravděpodobně vymyslel.

"Nenacházím zde sebemenší podobnost s žádným jazykem z indoevropské jazykové větve," řekl profesor Lindstrom.

"Pokud to opravdu^ jazyk. Jsem připraven kategoricky konstatovat, že to nemá žádnou spojitost s uralskou, altajskou ani se sino-tibetskou jazykovou skupinou. Malajo-polynéština sice není mým oborem, ale byl bych překvapen, kdyby zde byla nějaká spřízněnost. Co se týče eskymo-aleutských a paleo-asiatských jazyků, jsem přesvědčen, že nepatří ani mezi ně. Zkrátka mám podezření, pánové, že tady máte co do činění se zmátemým dědulou, který hovoří oním široce rozšířeným jazykem: hatmatilkou. Pravděpodobně by měl být doma se svou rodinou nebo by se o něho měli starat někde v ústavu."

V tomto bodě se Leovinus rozhodl, že těm méněcenným bytostem zarecituje výběr hlavních témat ze své nedávno publikované práce Zákony fyziky, což bylo radikální přehodnocení tématu, které postavilo na hlavu celou vědeckou

společnost. Bylo to snad nejvýznamnější dílo, jaké kdy bylo v Galaxii napsáno, a dokonce jen slyšet to znovu nahlas poskytovalo velkému muži pocit, že ví, kam patří, a připomínalo mu, že je osobností nesmírného významu - bez ohledu na to, jak se k němu na této vzdálené a primitivní planetě chovají.

Stále ještě recitoval ze svého Desátého zákona termodynamického daku, když za ním seržant Stroud zabouchl dveře cely. Leovinus se rozhlédl po svém novém prostředí. Zmocnilo se ho podezření, že není v hotelu. Zdálo se, že vchod je ovládnán jednoduchým zámkovým mechanismem a k vyprazdňování měl sloužit kbelík. V jakém se to ocitl divošském světě!

Kéž by jen tak nabyt vědomí předtím, než vesmírná loď ztroskotala! Jenomže to se nestalo. Po boji se Skraliontisem zůstal v bezvědomí po celou dobu startu, během BTSE (bezduvodného totálního selhání existence) a ztroskotání na této hrozné planetě, kde se momentálně nalézal. Vzpamatoval se teprve tehdy, když ho zatracený Žurnalista vymotal ze závěsu. Poněvadž se domníval, že je stále ještě ráno před startem a že Skraliontis se určitě vrátil domů, aby se se škodolibou radostí pásl na svém ohavném plánu, zabavil si služební výtah a s výkřiky o odplatě se rozběhl pryč z lodi. Ve tmě si nevšiml, že už není u konstrukčního doku na Blerontisu. Teprve ve značné vzdálenosti od lodi uslyšel zvuk mocných raketových motorů probouzejících se k životu. Otočil se a spatřil své mistrovské dílo, jak stoupá do cizí noční oblohy. Až v tom okamžiku si uvědomil, že na tom neznámém, neidentifikovatelném světě uvízl.

V šoku otevřel dveře malého dopravního prostředku, který shodou okolností našel zaparkovaný poblíž, a vlezl dovnitř. Jak se ukázalo, dopravní prostředek již byl okupován výjimečně tupě vyhlížející cizí bytostí, která se při pohledu na něj málem počúrала hrůzou. Velký muž sám nebyl poprvé v životě schopen přijít na nic, co by řekl - vědom si faktu, že cokoli by řekl, beztak to zazní nesrozumitelně. Proto zůstal beze slov sedět a dovolil cizinci, aby ho odvezl do budovy, ve které se momentálně nacházel a o které byl stále víc přesvědčen, že nebude hotelem.

Totální a absolutní brynda.

"PROBOHA! CHCI MLUVIT S PRÁVNÍKEM!" vykřikl Leovinus, co nejhlasitěji mohl a podle staré tradice zarachotil mřížemi své cely.

Seržant Stroud se podíval na konstábla Hacketta a oba zavrtěli hlavami. Možná to byl neškodný zmatený dědula, ale co se jich týkalo, ve staničních záznamech se rozhodně bude vyjímát lépe, pokud půjde o ilegálního přistěhovalce. Získají pár bodíků k dobru u ministerstva vnitra, když ho pošlou zpátky někam nebo jinam... Možná do Čadu nebo do Zimbabwe.

27

Lucy se zmocnilo nesmírné vzrušení z toho, jak šikovně navedl Žurnalista přistávací plavidlo dolů na pozemek, který býval zahradou staré fary. V temnotě vypadal zbořený dům dokonce ještě v dezolátnějším stavu než osudné noci: lovci suvenýrů odnesli všechno, co nebylo přibité, včetně uvolněných cihel.

Podle plánu se měli pokusit vypátrat Leovinovu stopu z místa ztroskotání. Bylo taky možné, že se stále potuluje kolem, s nadějí, že loď se pro něj vrátí.

Nebyl to špatný plán, ovšem jakmile Dan vyskočil z přistávacího plavidla, přes trávník fary se zapraskáním hlasitě zachroptěl tlampač a do tváře ho naplno zasáhla oslepující záře reflektoru: "Zvedněte ruce nad hlavu! Nedělejte prudké pohyby! Jste obklíčeni policií!" Nepočítal s oxfordskou policií, která, povzbuzena svým nedávným úspěchem s polapením ilegálního přistěhovalce, držela permanentní hlídku kolem místa přistání.

Dan intuitivně udělal všechno, co podle hlasu z megafonu dělat neměl. Rozhodně nezvedl ruce nad hlavu. Skočil - velmi rychle - do přistávacího plavidla a zařval:

"Šlápni na to!"

Žurnalista nastartoval motor a malé přistávací plavidlo vyletělo do vzduchu právě ve chvíli, kdy nad trávníkem explodovalo krupobití kulek. Během pár vteřin plavidlo zmizelo do noci a oxfordská policie zůstala stát na prázdném pažitě.

"Uklidněte se, všichni!" Nettie převzala kontrolu nad situací, třebaže Lucy k diskusi přispívala daleko hlasitějším způsobem.

"Áááárrgh! Ágggh!" Výrazy volila s velkou péčí.

Žurnalista se soustředil na řízení plavidla. Dan se třásl.

"Tak jo," pokračovala Nettie. "Zbývá nám dvanáct hodin na to, abychom Leovina našli. Máme dvě možnosti:

jednou je vydat se odsud po jeho stopě a druhou je Nigel."

"Nigel?" Danovi se naježilo pomyslné peří na krku - jak může ta skvostná žena ještě myslet na toho otrapu?

"Je to jediný člověk, o kterém víme, že tam byl, když Leovinus vyšel z lodi. Možná ho viděl - nebo dokonce ví, kde je teď!"

"Nettie! Ty jsi génus!" zvolal Dan.

"Áááách! Óóóóch!" dodala Lucy.

"Navrhuju vám, abys ty s Lucy pátral tady kolem, a mě Ty odveze do Londýna za Nigelem." Nettie všechno dokonale promyslela. Během několika minut přistávací plavidlo vysadilo Dana a Lucy v tiché zadní uličce blízko hotelu, kde předtím bydleli, a v dalším okamžiku už Nettie a Žurnalista mířili na M40.

Než přiletěli k dálnici, už se rozednívalo. "Pokud nechceme, aby nás sebrala policie," přemýšlela Nettie nahlas, "měli bychom předstírat, že jsme obyčejné auto - třeba japonská kopie něčeho italského. Dokázal bys s tím letět pár centimetrů nad zemí?"

"Samozřejmě!" souhlasil Žurnalista a slétl s plavidlem na prázdný nájezd. Chvíli mu trvalo, než získal zručnost udržovat

jej v tak nízké výšce, ale nakonec to zvládl.

"A taky bys měl trochu zpomalit, Ty," řekla Nettie. "Dvě stě devadesát kilometrů v hodině je na tyhle zatačky až moc." Do té doby, než se přehoupli do pruhu pro rychlá vozidla na dálnici M40, se Žurnalistovi podařilo zpomalit na pouhých 120 km/hod a docela zdařile působil dojmem úplně obyčejného (třebaže poněkud okázalého) vozu. Nettie jen doufala, že si nikdo nevšimne jeho chybějících kol.

Protože byl silný provoz, většina řidičů, kteří se ploužili směrem do středu Londýna, se na ně vůbec nedívala. Nejhorší zácpa je však čekala v malebném úseku za odbočkou na Uxbridge. Probíhaly tam práce na silnici a provoz zpomalil do mrtvé pauzy.

"U rudého Pangalinu!" zvolal Žurnalista. "Jak tomuhle druhu dopravního systému říkáte? Čím je oblíbenější, tím je pomalejší! Který génius to vymyslel?!" Ve skutečnosti byl navýsost pobouřený.

"No, jinak to přece nejde, ne snad?" Nettie zjistila, že ohledně práva vlastní planety na dopravní zácpy zaujímá překvapivě obranný postoj.

"Samozřejmě, že jde!" vybuchl Žurnalista. "Musíte vymyslet systém, který čím je oblíbenější, tím je rychlejší. To je přece prosté!"

Nettie bubnovala prsty do palubní desky přistávacího plavidla a usmívala se na každého, kdo je náhodou obdařil udiveným pohledem. Usmívat se byl ten nejjistější způsob, jak je přimět, aby hleděli jinam. Také se stále častěji dívala na hodinky. Času bylo namálo.

Kolona vozidel se posunula o pár centimetrů blíž k Londýnu.

"Chci říct, že dopravní systém s průměrnou rychlostí jen o něco málo vyšší než nula kilometrů v hodině ve skutečnosti vůbec není dopravním systémem!" Žurnalista již zuřil. "Je to spíš něco na způsob skladovacího systému!"

"Tak jo! Jdeme na to!" řekla náhle Nettie rozhodným hlasem. "O tomhle jsem vždycky snila!"

"O čem?"

"Vyleť s tím nahoru! Nikdo se nedívá!"

A opravdu, když se Žurnalista vznesl s plavidlem do vzduchu a uháněl nad střechami šinoucích se aut, zdálo se, že si toho nikdo nevšimá. Po chvíli s plavidlem klesl do mezery na druhém konci kolony. Řidič vozu, před kterým se snesli, byl nešťastně ženatý muž. Přemítal o tom, jaké by to bylo, kdyby se jeho žena nevrátila z lyžařské dovolené, kde si momentálně užívala. Snad by mohla uprchnout s instruktorem, chovat alpské ovce a v létě servírovat turistům anglický čaj. Jenomže co děti? Musel by je každý den sám vozit do školy a přivážet domů a tím pádem by nemohl zůstat v kanceláři po pracovní době, aby si povídal s tou novou sekretářkou... V tom okamžiku se před ním náhle objevil sportovně vyhlížející vůz. "Ježíši!" vykřikl a začal se bezděčně potit. "Vůbec jsem si nevšiml, že mě předjíždí! Bože! Jakou to někteří lidé jezdí rychlostí!"

Teprve tehdy, když sportovní vůz v pruhu pro rychlá vozidla vyrazil kupředu, řidič si všiml, že vypadá, jako by neměl kola. "Soustřed' se!" napomenul sám sebe v duchu. "Jinak začneš vidět nesmysly."

Další zácpa je přiměla zastavit, právě když dosáhli nadjezdu u Westway.

"Ach ne!" zasténala Nettie.

"Na Blerontinu jsme také mívali tyhle problémy," zamumlal Žurnalista. "Před několika miliony lety, než se vyvinul inteligentní život."

"Ale zmlkni už!" okřikla ho Nettie. Nesnášela, když musela poslouchat namyšlené mimozemšťany, kteří na Zemi neviděli nic dobrého. "Je to beznadějně. Zbývá nám pouhých devět hodin!"

"Kam se potřebujeme dostat?"

"Na Earis Court Road," odpověděla Nettie.

"Nemohli bychom to vzít zkratkou?"

Nettie se rozhlédla kolem. Široko daleko neviděla žádné policejní vozy a žena v autě za nimi si soustředěně čistila nehty.

Jdeme na to!" řekla, a plavidlo vzlétlo nad nadjezd k ohromení dvou malých dětí cestujících do školy.

"Podívej, mami! To auto letí!"

"Jistě, drahoušci," souhlasila matka, aniž zvedla oči od časopisu Hello, který četla. "Copak asi uvidíte příště?"

Nettie a Žurnalista se snesli nízko nad Notting Hill a přistáli na jižní straně Holland Parku. Tam počkali na příhodnou chvíli, přehoupali se přes zavřenou bránu a vpluli do jednosměrného okruhu kolem Earis Court.

"Osm třicet!" řekla Nettie a vyskočila z vozu. "Zůstaň tady! Jak tak znám toho mizeru Nigela, bude ještě v posteli!"

Odemkla si svým klíčem a brzy již vyběhala po schodech k Nigelovu bytu. Sama se dostala dovnitř a vzápětí zakopla o zlomené žehličky, které leželo před vchodem.

"Kdo je to?" ozval se hlas z posteje.

"To jsem já!" odpověděla Nettie, zvedla se z podlahy a pospíchala do ložnice.

Mladá dívka, kterou byl Nigel momentálně zaneprázdněn, se snažila předstírat, že pouze obkročmo sedí na hromadě špinavého prádla.

"Sakra! Nettie!" zvolal Nigel, který zase dělal, že je zmíněnou hromadou prádla, a sice tak, že na sebe přitáhl všechny pokrývky. "Myslel jsem, že tě unesli mimozemšťané!"

"Je to důležité, Nigeli!" Nettie šla rovnou k věci.

"Já ti všechno vysvětlím..." začal Nigel. "Viš, tohle je Nancy, nedávno jí umřela máma a já se o ni starám..."

"Mysli, Nigeli! Když ta vesmírná loď odletěla, nesetkal ses s někým?"

"Ty myslíš, jestli jsem byl jako u psychiatra?"

"Ne, ne!" To je celý Nigel, vždycky myslí jen na sebe, pomyslela si Nettie. "Neviděl jsi starého muže s bílým vousem,

který se motal na místě ztroskotání?"

"Myslím, že raději půjdu," řekla Nancy, které ve skutečnosti bylo devatenáct, ale vypadala mladší.

"Ne! Ne! Zůstaň!" vyhrkl Nigel instinktivně. Viděl, že Nettie má zájem o jiné věci než vrazit jeho koule do toustovače a napůl doufal, že jí své chování dokáže odůvodnit, jakmile vyřídí to, ať už je to cokoli, co od něj jeho bývala dívka chce. "Co jestli jsem neviděl?"

Nettie byla náhle přemožena beznadějností situace. Osud světa - osud civilizace mnohem vyspělejší než její vlastní - závisel na tom, zda se jí podaří dostat rozumnou odpověď ze syčáka, kterého kdysi milovala. Bylo to marné! To by se spíš mohla snažit učit kočku turecky!

"Starého muže s bílým vousem?!" rozpomněl se Nigel. "Byl v mém autě. Odvezl jsem ho na oxfordskou policejní stanici."

Nettii chvíli trvalo, než pochopila, že právě kvůli téhle informaci k Nigelovi celou cestu letěla. Když jí to došlo, rozběhla se k posteli a vlepila Nigelovi mlaskavý polibek na rty. Pak ještě dala pusu Nancy, aby jí to nebylo líto, a v dalším okamžiku už pospíchala dolů po kamených schodech velkého viktoriánského domu, brala je po dvou a volala: "Ty! Ty! Ty!"

"Myslím, že bych raději měla jít," prohlásila Nancy. Měla v úmyslu začít studovat a stát se historičkou umění.

28

Leovinus prošel zásadní proměnou.

Zprv si sundal falešné obočí a nalepil je na stěnu své cely, hned nad dveře. Ale důležitější bylo, že strávil uplynulý týden tím, že dělal to, čím se ještě nikdy předtím nezabýval - určitě ne od útlého věku, kdy začínalo být zřejmé, že z něj vyrůstá zázračné dítě. Sedm dní ve vězeňské cele, bez čtení, bez možnosti komunikovat, ba co víc, bez jediného obdivovatele, byl nucen vystačit si sám se sebou. Strávil týden tím, že se ohlížel zpátky na svůj život a zkoumal člověka, jakým se stal. A čím víc se nad sebou zamýšlel, tím víc byl přesvědčen, že selhal. Čím důkladněji zpytoval svou duši, tím víc si uvědomoval, že jeho život je propadák.

S pronikavým zahanbením sebou trhl, když si vzpomněl na poslední tiskovou konferenci a na to, jak si liboval v patolízalství. Schoulil se hanbou, když si uvědomil, jakou odpověď dal novináři, jenž se ho zeptal, zda se cítí zodpovědný za kolaps yassakkanského hospodářství. Cože mu to řekl? Že se zodpovídá pouze svému umění či něco podobného? Jak se tak rozhlížel kolem po holých stěnách své cely, uvědomoval si, že z něj mluví pýcha a namyšlenost. Nikdo se nemůže schovávat za výmluvy na umění, když kvůli tomu jiní lidé trpí - možná dokonce umírají. Vzpomněl si na mladičké začínající reportérky s půvabnými úsměvy a okouzující zelenou rtěnkou... Jak se proti nim cítil nadřazený... Jak hluboko v nitru věřil, že žádná pro něho není dost dobrá. Čím víc se nyní rozhlížel kolem sebe, v osamělosti a ubohosti vězeňské cely, tím víc cítil, že to on není dobrý pro nikoho jiného. Říkal si, že první Blerontiňan, který by prošel dveřmi cely, by měl větší právo na svobodu a štěstí než on. Dokonce i obávaný Gat z Blerontisu! Dostal do vínku tak báječné dary - tak nádherné, neomezené dary - a co s nimi udělal? Učinil někoho šťastným? Přinesl prosperitu a pokoj jiným světům? Pokud věděl, používal svoje vlohy téměř výlučně jen k vlastnímu prospěchu. Ano, tak je to. Když se ohlížel zpět, zmocňovala se ho patetičnost. Miloval ho někdy někdo? Miloval on někoho? Kdybyste naslouchali zvenčí za dveřmi cely velkého muže (jak činil konstábl Hackett), slyšeli byste, jak největší génius, jakého kdy Galaxie zrodila, strašlivě zasténal, neboť si uvědomil, že lásku a náklonnost vždycky soustředil nikoli na živou bytost - ani na manželku, ani na milenku, dokonce ani na milované domácí rochnátko! - ale na kupu drátů a neuronů, senzorů a kybernetických obvodů. Na Titánii - jeho poslední, jeho největší, jeho absolutní posedlost! .Jenomže ona mě miluje!" vykřikl z hlubin svého zoufalství.

"Ale není skutečná..." ozvala se v odpověď ozvěna, jak se jeho myšlenky odrážely od holých stěn cely. "To tys ji stvořil!"

Změna, kterou Leovinus prošel v oxfordské vězeňské cele, se naneštěstí stane silnou municí pro pravicově zaměřené galaktické politiky, kteří budou hlásat prospěšné účinky pobytu ve vězení. Ještě štěstí, že si toho zatím nevšimlo žádné z politických seskupení na Zemi.

Leovinus dosáhl takového stavu sebedrskosti, že se v tom začínal opravdu vyžívat, když byl hrubě vyrušen.

"Máš tu návštěvu, Čangu!" oznámil mu konstábl Hackett. Během uplynulého týdne si starého chlapíka docela oblíbil. Otevřely se dveře a dovnitř vešel ten strašlivý novinář provázený mimořádně přitažlivou mladou cizí bytostí ženského pohlaví, tím atraktivnější, že byla oblečená v jednoduchém yassakkanském oděvu s motivem po straně, který symbolizoval, že jeho nositelka je svobodná a má zájem o nabídky k sňatku.

Také byla navoněná tím pohádkově drahým yassak-kanským parfémem, který nebyl na Blerontinu takřka k dostání.

"Moji drazí přátelé!" zvolal Leovinus k (překvapenému) Žurnalistovi. Jste mnohem víc hodní svobody a štěstí, než šije zasluhující!" Vskutku podivný způsob pozdravu prvnímu Blerontiňanovi, jenž prošel dveřmi, ale Leovinus, který právě myslel na to, že zřejmě nikdy nebude mít šanci říct jej stejné řekl.

"Nesmíme ztrácet ani okamžik!" zvolala pozoruhodně přitažlivá a pozoruhodně dostupná cizí žena. "Zbývá nám jen hodina!"

"Máte to?" vykřikl Žurnalista.

"Já nevím..." odvětil Leovinus. "Už si nejsem jistý, co vlastně mám a co nemám. Když se ohlížím zpátky na svůj život, mám téměř pocit, že jsem všechno zahodil a nic mi nezbylo. Milá dámo, provdáte se za mě?"

Leovinus věděl, že je považováno za známku špatných mravů nenabídnout sňatek mladé ženě, která má na šatech onen zvláštní symbol.

"Máte u sebe jádro centrální inteligence? Titániin mozek!" zasáhl Žurnalista předtím, než stačila Nettie odpovědět.

"Ach, běda!" záupěl velký Leovinus. "Zahodil jsem je! Už jsem pro ně neměl použití!" a otočil se zpátky k Net-tii.

"Drahá paní! Myslíte, že byste mne dokázala milovat?"

"PŘECE JSTE JE NEMOHL ZAHODIT!" vyjekla pozoruhodně přitažlivá a pozoruhodně dostupná cizí žena.

"PŘEMÝŠLEJTE!" vykřikl strašlivý novinář. "Kam jste je zahodil?"

"Co na tom záleží?" Leovinus začínal mít rozcitlivělou náladu. Ve skutečnosti to byl důsledek působení slavného yassakkanského parfému, který Nettie dostala od yassakkanského ministerského předsedy a kterým se nyní navoněla. Nařukala si jej na strategická místa, zatímco čekali, až se před nimi otevrou dveře cely - byl to nervózní reflex předcházející setkání s největším géniem, jakého kdy Galaxie zrodila. Nettie samozřejmě nemohla tušit, že jedním z důvodů, proč je yassakkanský parfém tak slavný, je to, že měl mimořádně opojný účinek na Blerontiňany. Toto opojení bylo tak náhlé a tak silné, že parfém byl na Blerontinu zakázán, což samozřejmě bylo příčinou toho, proč byl tak vyhledávaný a tak pohádkově drahý.

"Moje vzácná paní! Můj živote! Jak jsem toužil najít někoho tak krásného a inteligentního, jako jste vy!"

Žurnalista popadl Leovina za klopky jeho věžeňského mundúru. "KDE JE TITÁNIIN MOZEK?" zařval.

Leovinus pod vlivem Nettiina parfému rychle degeneroval. "Ha! Pane Žurnalistiku! Divíš se jen, ach klika bum? Kuká muk ak šmák?" Leovinus recitoval blerontinskou nesmyslnou říkanku, kterou rodiče často zpívali svým dětem před usnutím.

"Rluvte mozumně, človče!" houkl Žurnalista, který si náhle uvědomil, jakým parfémem se Nettie navoněla. "Krása, šmíme vědět, kam ste zahodil tu sentraliní gencilenci - skytl!" Ach ne! Jestli se opije, nebude s nimi moci odletět zpátky k vesmírné lodi!

"Nettie!" vykřikl. "Chonem! Šudlite pyvadnout!"

"Ani za nic!" zvolala Nettie. "Vy myslíte, že tuhle situaci zvládnete lépe jen proto, že jste muž?"

"Ne... ne... jsem nenuž... To žit... Jsem Blerontiňan..." Žurnalista se začal hihňat. A po něm se dal do smíchu i Leovinus.

"Nechtě toho!" vykřikla Nettie, která se snažila přivést je lomcováním zpátky k rozumu. "Jak se můžete smát? Musíme najít jádro Titániiny inteligence! Kde je, Leovine?" Ale čím více s nimi třásla, tím omamněji yassakkanský parfém zaváněl z jejího krásného těla a obluzoval smysly obou Blerontiňanů... a oni se smáli čím dál tím víc, dokud jim po tvářích nekanuly slzy. Leovinus zjistil, že se mu točí hlava. Žurnalista začal zpívat starou blerontinskou píseň o slečně akrobatce a novinovém reportérovi a pak se zhroutil na kavalec.

Nettie to nakonec znechuceně vzdala. Vyřítla se z cely, aby vyhledala seržanta u přepážky. Možná měl chybějící část Titániina mozku v bezpečné úschově.

V okamžiku, kdy odešla, se Žurnalista hrdinsky snažil vzpamatovat. S částečným úspěchem se mu podařilo přestat hihňat, a pak, jak se mu pročišťovala hlava, se otočil k Leovinovi a třásl jím tak dlouho, dokud starý muž nezačal nabývat smyslu.

"PŘEMÝŠLEJTE!" vybuchl Žurnalista. "I když jste za svůj zpackaný život neudělal nic prospěšného! Udělejte to teď! Pamatujete si, kam jste zahodil chybějící kus Titániina mozku?"

Ta prosba nemohla být lépe načasovaná, aby se jí podařilo proniknout do Leovinova velkého, třebaže obluzeného mozku. "Jádro centrální inteligence... Titániina cerebrální arterie... Kam jsem ji zahodil?"

"Ano! Proklatě, človče! Kam jste ji zahodil?"

"Och! Už vím! Je v rohu... tamhle..." Velký muž ukázal do kouta. Žurnalista tam bleskově skočil, chvíli šmátral kolem kbelíku a v příštím okamžiku náhle vstal s lesknoucí se stříbrnou stěpinou v ruce.

Než však měl čas vydat ze sebe triumfální výkřik, ve dveřích cely se objevila Nettie. "Je pozdě!" oznámila. "Zřejmě mi šly špatně hodinky. Podle hodin policejní stanice už je poledne..." Dokonce i ve chvíli, kdy to říkala, slyšeli časový oznamovatel BBC z dozorčova rádia. Vesmírná loď Titanic nyní již bude na cestě ke svému vesmírnému hrobu.

29

Danovi a Lucy se nedařilo. Bloudili po krajině kolem Oxfordshiru s narůstajícím pocitem bezmoci. Nikdo starého muže s bílým vousem neviděl. Nikdo neslyšel o mimozemšťanech, co přiletěli z vesmíru. Nikdo o nich ani nechtěl slyšet.

Takové věci se v Oxfordshiru nestávaly.

Nakonec obrátili kroky zpět k hotelu, kde tehdy všichni přebývali. I tady vyšli naprázdno. Ano, Nigel se toho dne odhlásil. Ne, neměl s sebou nikoho. Ne. Žádný starý pán s bílým vousem se u nich nezapsal. Nic. Nula.

Žalostně seděli nad šálky kávy a Dan tupě zíral na Lucy. Najednou mu připadala tak vzdálená. Nebylo to totéž, co ona vždycky říkala o něm? Že jí připadá tak nepřístupný a vzdálený? Snažil se myslet na všechno, co jim v minulosti navozovalo pocit blízkosti... jenomže všechno, na co si vzpomněl, v jeho představivosti náhle vypadalo jako velká lež. Například Lucyin zápal proměnit starou faru v hotel... Říkal si, že svým způsobem byl celý jejich vztah založen pouze na jeho představách. Všechno si vysnil a zidealizoval, a teď je to pryč. Nic mezi nimi nezbylo. Dokonce ani hořkost.

Lucy pozorovala Dana, jak zamyšleně sedí nad kávou, a říkala si, jestli se z toho chudák vůbec někdy vzpamatuje. Cítila se provinile. Měla pocit, že se k němu zachovala velice ošklivě. Jenomže teď, když objevila, že v sobě má něco, co v ní předtím celou dobu s Danem jenom dřímalo, věděla, že už neexistuje způsob, jak vrátit hodiny zpět. Bylo to, jako by si pouto mezi nimi vytvořila sama - pouto, které ji chránilo před jinými, silnějšími, děsivějšími city, jichž byla schopná - ale pouto, které ve skutečnosti neexistovalo.

Lucy položila ruku na Danovu. "Je mi to moc líto," promluvila. Dan k jejímu překvapení vzhledl a usmál se na ni. "Byli jsme dobrý tým," řekl. "Vzájemně jsme si pomohli dostat se tam, kde jsme, a myslím, že teď budeme schopni pokračovat každý sám za sebe dál."

Lucy se k němu naklonila a zlehka ho políbila, a v tom okamžiku vešli dovnitř Nettie, Žurnalista a Leovinus.

Než přesvědčili oxfordský policejní sbor, že Leovinus není ilegální přistěhovalec (i když, technicky vzato, jím byl), bylo hodně po půl druhé. Než ze sebe Nettie beze zbytku osprchovala všechen omamný yassakkanský parfém, bylo půl třetí. A než našli Lucy a Dana, krajní lhůta dávno vypršela. Všichni se choulili nad svými šálky s kávou a nikdo neřekl ani slovo, dokud Nettie náhle nevzhlédla.

"Poslyšte," řekla, "dřepíme tady jako připálené topinky. Vím, že je to zbytečné, ale navrhuju, abychom se vrátili zpátky k místu na oběžné dráze, kde jsme zanechali vesmírnou loď. Jen pro případ - možná tam něco nechali - nebo tam snad někdo zůstal - nebo... já zkrátka nevím. Jediné, co vím, je to, že nebudu mít pokoj, dokud se nepřesvědčím, že tam nic není."

"Jste tak okouzující, drahá paní," rozplýval se Leovinus, "a vládnete tak inteligentní myslí." Bylo by těžké říci, kdo v tu chvíli víc žárlil - zda Lucy, nebo Dan. Žádný z nich o tom neřekl ani slovo, třebaže následovala krátká rozprava o zbytečnosti konání, které Nettie navrhla, a hrozilo, že dokonce přeroste v diskusi o marnosti existence jako takové, dokud je Nettie nepřerušila. "Nevím jak vy, ale já letím. Vezmeš mě s sebou, Ty?"

Ač to bylo s podivem, všichni se po odstartování malého přistávacího plavidla cítili jaksi lépe. Iluze činnosti, bez ohledu na to, jak zbytečné, psychice vždycky prospěje. S burácením se vznesli vzhůru do stratosféry a tam, se Zemí otáčející se pod nimi - nádhernou koulí oplývající životem - náhle spatřili jiný, dokonce ještě úchvatnější pohled. Úžas vzbuzující pohled. Pohled, který je přiměl radostně halekat, smát se a líbat navzájem... Dan zjistil, že líbá Nettii a že Nettie líbá jeho, a pak Nettii líbal znovu a potom ona líbala starého Leovina a Dan si připomněl, že ho předtím odmítla a že nemá smysl, aby si znovu nechal ubližovat. A pak si najednou vzpomněl na ten pohled - na ten báječný pohled, který je v první řadě přiměl dát se do radostného volání a začít se navzájem líbat: nad modře a bíle zářícím obloukem Země se vznášel obrovitý, nádherný tvar vesmírné lodi Titanic!

"Samozřejmě!" zvolala Nettie. "Jak jsme hloupí! Kapitán Bolfass hovořil o dormillionských dnech!" Podívala se na hodinky. "Zbývá nám ještě dvacet minut!"

Leovinus zbožně hleděl do jejího krásného obličejce. Její oční víčka se zachvěla a pak pomalu otevřela půvabné oči a pohlédla na něho. Zasadil chybějící cerebrální arterii - jádro centrální inteligence - do Titániina mozku tak něžně, jak jen dokázal. Věděl, že záchrva života, který jí proběhne, jí způsobí jak radost, tak bolest, když se zlenivělé neurony a dřímající kybernetické obvody opětovně začnou probouzet k životu.

"Titanic!" zašeptal starý muž. "Stále tě miluji." Nettie, Dan a ostatní zalapali po dechu. Z podlahy zvedlo hlavu nádherné stvoření, opřelo se o loket, a pak s vlasy stékajícími ve vodopádu přes ramena - se majestátně posadilo, jako by mu odjakživa bylo souzeno takto sedět, s bradou zamyšleně spočívající v dlani. Titanic ožila - a vesmírná loď Titanic byla konečně celá.

Nettie pocítila okamžitou změnu v atmosféře vesmírné lodi -jako by je všechny sledovala mocná a dobrotivá přítomnost- přítomnost, která byla nesmírně inteligentní, laskavá, moudrá, starostlivá, vyrovnaná, vřelá... Nettie stiskla Danovi ruku.

"Dane," řekla, "políbil bys mě ještě?"

A to je už opravdu konec našeho příběhu. Jakmile se Titanic probrala k životu, byli kapitán Bolfass, Lucy a Žurnalista schopni zneškodnit bombu - k bombině značné úlevě, neboť ve skutečnosti se jí vůbec nechtělo vybuchnout. Vděční Yassakkané nabídli Danovi, Nettii, Lucy a Žurnalistovi akcie vesmírné lodi jako odměnu za jejich podíl na její záchraně. Rovněž nabídli Lucy a Danovi, aby ji spravovali jako hotel.

Dan se z toho elegantně vypoklonkoval; řekl, že chce zůstat na Zemi, a tak se Lucy a Žurnalista stali řediteli hotelu Vesmírná loď Titanic a. s., nejluxusnějšího výletního podniku v celé Galaxii - podniku, který během prvního roku své existence postavil na nohy yassakkanskou ekonomiku.

Yassakkané se vrátili k poklidnému, prosperujícímu způsobu života a k řemeslnictví a vzdali čest vesmírné lodi Titanic sochou v životní velikosti (s dokonalými detaily - zevnitř i zvenčí) na hlavním náměstí Yassakkandy.

Lucy a Žurnalista se vzali a měli nádherný svatební obřad jak na Zemi, tak na Blerontinu. On napsal svou reportáž, která se stala sólokaprem století a vydělala mu tolik peněz, že mohl zanechat novinařiny a věnovat se užitečnějším věcem. Protože už nebyl žurnalistou, samozřejmě to znamenalo, že mohl Lucy konečně povědět své pravé jméno: Tiddelpuss. Lucy mu začala říkat Tidlík a docela jí to vyhovovalo, ale on jí přesto nikdy neprozradil, co znamená "Lucy" v blerontštině.

Leovinus překonal přechodnou vášeň pro Nettii, zčásti způsobenou omamnými účinky jejího parfému. Začal trávit stále větší množství času hovory s Titánií v její soukromé komnatě. Věděl, že není skutečná, ale když se nad tím zamyslel, dospěl k závěru, že už je možná na realitu stejně příliš starý. Největší génius, jakého kdy Galaxie zrodila, znovu získal určité množství bývalé sebedůvěry, ale přátelé a obdivovatelé ke svému překvapení zjistili, že je nyní pokornější a vnímavější vůči potřebám jiných. Možná na něho měla takový vliv Titanic. Nebo to bylo důsledkem skutečnosti, že mu konečně dorostlo obočí.

Na druhé straně, dobrý kapitán Bolfass své okouzlení Nettii nepřekonal nikdy, i když jeho žena mu na to kupovala nesčetné bylinné lektvary a masti. Pomyšlení na Nettii ho však alespoň hrálo na cestách v odlehlých koutech vesmíru a obohacovalo léta jeho stáří zlatavou září tragické oddanosti. Ve skutečnosti existovalo poměrně velké množství Yassakkanů, kteří při vzpomínce na Nettii prožívali totéž. Víte, Yassakkané totiž byli druhem lidí, kteří dokázali rozpoznat nesmírně inteligentní, laskavou, moudrou, starostlivou, vyrovnanou a vřelou bytost... když už ji potkali ve

skutečnosti.

Nettie sama nevěřila svému štěstí, když Lucy odešla a provdala se za Žurnalistu. Okamžitě využila příležitosti a nabídla sňatek Danovi, který rovněž nemohl věřit svému štěstí. Nettie získala diplom ve vyšší matematice a pomáhala starému Leovinovi v některých z jeho pozdějších prací. Vydělala na tom tolik peněz, že společně s Danem mohli znovu postavit starou faru a přestavět ji na poklidný rodinný hotýlek specializující se na středogalaktickou kuchyni. Ve vstupní hale ukazovali yassakkanští rodiče svým dětem slavnou zarámovanou fotografií, pod kterou byl nápis: "Danův a Nettiin hotel pod hvězdami".

A papoušek? Papoušek z toho pravděpodobně vyšel nejlépe ze všech - v papoušcím ohledu. Ve skutečnosti po celou tu dobu jednal jako přestrojený tajný agent, který pracoval pro Yassakkany. Byl na palubu vesmírné lodi Titanic propašován před jejím přemístěním na Blerontin. Zachoval se jako opravdový hrdina a statečně riskoval svůj život i peří, aby mohl doručovat zprávy o skandálně odbývané konstrukci vesmírné lodi na Yassakku. Ve skutečnosti byl právě on zdrojem všech řečí o drastickém přiškrcování rozpočtu. Když se konečně vrátil do svého rodného města na Yassakce, obdržel speciální zlaté bidýlko a medaili, odlitou zvlášť pro něho, a byl jí jako první papoušek na Yassakce dekorován za statečnost a zásluhy pro planetu.

Také dostal celoživotní zásobu prosa a pistácií. Krátce poté se spářil a stal se hrdou matkou čtyř papoušcích miminek, která pojmenoval Dan, Nettie, Lucy a Ty.

Vesmírná loď Titanic (Starship Titanic) je také unikátní dobrodružná hra, která vás potěší grafikou filmové kvality. Hra využívá dynamický jazykový procesor, který umožňuje komplexní a zábavnou komunikaci mezi vámi - hráči - a postavami z pestrého osazenstva hry.

Douglas Adam's Starship Titanic je dostupná na CD-ROM pro Windows 95 a operační systém Macintosh a vydalo ji nakladatelství Simon & Schuster Interactive a The Digital Village. Další informace o hře naleznete na oficiální internetové stránce na adrese:

<http://www.starshiptitanic.com>

Chcete-li si hru zakoupit, navštivte interaktivní stránku vydavatelství Simon & Schuster na adrese:

<http://www.ssinteracdv.com>

Další zprávy a informace o nové společnosti Douglase Adamse The Digital Village, a o spisovateli samotném, najdete na adrese:

<http://www.tdv.com>

Pokud vás zajímají knihy Douglase Adamse, můžete se připojit k ZZ9 Plurál Z Alpha, oficiálnímu fanklubu Stopařova průvodce po Galaxii. Detaily o tomto spolku, který existuje již sedmáct let, se můžete dozvědět na adrese:

67 South Park Gardens, Berkhamsted, Herts HP4 1 HZ, U.K. Nebo navštivte internetovou stránku ZZ9 Plurál Z Alpha na adrese:

<http://www.atomiser.demon.co.uk>

Příznivci Terryho Jonese, fanoušci Monty Pythonova Létajícího cirkusu a Norové by měli navštívit stránku:

<http://www.pytholine.com>

TERRY JONES
DOUGLAS ADAMS
VESMÍRNÁ LOĎ
TITANIK

Z anglického originálu Douglas Adams's Starship Titanic, vydaného nakladatelstvím Harmony Books, New York 1997, přeložila Hana Březáková.

Odpovědná redaktorka Jana Jasová.

Obálku navrhla Marie Lankašová.

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín.

Vydalo nakladatelství AURORA,

Opletalova 8, Praha 1,

jako svou 129. publikaci.

Vytiskl S-Tisk Vimperk.

Praha 2000.

Vydání první.

Doporučená cena včetně DPH 179 Kč.

I Blerontiňané trvají na servírování sendvičů a jednohubek s takzvanou "rybí pomazánkou" během slavností a u příležitosti důležitých knižních vydání, a to i navzdory skutečnosti, že to všichni považují za odporné. Je to tradice, která se datuje z dob, kdy byl Blerontin zbídačenou planetou žijící na pokraji vyhladovění. Protože jim došly všechny ostatní suroviny, byl blerontinský tým, ač nerad, nucen nabídnout na Stém mezigalaktickém jednohubkovém

mistrovství sendviče s "rybí pomazánkou". "Rybí pomazánka" z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu zaujala rozmlsaná patra porotců, vydobyla pro Blerontíňany vítězství v jednohubkovém mistrovství a na dlouhé věky vydláždila cestu blerontinské nadvládě nad středem Galaxie.

2 Blerontinský fotbal se hraje s libovolným počtem míčů od jednoho do šesti, a tudíž je někdy povolen i větší počet brankářů.

3 Možná vám připadá podivné, že civilizace, která nikdy neslyšela o planetě Zemi a zajisté neměla ani ponětí o její existenci, by měla při podobné příležitosti používat francouzské šampaňské. Vysvětlení je poněkud komplikované a zahrnuje hodně zdlouhavých výkladů o pokřivení času, černých dírách a mezigalaktické pašerácké klíče. Být vámi, nijak zvlášť bych se tím nezatežoval a četl bych dál.

4 *Tyto instituce neblaze prosluly tím, že z nich vycházeli jedinci značně podprůměrných mentálních schopností - snad v důsledku skutečnosti, že blerontinská vláda po generace šetřila peníze na školní zařízení tak, že zakazovala, aby v nich probíhala jakákoli výuka.

5 Velký útěký název slavného blerontinského filmu, který je poctou pravdivému příběhu o tom, jak skupina hrdinů blerontinské vesmírné flotily, držená v zajetí v pevnosti Drat-Kroner, z níž údajně nikdo nikdy neunikl, úspěšně uskutečnila masový útěk. Ač je to s podivem, hrál v něm taky Steve McQueen.